

Giới thiệu Trúc Mã Chọn Thanh Mai

Từ Thi trong truyện Trúc Mã Chọn Thanh Mai của tác giả Batsinhsinh là một cô nàng có cái đầu vô cùng lơ mơ, ngoài mấy sinh vật lớn vòn trước mặt thì hầu như trong đầu cô toàn chứa những truyện liên quan đến y học.

Liệu rằng người như cô có một cuộc sống ngôn tình hiện đại bình thường không? Tất nhiên là không! Tình yêu là gì? "kỳ sinh ký cả một người"! Trúc mã là gì? "Con ngựa"... Mời bạn đón xem truyện teen hay cùng với những tình tiết thú vị sắp diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thời tiết đầu xuân ở thành phố S phải nói là rất rất rất trong xanh, ấm áp... Ai có người yêu thì dắt tay nhau đi dưới ngày trời xinh đẹp này, còn ai đang tự do thì tất nhiên là làm bạn với cái giường trong phòng ngủ rồi.

Này... ngựa, nắng ấm thế này mày không đi thả gió đi, ở đây nhìn tao làm cái gì?.

...

Sao mày không nói, dây thanh quản có vấn đề hay là bẩm sinh bị câm, tao là bác sĩ... à không, bác sĩ tương lai, tao có thể trị cho mày... Lải nhải.

....

Mày bị câm thì vẫn phải nói chứ.

Con ngựa nào đó tức giận, cái sừng duy nhất trên đầu khí thế xả khói mù mịt sau đó liền phóng một cước vào trán người đối diện. Lại vô cùng tao nhã xoay móng, vẩy đuôi đi xa... Người nào đó bị ngựa đá:

A... Đồ ngựa chết tiệt.

Nha đầu điên, con nói ai là ngựa hả?

Cô gái trên giường giật mình tròn tròn mắt, thẳng tắp tung chăn đứng chào tư thế quân đội. Trong đầu thì miên man suy nghĩ: đúng rồi, ngựa đâu rồi, sao trước mặt lại có một cơ thể người đây. Cơ thể người... Người vừa mới tỉnh ngủ vội vàng lấy kính cận đặt trên đầu giường đeo vào.

A, chính là mẹ a....

....

Không, không, không, ý con là vừa rồi chính là mẹ gõ đầu con phải không. Rồi rít xua tay: có hàng xóm làm chứng mẹ của cô rất giang hồ nha, không thể đắc tội được.

Hừ, tha cho con. Có điều, con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không, mặt trời cũng sắp lặn rồi còn ở đó tâm tình với chu mộng hả.... càng nói càng hăng.

Thứ lỗi cho Triệu nha đầu cô quên đóng rèm cửa sổ cho nên mặt trời vừa nhú lên thôi có được không, còn tại sao chu công với chu mộng mà mẹ cô có thể lẫn lộn được trong suốt những năm tháng cô ngủ nướng thì thứ lỗi cho cô đến giờ vẫn chưa thể hiểu. Roi nước mắt, tốt nhất là nhanh chuẩn đi thôi.

Dạ thưa sếp, con đã biết tội, con đi thanh lý cơ thể ngay đây ạ. Nói nhanh, chạy còn nhanh hơn.

Triệu Từ Thi, con đừng có mà lè mề. Hôm nay có rất nhiều việc phải làm, ngày mai là vào năm học rồi, có rất nhiều thứ phải chuẩn bị...

Con biết rồi, sếp. Xin hãy cho linh thời gian thả gió.

...

Trong gương, một khuôn mặt trắng nõn, tròn tròn vô cùng khả ái, không ai dám nói cô là sinh viên đại học. Có điều trên gương mặt trẻ con này lại xuất hiện một đôi mắt hoa đào, đen láy, khỏe mắt hơi cong. Nhìn vào lập tức khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng phải thốt lên hồ ly tinh, rồi nhanh chóng dắt người yêu của mình chạy mất. Biết điều này nên Triệu Từ Thi cô mới đeo mắt kính để ngụy trang, tránh phiền phức. Sau đó tất nhiên là... cô bị cận thật.

Còn cái tên Triệu Từ Thi của cô. Đừng nghi ngờ, đó không phải biệt danh mà là tên trong giấy khai sinh chân chân thật thật. Mẹ vĩ đại của cô từng nói: vì trước đây tiếp xúc với mẹ nhiều nhất là từ thi... à, hoa mĩ hơn thì mẹ cô nói: con nhìn xem, họ an tường biết bao nhiêu, mẹ muốn con luôn bình thản,

không sâu lo.... Lúc đó cô không hiểu, nhưng bây giờ thì cô hiểu, hiểu rất rõ.

Còn vì sao mẹ cô tiếp xúc với từ thi. Vì mẹ cô là người nghiệm thi điều tra trong cục cảnh sát. Tuy nhiên lúc cô có mặt trên đời thì mẹ cô đã từ chức. Và một phần vì cha cô cũng quyết định đưa đơn ly hôn. Chuyện này trong nhà họ Triệu cô là một quả bom, chẳng ai muốn lai đụng vào. Cô cũng vậy.

Nhanh chóng làm vệ sinh, Triệu Từ Thi liền thay đồ xuống lầu chuẩn bị ăn sáng do Triệu xếp làm. Phải nói là cô rất hào hứng với những món mĩ thực của xếp nhà cô. Từ trên lầu bước xuống, thứ đập vào mắt cô khiến dây thần kinh tiếp thu không khỏi giật giật: đồ ăn đâu, mĩ thực đâu, tại sao trong phòng khách, trên chiếc sofa yêu quý của cô lại có một con tiểu cầu miêu...???

A, tiểu muội muội Từ Thi, mau mau xà vào lòng của bản soái nào.

Soái tiểu thí thí nhà cậu. Triệu Từ Thi cơ hồ muốn hôn mê: đầu năm mà trong nhà lại rước loại sinh vật này vào nhà làm gì chứ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Triệu Từ Thi không khỏi chán nản hướng người đang ngồi chễm chệ trên sofa đằng kia nói: Triệu Mẫn, cậu có thể giải thích tại sao lại xuất hiện ở nhà mình vào đầu năm thế này hay không?

Người được gọi là Triệu Mẫn liền mạnh mẽ nhảy khỏi sofa, ôm chặt lấy Từ Thi hét lớn: Còn không phải vì tớ nhớ quan tài nhỏ nhà mình hay sao a.

Từ Thi cơ rút khóe miệng:Cậu.... Chưa kịp nói xong thì một tiếng chụt vô cùng vang kèm theo một đồng nước miếng ướt ướt trên mặt làm cô trừng lớn mắt. Cô vô cùng, vô cùng thích sạch sẽ đó, còn cái thứ sinh vật đơn bào đang cười híp mắt này lại là chủng loại dư thừa nước miếng này cứ một mực dính chặt cô là thế nào. Một tiếng thét nội lực liền vang lên:Triệu Mẫn, đồ lười bỏ nhà cậu, lại dám liếm mặt tớ, muốn chết sao?

Có trời mới biết bây giờ trong đầu Từ Thi cô không ngừng dùng dao lát mỏng lưỡi bò của miêu tiểu cầu, sau đó đem vào ép vô trùng thật kĩ a.

Dù không muốn thừa nhận nhưng miêu tiểu cầu trước mắt này chính là bạn thân hiếm hoi của cô xuyên suốt từ thời mặc tã tới bây giờ.

Mới sáng sớm mà hai nha đầu các con ầm ĩ cái gì vậy hả. Từ phòng bếp đi ra, một dáng người uyển chuyển, cao gầy từ từ đi ra. Phong thái này, giọng nói này ngoài xếp Triệu nhà cô thì còn có thể là ai. Dưới ánh đèn chùm ấm áp, Triệu xếp dù đã hơn bốn mươi nhưng trên mặt vẫn giữ được nét trẻ con phẳng phất, trừ đôi mắt có phần trầm tĩnh, có lẽ là do công việc cùng phần đời trước đó của bà đã hằn vào trong đó, Triệu Từ Thi thừa hưởng khuôn mặt khá ái này chính là từ mẹ cô, nhưng đôi mắt hoa đào là từ ba. Nói cô đeo kính vì tránh phiền phức thì không bằng nói cô không thích đôi mắt này...

Thấy Triệu xếp, Triệu Mẫn nhanh chóng bỏ móng vuốt khỏi người cô chạy đến trước mặt mẹ cô, mắt long lanh cố gắng mở to, đưa tay cầm lấy tay Triệu xếp, thật đáng yêu nói:Chào năm mới a dì Triệu. Lại nắm chặt tay hơn, thốt lên:Dì Triệu, dì càng ngày càng xinh đẹp a.

...

Trong khi Triệu Từ Thi còn đang khinh bỉ thì Triệu xếp đã mỉm cười, nụ cười thật tươi:Chào năm mới a, Tiểu Mẫn. Đôi tay mềm mại sờ sờ đầu nhỏ của Triệu Mẫn:Tiểu Mẫn, con càng ngày càng giống miêu tiểu cầu lúc nhỏ a, hồi xuân a.

...

Triệu Từ Thi còn chưa kịp cười thì, Triệu xếp đã ân cần nhìn cô. Cô có cảm giác bất an nha. Quả nhiên, mẹ cô nhìn cô nói:Không giống như Tiểu Thi nhà dì, đã không còn là từ thi nhỏ rồi. Dừng một lát lại nói tiếp:Biến thành lão từ thi rồi

Phốc... hahaha. Triệu Mẫn nghe xong liền không có cốt khí ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Triệu Từ Thi nhìn trời: xin cho con một ngày bình yên a.

Sau khi ăn sáng xong, Triệu xếp dặn dò thật kĩ những thứ cần thiết trong năm học cho cô cùng Triệu Mẫn xong thì thông thả đi sang nhà dì Trương cách vách ngồi nói chuyện phiếm. Triệu Từ Thi nhìn mẹ cô đi ra khỏi cổng lại quay đầu nhìn miêu tiểu cầu đang dùng hai chi trước quần lấy cô, càng nhìn hai bên thái dương càng giật.

Triệu Mẫn cũng quay sang nhìn cô, chớp chớp mắt:Thi Thi à, tớ biết tớ lớn lắm, nhưng cậu cũng không cần nhìn chăm chăm vào ngực tớ như vậy đâu, tớ sẽ ngượng ngùng. Nói xong còn không quên lấy tay che lại. Biểu tình như thể chịu thiên đại uy khuất.

Triệu Từ Thi liu lười:Tại sao tớ phải nhìn ngực cậu chứ. Dừng một chút, lại nghiêm túc nói:Tớ không có hứng thú với hai cục thịt thừa trên cơ thể cậu đâu,

còn đang định khuyên cậu đi cắt bớt đấy. Nhìn xem, nếu một ngày cậu dắt theo một đứa bé vậy làm sao nó nhìn thấy mặt cậu được a.

Quả thật là Triệu Tử Thi suy nghĩ như vậy, cũng thật tâm lo lắng cho bạn mình.

Triệu Mẫn mắt cá chết:Đúng là cậu học y, yy tới nỗi tàn mà.

Triệu Tử Thi nghi hoặc:Cậu thì không học y à?.

...

Thôi bỏ đi, cô quên mất là nào quan tài nhỏ bị tẩy trắng rồi. Triệu Mẫn vừa tức vừa trầm nghĩ. Bỗng dừng lại giật mình, nói lớn:Chết tiệt Thi Thi à, tớ quên mất hôm nay người kia dặn trước tới thành phố S sớm, dặn tớ tới đón cậu ấy. Nói xong liền muốn rơi nước mắt.

Triệu Thi Thi nghe xong liền im lặng, một lúc sau như đã suy nghĩ kỹ:Vậy cậu có cần đặt trước việc khám nghiệm tử thi hay không?. Ánh mắt rất nghiêm túc, cô thật sự nghĩ như vậy.

...

Cuối cùng cô và Triệu Mẫn vẫn quyết định không tới thành phố S mà tiếp tục đi mua sắm, tuân theo lệnh của xếp Triệu chân chân thật thật chuẩn bị kỹ càng cho năm học mới. Cứ để vị kia ngây ngốc một ngày ở ký túc xá cũng không chết được. Hai người không nói mà có cùng hướng đi. Thế mới nói là tri kỉ.

Nhưng mà, có dễ như vậy hay không a. Triệu Mẫn cảm điện thoại trên tay nhấp nháy thì muốn hôn mê rồi, còn về phần Triệu Tử Thi thì vô cùng thoải mái: Cũng không liên quan gì đến cô mà. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Triệu Mẫn ở trường với cô được phân thành cùng thể loại, ngụy hồ ly. Nếu Tử Thi khả ái đáng yêu thì Triệu Mẫn lại có khuôn mặt trẻ con không thể trẻ con hơn, có điều nó chỉ chính xác khi không nhìn xuống thân hình ma quỷ của cô ấy.

Triệu Mẫn là bạn hàng xóm của cô khi còn nhỏ, đến trung học thì gia đình Triệu Mẫn chuyển lên thành phố S để tiện cho công việc của Triệu ba, ông cũng là người thân duy nhất ở đây của cô ấy, mẹ Triệu mất khi cô ấy mới lên ba. Nhà Triệu Mẫn làm kinh doanh lâu đời, ông nội cô ấy là một doanh nhân nổi tiếng định cư ở Mỹ. Cô đoán được có lẽ ba Triệu Mẫn sang đó để mừng năm mới. Còn vì sao Triệu Mẫn không đi cùng, chắc chắn là do chứng sợ máy bay của cô ấy mà ra.

Trước đây khi còn ở tiểu học, cô và Triệu Mẫn là kẻ thù không đội trời chung. Nhưng sau một sự kiện thì trở thành tri kỉ, sự kiện này làm cả hai không dám ngóc đầu lên suốt những năm ở trường sau đó. Vào ngày đầu tiên đi học, cô và Triệu Mẫn oan gia tương phùng cùng lớp, cùng bàn. Cô còn nhớ khi đó Triệu Mẫn gọi cô là quan tài nhỏ, cô tức giận liền quay sang bảo: có gì không miều tiểu cầu, và kết quả là hai đứa cãi nhau, cãi không nổi nữa thì đánh nhau dẫn đến mẹ cô cùng ba Triệu phải lên trường gặp giáo viên chủ nhiệm làm việc. Nếu hai vị phụ huynh này giải quyết như bình thường thì không có gì để nói, đằng này họ lại trẻ con hơn cả hai đứa trẻ con là chúng tôi...

Trong phòng giáo vụ, cô giáo dịu dàng lên tiếng:Xin chào ông bà Triệu, hôm nay tôi mời hai vị đến đây vì hai bé Tử Thi và Triệu Mẫn vào sáng nay đã xảy ra đánh nhau nên tôi muốn cùng hai vị giải quyết vấn đề này

Giọng nói nhẹ nhàng, uyển chuyển của cô giáo vừa dứt thì hai giọng nam nữ hùng hậu đã cùng tiếp lời: Xin lỗi cô giáo, nhưng xin cô có thể gọi chúng tôi là ông Triệu/bà Triệu riêng ra hay không?

Cô giáo không khỏi ngáy ra, hơi đỏ mặt nói:Xin lỗi hai vị, vừa rồi tôi lo cho hai đứa bé nên không để ý, thành thực xin lỗi. Nói xong liền hơi cúi đầu.

Ba Triệu thấy vậy liền cười nói:Không có chuyện gì, cô giáo không cần cảm thấy có lỗi đâu. Vừa rồi cô nói Mẫn nhi và Tử nhi đánh nhau, chúng tôi có thể biết rõ nguyên nhân được không. Trong lơ đãng ba Triệu quét ánh mắt sắc bén về phía Triệu Mẫn khiến cô ấy không khỏi hơi run lên.

Cô giáo gọi hai đứa cô đến thưa chuyện. Cô còn đang lo Triệu xếp nhà cô sẽ tức giận mắng cô thì Triệu Mẫn đã nhanh miệng nói trước, mắt to lông lánh nước, vô cùng ủy khuất hướng ba Triệu:Ba yêu dấu, là do Tử Thi nói con là miều tiểu cầu, cho nên con với Tiểu Thi mới... mới phải bụi cho nhau a

Mọi người:...

Triệu Tử Thi tất nhiên không yếu thế hơn, nhanh chóng hướng Triệu xếp:Mới không phải, rõ ràng là Tiểu Mẫn gọi con là quan tài nhỏ, nên con mới khám

nghiệm thân thể tiểu Mẫn, chứng minh cho việc con và tiểu Mẫn là giống nhau, con không phải quan tài nhỏ a

Mọi người:...

Triệu sếp này giờ im lặng, đột nhiên lên tiếng an ủi Triệu Tử Thi, giọng nói nhu nhu:Mẹ tin con.... Triệu Tử Thi cô xúc động chưa kịp nhào vào lòng bà thì giọng nói nhu nhu kia lại vang lên:Con rõ ràng là xác chết nhỏ của mẹ, quan tài nhỏ ở đâu ra chứ.

Cô giáo đóng băng, Tử Thi đóng băng, Triệu Mẫn cũng đóng băng. Chỉ có ba Triệu âm áp gập đầu như vô cùng đồng ý:Nhà tôi cũng chỉ có tiểu cầu thôi, miêu tiểu cầu ở đâu ra chứ

Ai đóng băng vẫn tiếp tục đóng băng. Sếp Triệu nghiêm túc nhìn ba Triệu nói:Vậy có nghĩa là Mẫn nhi không đúng rồi, không thể gọi loạn tên thân mật của Thi nhi như vậy được, ít ra phải gọi đúng chứ

Ba Triệu cau mày không đồng ý:Thi nhi thì không gọi loạn? Rõ ràng tôi đã dạy Thi nhi gọi tên thân mật của Mẫn nhi là tiểu cầu rất nhiều lần rồi, vẫn sai?

Sếp Triệu cũng vô cùng nghiêm trang đáp lại:Anh nói vậy thì coi như cả hai chúng ta đều đã không chú ý dạy tốt bọn trẻ để chúng gọi sai. Nhưng mà Thi nhi gọi tiểu cầu là miêu tiểu cầu thì vẫn còn chấp nhận được đi. Còn xác chết nhỏ nhà tôi tại sao lại biến thành quan tài nhỏ, không liên quan như vậy con bé sẽ thấy ủy khuất.

Ba Triệu càng không cho là đúng:Tôi lại cảm thấy xác chết và quan tài vốn dĩ đã gắn bó, còn tiểu cầu và miêu tiểu cầu hoàn toàn là hai giống loài khác nhau, cũng thật ủy khuất cho con bé

... Cái vấn đề quan tài, xác chết, miêu, cầu này cứ tiếp diễn như vậy rất lâu. Lâu tới mức trong phòng có mấy khối băng đã vỡ thành nhiều mảnh.

Sau ngày hôm đó không hiểu sao toàn trường ai nấy đều biết được hai cái tên khuê mật của cô cùng Triệu Mẫn, dẫn đến rất nhiều chuyện, dẫn đến hai người trở thành tri kỉ.

Thật lâu sau khi cô và Triệu Mẫn lớn lên đã hỏi về chuyện tên khuê mật này.

Sếp Triệu xoa đầu Triệu Thi Thi nói:Cuộc đời mẹ, gặp gỡ nhiều nhất là tử thi, quan tâm nhiều nhất là tử thi, khi nhìn họ mẹ muốn cho họ một chiếc quan tài để ngủ yên, không cần lạnh lẽo trong phòng vô trùng lạnh lẽo. Cho nên con yêu, mẹ không hận ba con. Vì mẹ không có quyền. Nhưng với con, mẹ gọi con là Tử Thi, có nghĩa cả cuộc đời về sau của mẹ đều dành cho con, không có gì đáng quý hơn con. Con đừng giận mẹ vì chút ích kỉ nhỏ mà gọi con Tử Thi.

Ba Triệu ôn nhu nhìn Triệu Mẫn nói:Cuộc đời ba, yêu nhất là mẹ con con, hối hận nhất là không thể ở bên mẹ con thật nhiều. Ba gọi con tiểu cầu vì ba luôn muốn con vô tư, hồn nhiên, không cần lo nghĩ, chỉ cần quần người và nhận hết sự cưng chiều của ba.

***** Những tên gọi, câu nói không mấy đẹp của bậc cha mẹ không chứng minh cho việc họ không yêu bạn. Tình yêu cũng vậy, tình thân cũng vậy không ai thể hiện giống ai cả, bạn hãy dùng tim để hiểu dùng tai để nghe! Thời gian chẳng bao giờ quay lại cả! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mãi Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Triệu Mẫn cười hi hi nhận máy:Hello đại ma nữ, thời tiết hôm nay thật đẹp a~

Bên kia điện thoại một giọng nói không lạnh, không nhạt:Rất đẹp, 9:00 sáng, tại sân bay thành phố S, trời mưa rất lớn, có người phải ngồi ngây ngốc nửa tiếng đồng hồ để đợi một con miêu tiểu cầu không biết chết ở đâu. Theo luật hình sự tại phòng ký túc xá A.303, cậu nghĩ chuyện này phải xét xử thế nào đây, Triệu Mẫn tiểu thư?.

Haha. Triệu Mẫn cười ngốc:Không thể trách tớ được, cũng vì Thi Thi gọi tớ đến nhà cậu ấy mừng năm mới, cậu biết đấy tớ mềm lòng lương thiện như vậy làm sao từ chối được, cho nên... tội danh này có thể bỏ hay không?

Triệu Tử Thi nghe thấy thì thầm khinh bỉ, cũng không thêm để ý, chăm chú chọn một chiếc măng tô khá vừa mắt cho mình. Vừa rồi cô và Triệu Mẫn quyết định đi mua một vài bộ quần áo mới. Tiệm thời trang này nằm ngay trung tâm thị trấn A, Triệu Mẫn cứ một mực kéo cô vào đây mua đồ, nói cái gì mà hàng đắt tiền mới là hàng tốt. Cô nghe xong cũng không để ý, đối với cô có che thân là được rồi, tuy nhà cô không thiếu tiền nhưng trước giờ cô mua đồ cũng không để ý tiền, chỉ cần vừa mắt thì hàng vỉa hè cũng được. Giống như cái cửa hàng thời trang này cô còn chưa từng nghe đến đây.

Triệu Tử Thi chọn xong thì ngồi vào ghế chờ, hơi đẩy gọng kính nhìn xem Triệu Mẫn đang hết nước miếng khuyên ma nữ (bạn cùng phòng của hai cô) xóa bỏ tội danh cho mình.

Triệu Mẫn nói lí do hết sức chính đáng của mình xong thì nín thở chờ bên kia trả lời. Một lúc sau, đến khi Triệu Mẫn toát mồ hôi bên kia mới chậm rãi lên tiếng:Cậu đến nhà Thi Thi?

Triệu Mẫn gật đầu lia lịa, nếu có đuôi thì hẳn là đang lắc không ngừng:Đúng, đúng, đúng. Là Thi Thi mời mình đến a

Cậu còn có thể dát vàng lên mặt mình nữa cơ đấy. Giọng nói khinh bỉ từ bên kia điện thoại lười biếng trôi chọc.

Triệu Mẫn cũng không biết ngượng:Nào có, không tin cậu cứ hỏi cô ấy. Dứt lời liền nhét điện thoại vào tay Triệu Tử Thi.

Cô giương mắt nhìn Triệu Mẫn diễn trò xong thì thoải mái tiếp lấy điện thoại, mở loa ngoài:Ma nữ, là mình

A, là Thi Thi à. Tổ nghe nói cậu mời miêu tiểu cầu đến nhà đón năm mới. Chứ mời đặc biệt được nhấn mạnh.

Cậu nghĩ sao?

Tổ nghĩ cậu ta mắc bệnh hoang tưởng, phải trị

Triệu Tử Thi suy nghĩ một lúc mới đáp lại:Tổ nghĩ, ngực quá lớn, áp não, tổ đã nói rồi nhưng cậu ấy không chịu trị

Triệu Mẫn, ma nữ...

Ma nữ cười nhẹ:Không đùa nữa, các cậu đang đi mua đồ phải không, vừa lúc mua hộ tổ cuốn sách luật kinh tế của giáo sư XXX, tổ lên đây trễ nên chắc không còn để mua rồi, chỗ cậu chắc hẳn là còn

Triệu Tử Thi liếc mắt nhìn Triệu Mẫn đang hùng hổ mua sắm vừa buồn cười vừa tắt loa ngoài, nói với ma nữ:Không thành vấn đề, lát nữa tổ đi nhà sách xem thử. Cô nhích người tạo tư thế ngồi thoải mái một chút, hỏi:Cậu sao rồi, vẫn ở sân bay?

Không có, vừa rồi không bắt được taxi may mà có người quen đúng lúc gặp nên tổ đi nhờ về trường rồi.

Triệu Tử Thi cảm thấy giọng nói của ma nữ có gì đó là lạ, hình như hơi ngượng ngùng. Suy nghĩ này làm cô giật mình, ma nữ ngượng ngùng? Cà chua xanh sau một giây không cần thuốc kích thích mà biến đỏ còn đáng tin hơn đấy.

Chưa kịp hỏi cho rõ thì bên kia ma nữ đã nhanh giọng:Vây nhé, tổ có chút việc phải đi gặp Trình tiến sĩ, cậu và Triệu Mẫn tận hưởng này cuối cùng tự do cho tốt đi. Báo với cô ấy là tổ không bỏ qua chuyện hôm nay đâu đấy

Bên kia ma nữ cúp máy, bên này Triệu Tử Thi méo miệng, trong đầu chọt suy nghĩ: Này có xem là có tật giật mình không?

Cầm điện thoại, cô chậm rãi đi về phía chiến trường mua sắm của miêu tiểu cầu. Quần áo, giày dép đủ kiểu, nhìn qua còn tưởng người này định vor vét hết cái cửa hàng này đấy. Nhìn xem, nhân viên phụ trách bỏ đồ vào túi giấy cho khách cũng sắp rút gân rồi.

Miêu tiểu cầu, cậu mua nhiều như vậy làm gì? Triệu Tử Thi không nhìn nổi nữa lên tiếng. Cô rất thông cảm cho cô nhân viên kia.

Còn làm gì, mua quà a. Triệu Mẫn rất vô tội trả lời.

Quà? Mua cho ai?. Nhìn một chút:Nhiều như vậy?

Thì mấy học muội sắp vào trường đấy, phải tạo thiện cảm, phải ra dáng một soái tỷ chứ sao

Triệu Tử Thi ngốc lảng, mảy mui tí lại trông rất đáng yêu. Một lúc sau, cô sờ sờ mũi:Cậu chắc chắn muốn tặng mấy thứ này? Tuy nhiên miêu tiểu cầu, quần áo bình thường coi như thôi nhưng còn áo ngực và quần nhỏ... cậu định chê cười các em ấy sao?

Triệu Mẫn nghi hoặc:Cái gì gọi là chê cười

Áo ngực lớn như vậy, cậu nghĩ mấy học muội nhỏ nhỏ kia có thể giữ cố định được sao. Còn quần, cậu định xiết chết họ à?

Cô gái ngực to eo nhỏ nào đó nhăn mày:Tại sao cậu và ma nữ cứ thích lôi thân thể tổ ra đùa giỡn vậy hả, tổ rất ủy khuất a~

Triệu Thi Thi im lặng, cô cũng không đùa giỡn mà. Lúc này cô nói xong còn thấy nhân viên bên cạnh liếc mấy cái sau đó nuốt nước miếng đấy. Cô học y, biết rõ phản ứng này có nghĩa là gì!

Qua lời nói của cô cuối cùng Triệu Mẫn vẫn phải chấp nhận bỏ lại phần nửa số đồ. Cô thấy cũng không có gì, chỉ tội cô nhân viên thôi. Mà cô cũng sẽ không thừa nhận vì mình không muốn xách đồ nên mới nói thế đâu, nhìn xem nửa đồng đồ miêu tiểu cầu xách còn ớn lạnh.

Bước ra từ cửa hàng, Triệu Mẫn mặt mày nhăn nhó, Triệu Tử Thi tâm tình không tệ còn đặc biệt khẽ hát ngấm trời. Lại bận rộn một hồi mua sắm dụng cụ cần thiết và cuốn sách cho ma nữ, trời chiều cũng đã tối, hai người ghé vào công viên nhỏ gần nhà, chỗ này trước đây bọn họ rất hay đến. Triệu Tử Thi nhớ lại: Dĩ nhiên là miêu tiểu cầu tung tăng chơi, còn cô ngồi một chỗ im lặng nhìn rồi. Nghĩ vậy cô thấy có chút ấm áp cũng có chút mát mát nhỏ. Cô vẫn là không quên được thật... Thâm cảm thấy mình hơi ngốc thì phải.

Ngồi cạnh Triệu Tử Thi trên chiếc xích đu đã cũ, khẽ đung đưa, nói: Còn một năm nữa thôi là kết thúc chương trình đại học, cậu vẫn quyết định đi sao, quan tài nhỏ?

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Triệu Tử Thi khẽ cười, bỏ mắt kính xuống. Đôi mắt hoa đào trầm tĩnh nhìn lên bầu trời xa xa. Khuôn mặt khả ái hồng hào lại cố tình kết hợp với đôi mắt ấy tạo nên sự quyến rũ mê người. Triệu Mẫn bên cạnh cũng không khỏi bị hút sâu vào.

Đó là ước mơ của tớ, tất nhiên tớ sẽ không từ bỏ. Triệu Tử Thi nhẹ nhàng nói, câu nói theo gió bay đi thật xa...

Trở thành một nhà nghiên cứu y học thành công, đó là ước mơ của Triệu Tử Thi. Cô sẽ không từ bỏ cũng sẽ không tiếc nuối.

Cậu biết không, Tiểu Mẫn. Triệu Tử Thi hơi dừng lại, ổn định cảm xúc, nói: Thật ra trước đây đứng trước ngưỡng cửa của đại học, tớ chọn y là vì muốn gỡ bỏ khúc mắc trong lòng mình. Tớ muốn biết y học là gì, từ thi lại là gì mà có thể khiến mẹ mình buông bỏ một gia đình áp áp, hạnh phúc. Mẹ đã nói: bà không hối hận, chỉ nuối tiếc mà thôi.

Không có ai trả lời chỉ có tiếng xích đu di chuyển tạo ra những âm thanh nho nhỏ hòa vào tiếng lá cây khô đang chơi với gió.

Dường như biết Triệu Tử Thi sẽ nói tiếp, Triệu Mẫn im lặng khẽ dùng chân đẩy xích đu tiếp tục di chuyển. Thời gian cứ vậy trôi qua, có lẽ rất lâu, có lẽ rất nhanh, đủ để con người ta nhớ lại những hồi ức ngày xưa.

Triệu Tử Thi cười khẽ, như nói với chính mình: Cũng tình cờ thật đấy, vốn chỉ muốn gỡ bỏ khúc mắc mà thôi không ngờ lại phát hiện, mình vốn dĩ rất giống mẹ. Tuy không để tâm đến từ thi, cũng không nhìn chăm chăm vào một thứ, nhưng lại tham lam hơn khi ôm vào tìm cả một nền y học, còn là thứ không có sẵn mà phải đi tìm. Tìm là nơi chứa tình cũng là nơi chứa khát vọng. Mình cảm thấy, khát vọng của mình quá lớn rồi. Cậu nói xem tiểu Mẫn, tớ sẽ trở thành người vô tình sao?

Triệu Mẫn nhìn màu đỏ phía cuối chân trời, đôi mắt to tròn trẻ con cùng niềm tin hơn, tựa như trở thành người khác vậy, cô ấy nhẹ nói: Thi Thi, cậu hận mẹ cậu sao? Hận ba cậu sao?

Triệu Tử Thi trả lời không do dự chút nào: Tớ hận họ, trước đây hận. Bây giờ thì không.

Tại sao, mẹ cậu đã buông bỏ gia đình, cậu không hận? Ba cậu bỏ lại cậu, cậu không hận? Mẹ cậu luôn coi cậu là một tử thi, cậu không hận?! Triệu Mẫn nhàn nhạt nói.

Triệu Tử Thi im lặng. Cô cũng đang tự hỏi tại sao mình không còn hận họ. Triệu Mẫn cũng ngồi im chờ bạn mình. Một lúc thật lâu sau khi Triệu Tử Thi suy nghĩ về những cái đáng hận mà Triệu Mẫn nói ra...

Tiểu Mẫn, tớ phải cảm ơn cậu rồi. Cô nhìn Triệu Mẫn mỉm cười sau đó nhìn về phía cuối chân trời, nói: Mẹ tớ có khát vọng, bà thực hiện khát vọng của mình khiến phần khát vọng ấy trong tim lớn dần lên, lớn đến mức làm mờ đi phần tình. Mẹ tớ cũng yêu ba nhưng tình yêu ấy không đủ. Khi tớ ra đời... Triệu Tử Thi bỗng lắc đầu: Không, phải là lúc tớ có mặt trên đời, khi còn trong bụng mẹ, bà đã từ bỏ khát vọng của mình, không hề do dự chút nào, bà dành hết mọi yêu thương cho tớ. Có người nói mẹ yêu tớ vì coi tớ là một tử thi. Tớ cảm thấy chẳng có gì đáng hận. Mẹ tớ coi tớ là thứ mà bà xem trọng nhất để yêu thương thì có gì là sai. Những người phụ nữ khác họ con con mình là vàng, là ngọc vì họ nghĩ những thứ ấy quý giá, đáng trân trọng. Còn mẹ tớ lại chẳng quan tâm đến những thứ vàng, ngọc ấy, tuổi thanh xuân của bà gắn liền với phòng vô trùng và tử thi, phần đời còn lại của bà lại chẳng còn gì ngoài tớ. Cậu nói xem tớ có thể hận bà không?

Hít sâu một hơi, cô nói tiếp: Ba mình là người đàn ông của gia đình, khát vọng của ba là xây dựng một ngôi nhà thật hạnh phúc. Ba cũng yêu mẹ, nhưng tình yêu ấy vẫn không đủ. Khát vọng hạnh phúc quá lớn cũng sẽ khiến con người ta lạc đường. Ông ấy cũng đã hy sinh cho mẹ tớ rất nhiều. Mẹ tớ là người rất cứng đầu, ông cũng không dễ dàng gì. Ông ngoại tớ nói, ngày đó đêm nào ba tớ cũng đứng chờ mẹ đến tận khuya, nhưng cuối cùng vẫn phải một mình lặng lẽ quay trở về. Khát vọng không thực hiện được, ba tớ lúc ấy chắc hẳn mệt mỏi lắm, ông ra đi, đi hoàn thành khát vọng của mình, ông ấy làm vậy là sai sao. Huống hồ gì, ông cũng không biết có tớ trên đời... ít nhất là lúc ông rời đi. Cậu nói xem, tớ lấy gì để hận ông đây!

Triệu Mẫn đáp lại: Cậu cũng hiểu rõ như vậy rồi thì khúc mắc kia của cậu có là gì! Con người khát vọng lớn có thể làm mờ phần tình nhưng không thể làm nó mất đi được!

Cảm ơn cậu, Triệu Mẫn. Đã ở cạnh tớ.

Haha. Triệu Mẫn cười ngốc, lại biến hình về miếu tiểu cầu trên chợ:Thì Thi, tớ cảm thấy hôm nay là ngày cậu nói nhiều nhất rồi đấy. Triệu Mẫn nheo mắt lại, nói tiếp:Cũng không đúng, tớ nhớ ngày trước cậu luôn lẻo đẻo theo sau Tống trúc mã của cậu a. Ngày nào cũng ê ê a a nói đủ thứ. Nhiều hơn hôm nay gấp mấy lần

Triệu Tử Thi hai má tròn tròn nhiễm sắc hồng, lâu lâu:Trúc mã gì chứ, còn không phải tại cậu hôm đó gọi điện kể chuyện cặp đôi thanh mai trúc mã nào đó, làm hại buổi tối tớ nằm mơ thấy ngựa, còn bị nó đá. Hôm nay cậu lại nhắc tới Tống gì gì kia, cũng sớm quên mặt rồi

Triệu Mẫn nghe xong phá lên cười, nói như đứt hơi:Cậu lại đem trúc mã thành con ngựa, hahaha. Thì Thi à, cũng chỉ có ở trong phòng ngủ cậu mới đáng yêu như vậy thôi, bước ra ngoài liền thành bà cụ non, mẹ cậu nói đúng đấy, lão tử thi... Hahaha

Triệu Tử Thi khinh bỉ không thèm để ý.

Triệu Mẫn cười chảy cả nước mắt:Nhắc đến Tống trúc mã nhà cậu đúng thật là không nhớ nổi mặt thật. Năm đó tớ nghe ba nói cậu ta được người nhà bên nước ngoài đến đón. Hôm đó hai mẹ con cậu về thăm ông ở thôn nên không biết. Triệu Mẫn nói đùa:Mà này, ngày sau cậu sang Italia làm nghiên cứu có khi gặp cậu ấy không chừng, đến lúc đó đảm bảo cậu không còn thấy cô đơn đâu.

Triệu Tử Thi mắt cá chết:Nghĩ hay nhi?. Cô duỗi duỗi chân rồi đeo kính lên, vuốt lại mái tóc dài bị gió làm rối:Mau về thôi, vừa rồi mẹ tớ gọi nói tối nay nhà có khách

Triệu Mẫn tò mò:Khách á, ai được nhi?

...

-Khi bạn chọn một con đường luôn luôn có nguyên nhân. Chẳng thể nói:Tôi chọn đại, là bạn không nhận thấy đấy thôi.

-Cố hận một người không bằng nghĩ xem tại sao mình phải hận. Nghĩ xem có đáng không, có quyền không? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tại sân bay thành phố S, giữa dòng người tấp nập, giữa những tiếng ồn ào... Một người đàn ông cao lớn, tuấn lãng với chiếc măng tô sẫm màu khẽ di chuyển ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh. Có vẻ anh đang tìm người. Vài giây sau, anh kéo theo chiếc vali của mình ngồi xuống ghế chờ, lấy điện thoại tắt chế độ máy bay và gọi điện thông báo vị trí của mình.

Bên kia nhận điện thoại, giọng nói hơi lớn tuổi nhưng nội lực:Cậu Tống, cậu đáp chuyến bay rồi! Cậu đang ở đâu, tôi qua đó

Phiền ngài rồi giáo sư Lưu, tôi ở ghế chờ số 2, cửa ra số 1. Anh nhàn nhạt đáp.

Tốt, tôi qua ngay, không phiền gì, tiện thể luyện gân cốt một chút.

Chờ bên kia cúp điện thoại, anh mới tắt máy bỏ vào túi áo. Trên khuôn mặt tuấn mĩ là đôi mắt màu lam sâu thẳm, đuôi mắt hơi cong hệt hồ ly lại càng mê người. Sống mũi cao kéo dài tới đôi môi gợi cảm. Rõ ràng nhìn vào đã soái, thêm phong thái lười biếng lại càng chết người. Bằng chứng là lô ghế chờ số 2 này đông lên không phải là tầm thường. Đôi mày kiếm nhíu lại, có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Đúng lúc này, có người vỗ vai anh, giọng vang vang:Chào mừng cậu đến với trường đại học S, cậu Tống

Anh đứng dậy, bắt tay với người vừa tới, khoe môi hơi cong:Rất hân hạnh, giáo sư Lưu.

...

Quay lại nhà Triệu Tử Thi. Trước cửa nhà, Triệu Mẫn và Triệu Tử Thi đã hóa đá được mấy phút rồi. Trong đầu hai cô: Ai có thể nói nguyên nhân tại sao ba Triệu Mẫn lại đang ngồi trong nhà sếp Triệu hay không, chẳng phải ông đang ở bên Mỹ mừng năm mới à.

Triệu Mẫn kéo kéo tay Triệu Tử Thi:Này, mẹ cậu nói có khách thì ra là ba mình a

Cô cũng đang bất ngờ đây có được không. Ba Triệu ngồi quay vào nhà nên không thấy hai cô, đúng lúc này mẹ cô từ phòng bếp đi ra, liếc hai cô một

cái rồi ngồi xuống sofa đối diện:Về rồi còn không mau vào nhà? Chưa hít đủ khí trời?

Ba Triệu nghe vậy liền quay đầu lại, ông tuy đã ngoài 40 nhưng khuôn mặt vẫn rất trẻ, có thể thấy Triệu Mẫn là giống ông, chỉ có đôi mắt vương nét trầm buồn, có lẽ là do năm tháng.

Nhìn thấy hai cô, ba Triệu nở nụ cười tươi:Vào đi, bên ngoài lạnh.

Cô và Triệu Mẫn cùng nhau vào nhà.

Cô:Chú Triệu, chú tới chơi ạ. Ngồi xuống cạnh mẹ, hơi bừa bộn:Sao mẹ không nói con biết sớm?

Sếp Triệu trêu chọc:Con biết sớm thì cũng có gì khác đâu, chỉ là ngạc nhiên trước bây giờ thôi

Cô:....

Bên này Triệu Mẫn đã xà vào lòng ba mình như chó nhỏ:Ba~~~~, sao ba không báo cho con biết

Ba Triệu nghiêm túc xoa đầu con gái:Đâu có tên cảnh sát nào ngu ngốc đi báo cho phạm nhân là mình tới bắt họ chứ.

Triệu Mẫn...: Ba là đang nói mớ chuyện mình không qua Mỹ a. Triệu Mẫn âm thầm bĩu môi.

Sau một lúc giao đầu hiệp đầu. Thì sếp Triệu lên tiếng nghỉ ngơi giữa trận. Trên bàn cơm bây giờ muốn hấp dẫn bao nhiêu thì có bấy nhiêu hấp dẫn, tất cả đều là những món ăn trong gia đình nhưng lại mang hương vị của hạnh phúc. Thật ra trước đây khi nhà Triệu Mẫn chưa dọn đi, hàng năm hai gia đình vốn vẹn bốn người vẫn đón xuân chung như vậy.

Triệu Tử Thi thầm nghĩ: lúc ăn cơm có lẽ là khoảng thời gian yên ắng nhất khi họ ở cùng nhau, nếu không cô sợ cô và Triệu Mẫn chết vì ghen mắt.

Ăn xong, cô và Triệu Mẫn vào bếp rửa chén, sếp Triệu thì ngồi nói chuyện phiếm cùng ba Triệu, thật ra nói hoa mĩ vậy thôi chứ họ ở phòng khách dạo qua kiểm lại thì đúng hơn. Cô thấy dường như họ trở thành hai đứa trẻ khi gặp nhau. Trước đây cô và Triệu Mẫn còn tưởng sẽ diễn ra một mối tình cơ đấy, nhưng tiếc là không thể. Họ nói, họ là bạn tri kỉ, mãi mãi.

8 giờ tối, trên TV đang chiếu chương trình đầu năm. Sếp Triệu vừa ăn trái cây do cô gọt vừa nhu nhu nói:Tiểu Mẫn à, vừa rồi con sao không qua Mỹ thăm ông con, ông ấy nhớ con đến nỗi gọi cho đi hỏi thăm mãi

Triệu Mẫn đang định trả lời thì ba Triệu đã nói trước, ông:Con bé sợ máy bay nên thế, chứ tôi biết nó cũng nhớ ông nó lắm

.... Kể từ bây giờ Triệu Tử Thi và Triệu Mẫn chính thức trở thành sofa.

Sếp Triệu nói tiếp:A, tôi cũng nói thế với ông nội con bé, tiểu Mẫn vốn là đứa trẻ ngoan lại đáng yêu mà, không như Tiểu Thi cứng đầu lại bả cụt non

Ba Triệu không cho là đúng:Nào có, tiểu Mẫn nó không phá làng phá xóm là người làm ba này yên tâm rồi, chỉ mong nó chín chắn được một phần của tiểu Thi

Ừm, anh nói cũng phải, tôi thấy tiểu Mẫn chỉ hơi hiếu động một chút thôi, đang tuổi ăn tuổi lớn, chuyện này cũng không đáng trách lắm

Là vậy a, tôi cũng cảm thấy tiểu Thi trầm tĩnh đáng yêu, nhưng như vậy cũng không quá tốt, lỡ như bị bắt nạt thì làm sao

Sếp Triệu quay sang Triệu Tử Thi:Nghe chú Triệu của con nói rồi đấy, ở trường phải sôi nổi lên một chút như vậy mới trẻ ra

Ba Triệu xoa đầu con gái:Cũng nghe được lời di Triệu của con chưa:Ở trường phải trầm tĩnh lại một chút như vậy mới bớt trẻ con

... Cuộc chiến đấu này vẫn hăng say diễn ra cho tới 10 giờ tối, sau khi đã dọn dẹp kỹ lưỡng xong hết, cuối cùng hai xếp lớn cũng cho phép hai cô lên phòng ngủ. Nằm trên chiếc giường êm ái, cả hai đều buồn ngủ, cũng phải thôi vừa rồi đánh trận cũng quá vất vả đi.

Triệu Mẫn cuối cùng chống đỡ không nổi lí nhí chúc ngủ ngon:Xác chết nhỏ, mơ đẹp a~

Triệu Tử Thi còn chưa kịp chúc lại thì điện thoại của Triệu Mẫn đã reo lên, có tin nhắn. Cô nàng cúi gắt lâu bàu vài tiếng nhưng vẫn mở ra xem. Được vài giây thì Triệu Mẫn bỗng trợn mắt, con buồn ngủ bay đi hết. Lật đặt điện thoại cho Triệu Tử Thi đọc, bộ dạng liú lười không nói được kia rất đáng yêu.

Cô cầm lấy điện thoại xem qua, không khỏi lẩm bẩm trong lòng: là ma nữ? Ngẩng đầu lên nhìn miêu tiểu cầu một chút, cô cảm thấy hôm nay mình ngủ ngon rồi, ma nữ cũng cao tay thật đấy, như vậy mà cũng nghĩ ra.

Triệu Tử Thi nằm xuống, đắp chăn lên, nhắm mắt ngủ, làm liên mạch không vấp chỗ nào. Chừa lại Triệu Mẫn vẫn đang trợn mắt liú lười chưa nói được.

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau một giấc ngủ không mộng mị, Triệu Tử Thi tỉnh dậy với một tinh thần vô cùng thoải mái, nói đúng hơn là có một chút khoái chí khi người khác gặp họa. Cô nhìn Triệu Mẫn đang ngủ mà chân mày cũng không giãn ra kia vừa thấy thương vừa thấy buồn cười.

Liếc đồng hồ vừa đúng 5h sáng, Triệu Tử Thi nhẹ nhàng xuống giường đi vào nhà vệ sinh trước. Nhìn khuôn mặt trắng nõn cùng với mái tóc đen mượt của mình, cô thầm nghĩ không biết có nên cắt ngắn bớt không.

Đột nhiên trong đầu nhớ tới một người, trước kia cô rất hay quần lầy cậu ta đòi nghe kể chuyện. Đó là hàng xóm của cô và Triệu Mẫn, mặc dù chỉ lớn hơn cô 3 tuổi nhưng lại luôn tỏ ra người lớn, cô còn nhớ cậu ta rất ít cười, đúng hơn là cười với người khác trừ cô và di Tổng, ngày đó khi cô đòi đi cắt tóc cho ngắn bớt thì bị ngăn lại, cậu ta nói:Anh thích em để tóc dài, đừng cắt được không, bé cưng?. Cô không nhớ lúc đó mình có cảm giác gì, cô chỉ biết, cô không cắt tóc nữa.

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo hơn, Triệu Tử Thi cảm thấy mình dường như bị bệnh, dạo này rất hay nghĩ tới Tổng hồ ly kia. Cố gắng gác hẳn sang một bên. Cô thầm nghĩ lại sắp bước vào trường rồi, có điều cũng chỉ còn có một năm gắn bó với nó. Ở trường, cô và Triệu Mẫn học ngành y nên được chọn phòng ký túc xá, còn riêng ma nữ thì học luật, nhưng vì thiếu phòng cho nên cô ấy được chuyển vào phòng chúng tôi. Ma nữ nhỏ hơn hai chúng tôi 1 tuổi, năm nay cô ấy 21, tuy nhỏ hơn nhưng lúc nào cũng tỏ ra là chị cả, Triệu Mẫn không sợ trời không sợ đất nhưng rất sợ cô nàng này.

Triệu Tử Thi chuẩn bị xong thì ra ngoài gọi Triệu Mẫn dậy:Miêu tiểu cầu, nhanh dậy đi, sắp đến giờ vào trường rồi, cậu đừng quên hôm nay cậu phải đi tham dự cuộc họp giữa khoa y mình và khoa công nghệ thông tin đây. Nếu đến trễ tớ nghĩ là giáo sư Trịnh không để cậu sống yên đâu...

Triệu Mẫn đang mơ màng giật mình tròn to mắt, đứng dậy nắm lấy vai cô:Thị Thi, cậu nhất định phải cứu mình, làm sao mình sống được trong một cái hội trường chật ních người, đặc biệt là cái phòng đó trừ người phát ngôn ra thì chẳng có tí tiếng động nào, hu hu. Thị Thi cậu phải cứu mình.

Triệu Tử Thi ghét bỏ bịt mũi, né ra xa:Trước tiên cậu nhanh đi đánh răng cho mình, chẳng có tí sạch sẽ nào hết, cậu mà không nhanh hơn, hừ... đừng nói sao đòi cậu từ nay không ngóc lên được.

Triệu Mẫn nhủ thầm:Thị Thi a, nhưng mà tớ cũng không có tiểu.jj mà, lấy gì ngóc lên đây?

...

Cô rất vất vả mới ném được Triệu Mẫn đang la oai oái vào đánh răng. Chỉ lại quần áo bị nhăn, cô phải đi xuống giúp sếp Triệu chuẩn bị bữa sáng, về trường rồi sẽ không có cơ hội nữa.

Vào bếp, cô thấy bà đang nấu món canh bí đỏ mà mình thích nhất,còn thức ăn hầu như nấu xong cả rồi, cô biết bà vì không muốn mình động tay vào nên mới dậy sớm hơn để nấu, trong tim, cảm thấy nhói lên một cái nhưng đầy hạnh phúc.. Ôm bà từ phía sau, cảm thấy thật không nỡ đi chút nào.

Mới sáng sớm mà đã làm nũng rồi, tối qua ngủ có ngon giấc không?. Sếp Triệu nhu nhu lên tiếng.

Triệu Tử Thi cảm thấy sáng nay thời tiết thật sự quá ấm áp mà, thấm vào lòng của cô:Mẹ~, Con đi rồi, nhớ mẹ thì biết làm sao a~

Sếp Triệu tắt bếp, quay lại nhìn con gái mình:Nha đầu này, bình thường thì suốt ngày lao đầu vào mấy cái nghiên cứu ra về bà cụ non, nói cái gì mà nhớ bà già này đây hả!. Lại nhìn một chút nói:Hôm nay vẫn còn se lạnh, sao không mặc quần dài lại đi mặc váy, cảm lạnh thì sao

Triệu Tử Thi cười ngọt ngào:Không sao a, con có bôi một lớp dầu dưỡng ẩm rồi. Mặc như vậy đến khi vào trường thay bộ khác cũng nhanh hơn.

Sếp triệu không đồng ý gõ đầu cô:Li lợm, thay có bộ quần áo cũng tiếc rề thời gian?

Triệu Tử Thi xoa xoa cái trán không hề đau, chu môi nói:Mẹ a, thời gian là tiền là mạng sống cả đấy, không thể xem thường được. Nhanh nhanh dọn bữa ăn sáng thôi. Vừa nói cô vừa nhanh lẹ bụng đồ ăn ra ngoài.

Sếp Triệu lắc đầu cung chiêu, theo sau ra ngoài. Ngồi vào bàn ăn Triệu Tử Thi thắc mắc:Chú Triệu đâu rồi ạ?

Nhấp một chút trà cho ấm giọng, sếp Triệu lười biếng trả lời:Mới sáng sớm bảo là có chút đồ phải đi mua cho tiểu Mẫn rồi. Nói xong không khỏi cau mày:Đúng là đàn ông, nước tới mông mới sợ quần bị ướt.

... Triệu Tử Thi ghen. Mẹ cô rất hay thích nói những câu kì lạ.

Còn tiểu Mẫn sao thể. Mới sáng sớm đã nghe tiếng hét chào buổi sáng của nó rồi.

À, chuyện là ma nữ...

Nghe kể xong, sếp Triệu bật cười khê:Tiểu ma nữ đúng là hợp ý mẹ mà. Trả thù một cái máy phát thanh nói suốt ngày như tiểu Mẫn thì độc ác nhất là bỏ nó vào một nơi không có điện là xong.

.... Cho nên cô nói mẹ cô và ma nữ dường như rất giang hồ, rất âm hiểm mà.

Lúc Triệu Mẫn chuẩn bị xong, đang bước xuống lầu thì ba Triệu cũng vừa về. Cô ấy còn đang thắc mắc sáng sớm mà ba mình ra ngoài làm gì thì đã bị ông kéo sang một bên dặn dò một phen. Đợi cha con họ trao đổi tình thân xong thì cũng 6h. Bốn người cùng nhau ăn sáng, một bữa sáng ấm áp nhưng cũng có chút luyến tiếc.

Tiền ba người ra xe, sếp Triệu mỉm cười, cầm cái khăn quàng cổ bà đan từ mấy hôm trước đeo lên cho con gái nói với Tử Thi:Đi đường cẩn thận một chút, đến nơi thì gọi điện cho mẹ. Lại quay sang Triệu Mẫn:Tiểu Mẫn a, sức khỏe của tiểu Thi không được tốt lắm, con chú ý nó một chút đùm đi, đừng để nó cảm đầu vào mấy cái nghiền cứu suốt ngày, thỉnh thoảng dẫn nó đi chơi một chút với mấy đàn anh nhé

Triệu Tử Thi cau mày:Mẹ, chúng con đã là sinh viên già nhất rồi, còn đàn anh nào nữa chứ.

Sếp Triệu không nói gì, chỉ cười mỉm một cái đầy ẩn ý.

Bên này ba Triệu cũng không yếu thế lấy trong xe ra một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ nhẹ nhàng đeo lên cho Triệu Mẫn đang tò mò nhìn hai mẹ con cô. Triệu Mẫn thấy trên cổ ấm áp thì nhìn xuống, nhìn không được cười tươi:Ba a~, ba mua từ khi nào vậy ạ?

Mua lâu rồi. Ba Triệu nói xong hơi chột dạ nhìn sếp Triệu, quả nhiên thấy bà đang khinh bỉ nhìn mình:Khụ khụ, thôi đến giờ rồi, nhanh lên xe đi, đứng ngoài lạnh. Hừ, ông mới không thừa nhận mình vì tội qua sếp Triệu khoe cái khăn kia mới cảm thấy ghen tị, nhất định phải đi mua cho tiểu Mẫn một cái mới được.

Bởi vậy có thể thấy lòng ganh đua giữa hai vị phụ huynh này là rất lớn a.

Xe đi ra khỏi thị trấn, Triệu Mẫn lại không ngồi yên luôn miệng ca cẩm lòng lang dạ sói của ma nữ, tuy nhiên nói rất cổ hợm vẫn không làm động lòng được hai vị đang ngồi giả vờ nghe này.

Triệu Tử Thi:Không sao a, trước và sau khi vào phòng cậu vẫn có thể nói được mà

Ba Triệu:Có một buổi nghỉ ngơi cũng tốt, nói nhiều dễ bị khô cổ

Triệu Mẫn:...

Cho nên mới nói đến tận lúc xe dừng trước cổng trường, tận lúc leo lên lầu 3, tận lúc đứng trước cửa phòng, tận lúc đối diện với ma nữ thì Triệu Mẫn vẫn giữ nguyên vẻ mặt thảm thương, mắt cá chết cầu tình.

Triệu Tử Thi cười nhẹ mang hành lý vào trong trước, nhường lại chiến trường cho các binh sĩ. Cô không biết rằng ở ngoài này, ma nữ đang có một kế hoạch mới, mục tiêu chuyển từ Triệu Mẫn đã chuyển thành cô rồi.

Thấy Triệu Tử Thi đã đi vào sắp xếp hành lý, Triệu Mẫn mới khoanh hai tay hỏi:Nói đi, cậu có cái kế hoạch gì, vừa rồi nháy mắt khí thế như vậy?

Ma nữ cười mập mờ, ánh mắt sắc bén hơi nheo lại, làm khuôn mặt yêu mỹ vạn người mê vốn đã tà nay còn tà hơn:Chiều hôm qua tớ mới biết một tin...

Triệu Mẫn sốt sắng:Tin gì, đừng úp mở, nói nhanh lên

Nhỏ tiếng một chút, trong cuộc họp ngày hôm nay giữa khoa y và khoa công nghệ thông tin có đón tiếp một người, là tiến sĩ IT của trường đại học nổi tiếng YYY ở Mỹ

... Thì sao a, này Trịnh Nhu, tớ còn chưa nhắc tới chuyện cậu đây tớ...

Trịnh Nhu cắt lời:Bình tĩnh một chút, đừng có lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn như vậy Triệu tiểu thư, đó chỉ là hỏa mù tớ tung ra để dẫn dụ Thi Thi mà thôi

...Vậy ý cậu là sao a

Người mà tớ vừa nhắc tới họ Tống

Triệu Mẫn lại sắp mất kiên nhẫn, tròng mắt:Nói-trọng-tâm

Cậu ta tên là Tống Hồ Ly

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Triệu Mẫn giật mình:Cái gì, ai, tên gì???

Trịnh Nhu che miệng Triệu Mẫn, tròng mắt nói:Đã dặn cậu nói nhỏ rồi mà

Triệu Mẫn ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ đã biết, khẽ nói:Cậu nói gì cơ, tớ hình như nghe không rõ

Tớ nói là cuộc họp chiều này có một người tên là Tống Hồ Ly, là tiến sĩ IT đến từ Mĩ

Triệu Mẫn càng nghe càng cảm thấy mơ hồ:Không phải cậu nghĩ đó là bạn thanh mai trúc mã của tớ và Thi Thi đấy chứ?

Tớ nghĩ không sai đâu, tớ nghe cậu ta nói với giáo sư Lưu khoa công nghệ thông tin rằng khi còn nhỏ cậu ta từng sống ở trấn A.

Làm sao cậu nghe được?.

Lúc đó họ đang ngồi nói chuyện ở khuôn viên phía sau trường, vừa đúng lúc tớ đi lấy tài liệu về xem thi gặp, có một điều tớ thấy hơi lạ...

Triệu Mẫn nghe thấy chữ lạ thì mắt sáng lên, bản tính tò mò bộc lộ:Sao, lạ như thế nào?

Trịnh Nhu dường như đang sắp xếp lại suy luận của mình:Tớ cũng không có bằng chứng cụ thể, nhưng trực giác của tớ nói cậu ta hình như cố ý nói cho tớ nghe thì phải?!

Triệu Mẫn khinh thường:Xùy, tớ còn tưởng cậu có cái phát hiện gì ghê lắm, cậu ta không biết cậu thì nói cho cậu biết làm gì a, tự mình đa tình...

Trịnh Nhu lườm một cái:Cậu nghĩ đi đâu vậy, đúng là từ đầu tới cuối tớ không thấy cậu ta nhìn tớ, nhưng có một điểm, rõ ràng khi cậu ta nói câu đó, giáo sư Lưu ở bên cạnh rất ngạc nhiên và...

Triệu Mẫn không nhịn được ngắt lời:Nghe cậu ta bảo mình từng sống ở trấn A thì bất ngờ tí cũng phải thôi

Trịnh Nhu ánh mắt muốn tuyên bố bỏ tù con miêu tiểu cầu trước mắt này:Cậu sao không có tí kiên nhẫn nào hết vậy, tớ còn chưa có nói hết đâu

Triệu Mẫn biết lỗi gãi gãi đầu:Vậy cậu nói tiếp đi a~

Thứ nhất giáo sư Lưu ngạc nhiên trong khi tay ông ấy đang chỉ vào tập hồ sơ dường như đang nói về vấn đề gì đó mà bị đổi chủ đề bất ngờ, thứ hai, đây cũng là điểm mấu chốt, ngồi cùng cậu ta và giáo sư lúc đó còn có một người nữa là Phương Tử Nhiên

Triệu Mẫn lại bất ngờ:Là sinh viên xuất sắc nhất của khoa công nghệ thông tin à? Mà tên họ Phương thì làm sao?

Lúc đó Phương Tử Nhiên cũng ngạc nhiên quay sang nhìn Tống Hồ Ly nói: sao tự dưng cậu lại nói tới vấn đề này vậy? Khi nghe thấy câu đó tớ liền quay lại nhìn tên họ Tống đó nhưng hần vẫn thản nhiên như không có chuyện gì chuyển hướng câu chuyện rất khéo léo

Triệu Mẫn nghi hoặc:Nếu như đó thật sự là Tống Hồ Ly mà tớ biết thì tại sao cậu ta lại có ý nói cho cậu nghe, cậu ta cũng không quen cậu mà

Trịnh Nhu quen với Triệu Mẫn và Triệu Tử Thi trong 5 năm đại học, tuy thời gian không dài như hai người kia nhưng độ thân thiết thì không hề kém

Trịnh Nhu nhăn mày:Đó cũng là nghi vấn trong hồ sơ của tớ

Xùy, hồ sơ gì chứ, cậu và Thi Thi y như nhau toàn đem công việc cấy vào trong người thành mầm bệnh a. Nhưng mà tớ nhớ không lầm thì Tống Hồ Ly hơn tớ có 3 tuổi thôi, thế mà làm được tiến sĩ giỏi thế cơ á. À, phải rồi mà nữ, cậu lúc đó có nhìn thấy mặt mũi hần không?

Có, mặt của cậu ta không làm mình tỉnh cũng tiếc thật đấy. Đặc biệt là đôi mắt màu lam, trông rất đẹp. Còn về học thức, trên đời này có cái gọi là thiên tài, cậu không biết sao.

Từng nghĩ tớ không biết cậu đang sĩ nhục độ thông minh của tớ, mà nữ. Nhưng mà mắt màu lam thì rất có thể đấy

Như vậy đi, chiều nay cậu sẽ làm thế này...

Được. Triệu Mẫn hưng phấn đáp, nhưng chợt nhớ ra điều gì, neohắt lại:Ma nữ, cậu từ khi nào thì biết từ mình tỉnh a, trước giờ mấy từ này cậu tuyệt

không biết đâu?

Trịnh Nhu hơi đỏ mặt:Cậu nghĩ ai cũng như Thi Thi không biết gì hay sao, tớ học luật đấy, tất nhiên phải biết nhiều thông tin, nhiều loại người rồi

Triệu Mẫn thấy ma nữ đỏ mặt thì càng cảm thấy kì lạ, định chất vấn tiếp thì Triệu Tử Thi tám xong từ từ đi ra, nghi hoặc hỏi:Hai người vẫn đứng ngoài cửa suốt sao, đang nói chuyện gì vậy?

Triệu Mẫn nhanh miệng:Vừa rồi Giáo sư Trịnh gọi mình báo chiều nay phải hoàn thành xong bài tập đầu năm mà ông ấy giao, tớ đang bàn với ma nữ làm sao thu xếp việc chiều nay đi tham gia cuộc họp giữa hai khoa

Trịnh Mẫn gật đầu, nhàn nhạt nói:Đúng vậy, tớ cùng cậu ta đang suy nghĩ đây

Cô gật đầu nghĩ, bình thường đúng là miêu tiểu cầu hay làm loạn trên đầu giáo sư Trịnh, bị ông ấy gim từ đầu năm cũng phải thôi. Sau đó lại nói:Vậy để mình đi thay cũng được, dù sao hôm nay cũng chưa có gì cần giải quyết

Hai người kia đồng thanh:Được, vậy cậu mau vào chuẩn bị đi. Cả hai quay ra nhìn nhau ánh mắt nhấp nháy: quả nhiên trùng k.

Triệu Tử Thi thấy có gì đó kì lạ, chưa kịp suy nghĩ tiếp thì Trịnh Nhu đã lên tiếng đẩy cô và Triệu Mẫn vào, nói là chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay.

Triệu Mẫn hưng phấn nghĩ: phải thật đẹp.

Triệu Tử Thi cau mày: chuẩn bị cái gì, cũng đâu phải cô lên phát biểu.

Chỉ còn lại Trịnh Nhu ở phía sau với nét mặt nhẹ nhõm, trong lòng thầm cảm thấy may mắn. Cô biết hai người họ Triệu này một người điên cuồng nghiên cứu thường chẳng nhớ nổi mặt người, một người suốt ngày chạy nhảy chẳng quan tâm ai nhưng họ lại cực kì nhạy cảm, lần trước là nói chuyện điện thoại với Thi Thi, vừa rồi thì lỡ miệng nhắc tới chữ mình tính kia suýt chút nữa thì lộ. Về chuyện kia không phải cô muốn giấu mà là chưa tới lúc nói cho họ biết mà thôi.

Bên này Triệu Tử Thi bị đưa vào cái lưới nhỏ, thì ở nơi khác có người lại đang từ từ giăng ra cái lưới lớn hơn dành cho cô.

Trong một căn hộ chung cư cao cấp gần trường đại học S, đây là căn hộ khi còn bên Mi Tổng Hồ Ly đã nhờ Phương Tử Nhiên mua cho mình. Bây giờ đây, người đàn ông đang đứng nhìn về phía ngôi trường, nhìn rất chăm chú. Ánh mặt trời chiếu xuống làm tăng thêm ánh sáng thần thánh quanh người anh. Đôi mắt màu lam chuyên chú như nhìn con mồi, môi khẽ nhếch lên một độ cong hoàn mỹ. Phía sau bỗng có tiếng nói trêu chọc vang lên.

Này Tổng Hồ Ly, Tổng đại boss cậu làm ơn đừng làm chói mắt tớ nữa có được hay không.

Vừa lên tiếng là Phương Tử Nhiên, người mà Trịnh Nhu đã gặp chiều hôm đó. Cậu ta là sinh viên xuất sắc và là nam thần của khoa, vào 2 năm trước cậu ta được sang Mi trao đổi chuyên ngành, cũng vào lúc đó cậu ta biết Tổng Hồ Ly. Khi diễn ra cuộc thi trao đổi hai người là đối thủ, cả hai đều đánh giá rất cao đối phương. Tuy nhiên Phương Tử Nhiên biết thực lực của Tổng đại boss cao hơn mình rất nhiều. Chẳng qua điều đó cũng không quan trọng họ thân với nhau vì tính cách rất hợp, cũng k ngại chênh lệch tuổi tác mà vẫn gọi nhau là bạn. Cậu cảm thấy tên họ Tổng này cái gì cũng tốt trừ cái tật ít cười với bản tính hồ ly ra thì coi như cũng gần hoàn mỹ bằng cậu rồi đấy. Phương Tử Nhiên thầm nghĩ.

Tổng Hồ Ly quay lại, đi đến ghế sofa ngồi xuống, nhàn nhạt nói:Sao? Ganh tị à

Xùy, ganh tị cái gì chứ, ông đây hoàn hảo?

Anh vẫn thần nhiênCậu biết đấy, đom đóm luôn chê mặt trời quá chói nên mới lạng lẽ sống về đêm

Con mẹ nó, tiểu jj nhà cậu mới là đom đóm đấy

Anh nhếch miệng:Không biết cậu nhìn lên tớ khi nào, sao lại biết tiểu jj của tớ phát sáng đây

...

Thấy khuôn mặt đỏ lên của Phương Tử Nhiên, Tổng đại boss quyết định tha cho cậu ta, dù sao cũng có công lớn. Dường như biết tại sao người này lại đến nhà anh, tuy nhiên anh vẫn lười biếng hỏi, dù sao trên mặt người nào đó viết rõ mấy chữ: hỏi tôi đi, hỏi tôi vì sao đến đây đi!

Cậu đến đây làm gì

Phương Tử Nhiên đáp ngay lập tức:Đến xem xem cậu định bắt con gái nhà người ta thế nào

Cô ấy cũng không có ở đây, cậu xem thế nào được? Tên họ Tổng nào đó nhện không được lại trêu chọc.

Con mẹ nó, ý tôi là nói cho tôi nghe kế hoạch của cậu. Như nhận ra điều gì, cậu trợn mắt:Này, đừng nói với tôi cậu thật sự để ý tới cô gái lần trước đấy nhé

Tổng Hồ Ly nghi hoặc:Cô gái lần trước? Ai?

Phuong Tử Nhiên nghen:Là Trịnh Nhu bạn của Triệu Mẫn và Triệu Tử Thi, lần trước tớ nhắc tới tam đại kỳ nữ của năm cuối ở trường, cậu đã hỏi tớ còn gì? Mới đây đã quên rồi?

Anh thoải mái nhấp một ngụm trà:Tôi nhớ mặt, không có ấn tượng về tên

Vậy là không phải cậu có ý đồ với cô ấy

Ý đồ thì có, nhưng là người nằm trong lòng tớ thì tất nhiên là không

Phuong Tử Nhiên càng hồ đồ rồi:Vậy tại sao hôm trước cậu lại hỏi tớ về cô ấy? Lại còn cố ý nhắc tới việc trước đây cậu sống ở trấn A khi cô ấy đi qua?

Anh đính chính:Thứ nhất, tôi không hỏi riêng về cô ấy mà về 3 kỳ nữ, thứ hai. Nói một nửa, anh nhếch miệng:Hiểu được điều thứ nhất tự dung biết rõ điều thứ hai.

Nói xong anh nhàn nhai đi về phòng mình, chừa lại ai đó vẫn đang mơ hồ. Đợi đến lúc phát hiện người đã đi mới gào lên:Tổng Hồ Ly cậu nói rõ cho tôi, cậu đang chê tôi đầu óc ngu si đừng tưởng tôi không biết. Chợt phát hiện tự bản thân đang tự sỉ nhục mình, người nào đó tức mà không làm được gì.

Trong phòng ngủ, Tổng Hồ Ly ngồi nhìn màn hình máy tính mỉm cười nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Triệu Mẫn giật mình:Cái gì, ai, tên gì???

Trịnh Nhu che miệng Triệu Mẫn, trừng mắt nói:Đã dặn cậu nói nhỏ rồi mà

Triệu Mẫn ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ đã biết, khẽ nói:Cậu nói gì cơ, tớ hình như nghe không rõ

Tớ nói là cuộc họp chiều này có một người tên là Tổng Hồ Ly, là tiến sĩ IT đến từ Mĩ

Triệu Mẫn càng nghe càng cảm thấy mơ hồ:Không phải cậu nghĩ đó là bạn thanh mai trúc mã của tớ và Thi Thi đấy chứ?

Tớ nghĩ không sai đâu, tớ nghe cậu ta nói với giáo sư Lưu khoa công nghệ thông tin rằng khi còn nhỏ cậu ta từng sống ở trấn A.

Làm sao cậu nghe được?.

Lúc đó họ đang ngồi nói chuyện ở khuôn viên phía sau trường, vừa đúng lúc tớ đi lấy tài liệu về xem thi gặp, có một điều tớ thấy hơi lạ...

Triệu Mẫn nghe thấy chữ lạ thì mắt sáng lên, bản tính tò mò bộc lộ:Sao, lạ như thế nào?

Trịnh Nhu dường như đang sắp xếp lại suy luận của mình:Tớ cũng không có bằng chứng cụ thể, nhưng trực giác của tớ nói cậu ta hình như cố ý nói cho tớ nghe thì phải?!

Triệu Mẫn khinh thường:Xuýt, tớ còn tưởng cậu có cái phát hiện gì ghê lắm, cậu ta không biết cậu thì nói cho cậu biết làm gì a, tự mình đa tình...

Trịnh Nhu lờ mờ một cái:Cậu nghĩ đi đâu vậy, đúng là từ đầu tới cuối tớ không thấy cậu ta nhìn tớ, nhưng có một điểm, rõ ràng khi cậu ta nói câu đó, giáo sư Lưu ở bên cạnh rất ngạc nhiên và...

Triệu Mẫn không nhịn được ngắt lời:Nghe cậu ta bảo mình từng sống ở trấn A thì bất ngờ tí cũng phải thôi

Trịnh Nhu ánh mắt muốn tuyên bố bỏ tù con miêu tiểu cầu trước mắt này:Cậu sao không có tí kiên nhẫn nào hết vậy, tớ còn chưa có nói hết đâu

Triệu Mẫn biết lỗi gãi gãi đầu:Vậy cậu nói tiếp đi a~

Thứ nhất giáo sư Lưu ngạc nhiên trong khi tay ông ấy đang chỉ vào tập hồ sơ dường như đang nói về vấn đề gì đó mà bị đổi chủ đề bất ngờ, thứ hai, đây cũng là điểm mấu chốt, ngồi cùng cậu ta và giáo sư lúc đó còn có một người nữa là Phuong Tử Nhiên

Triệu Mẫn lại bất ngờ:Là sinh viên xuất sắc nhất của khoa công nghệ thông tin à? Mà tên họ Phương thì làm sao?

Lúc đó Phương Từ Nhiên cũng ngạc nhiên quay sang nhìn Tổng Hồ Ly nói: sao tự dưng cậu lại nói tới vấn đề này vậy? Khi nghe thấy câu đó tớ liền quay lại nhìn tên họ Tống đó nhưng hần vẫn thản nhiên như không có chuyện gì chuyển hướng câu chuyện rất khéo léo

Triệu Mẫn nghi hoặc:Nếu như đó thật sự là Tống Hồ Ly mà tớ biết thì tại sao cậu ta lại có ý nói cho cậu nghe, cậu ta cũng không quen cậu mà

Trịnh Nhu quen với Triệu Mẫn và Triệu Từ Thi trong 5 năm đại học, tuy thời gian không dài như hai người kia nhưng độ thân thiết thì không hề kém

Trịnh Nhu nhăn mày:Đó cũng là nghi vấn trong hồ sơ của tớ

Xùy, hồ sơ gì chứ, cậu và Thi Thi y như nhau toàn đem công việc cấy vào trong người thành mầm bệnh a. Nhưng mà tớ nhớ không lầm thì Tống Hồ Ly hơn tớ có 3 tuổi thôi, thế mà làm được tiến sĩ giỏi thế cơ á. A, phải rồi ma nữ, cậu lúc đó có nhìn thấy mặt mũi hần không?

Có, mặt của cậu ta không làm mình tỉnh cũng tiếc thật đấy. Đặc biệt là đôi mắt màu lam, trông rất đẹp. Còn về học thức, trên đời này có cái gọi là thiên tài, cậu không biết sao.

Từng nghĩ tớ không biết cậu đang sĩ nhục độ thông minh của tớ, ma nữ. Nhưng mà mắt màu lam thì rất có thể đấy

Như vậy đi, chiều nay cậu sẽ làm thế này...

Được. Triệu Mẫn hưng phấn đáp, nhưng chợt nhớ ra điều gì, nheo mắt lại:Ma nữ, cậu từ khi nào thì biết từ mình tỉnh a, trước giờ mấy từ này cậu tuyệt không biết đâu?

Trịnh Nhu hơi đỏ mặt:Cậu nghĩ ai cũng như Thi Thi không biết gì hay sao, tớ học luật đấy, tất nhiên phải biết nhiều thông tin, nhiều loại người rồi

Triệu Mẫn thấy ma nữ đỏ mặt thì càng cảm thấy kì lạ, định chất vấn tiếp thì Triệu Từ Thi tấm xong từ từ đi ra, nghi hoặc hỏi:Hai người vẫn đứng ngoài cửa suốt sao, đang nói chuyện gì vậy?

Triệu Mẫn nhanh miệng:Vừa rồi Giáo sư Trịnh gọi mình báo chiều nay phải hoàn thành xong bài tập đầu năm mà ông ấy giao, tớ đang bàn với ma nữ làm sao thu xếp việc chiều nay đi tham gia cuộc họp giữa hai khoa

Trịnh Mẫn gật đầu, nhàn nhạt nói:Đúng vậy, tớ cùng cậu ta đang suy nghĩ đây

Cô gật đầu nghĩ, bình thường đúng là miêu tiểu cầu hay làm loạn trên đầu giáo sư Trịnh, bị ông ấy gim từ đầu năm cũng phải thôi. Sau đó lại nói:Vậy đề mình đi thay cũng được, dù sao hôm nay cũng chưa có gì cần giải quyết

Hai người kia đồng thanh:Được, vậy cậu mau vào chuẩn bị đi. Cả hai quay ra nhìn nhau ánh mắt nhấp nháy: quả nhiên trùng kếp.

Triệu Từ Thi thấy có gì đó kì lạ, chưa kịp suy nghĩ tiếp thì Trịnh Nhu đã lên tiếng đẩy cô và Triệu Mẫn vào, nói là chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay.

Triệu Mẫn hưng phấn nghĩ phải thật đẹp.

Triệu Từ Thi cau mày: chuẩn bị cái gì, cũng đâu phải cô lên phát biểu.

Chỉ còn lại Trịnh Nhu ở phía sau với nét mặt nhẹ nhõm, trong lòng thâm cảm thấy may mắn. Cô biết hai người họ Triệu này một người điên cuồng nghiên cứu thường chẳng nhớ nổi mặt người, một người suốt ngày chạy nhảy chẳng quan tâm ai nhưng họ lại cực kì nhạy cảm, lần trước là nói chuyện điện thoại với Thi Thi, vừa rồi thì lỡ miệng nhắc tới chữ mình tỉnh kia suýt chút nữa thì lộ. Về chuyện kia không phải cô muốn giấu mà là chưa tới lúc nói cho họ biết mà thôi.

Bên này Triệu Từ Thi bị đưa vào cái lưới nhỏ, thì ở nơi khác có người lại đang từ từ giăng ra cái lưới lớn hơn dành cho cô.

Trong một căn hộ chung cư cao cấp gần trường đại học S, đây là căn hộ khi còn bên Mi Tống Hồ Ly đã nhờ Phương Từ Nhiên mua cho mình. Bây giờ đây, người đàn ông đang đứng nhìn về phía ngôi trường, nhìn rất chăm chú. Ánh mặt trời chiếu xuống làm tăng thêm ánh sáng thần thánh quanh người anh. Đôi mắt màu lam chuyên chú như nhìn con mồi, môi khẽ héch lên một độ cong hoàn mỹ. Phía sau bỗng có tiếng nói trêu chọc vang lên.

Này Tống Hồ Ly, Tống đại boss cậu làm ơn đừng làm chói mắt tớ nữa có được hay không.

Vừa lên tiếng là Phương Từ Nhiên, người mà Trịnh Nhu đã gặp chiều hôm đó. Cậu ta là sinh viên xuất sắc và là nam thần của khoa, vào 2 năm trước cậu ta được sang Mi trao đổi chuyên ngành, cũng vào lúc đó cậu ta biết Tống Hồ Ly. Khi diễn ra cuộc thi trao đổi hai người là đối thủ, cả hai đều đánh giá rất cao đối phương. Tuy nhiên Phương Từ Nhiên biết thực lực của Tống đại boss cao hơn mình rất nhiều. Chẳng qua điều đó cũng không quan trọng họ thân với nhau vì tính cách rất hợp, cũng k ngại chênh lệch tuổi tác mà vẫn gọi nhau là bạn. Cậu cảm thấy tên họ Tống này cái gì cũng tốt trừ cái tật ít cười với bản tính hồ ly ra thì coi như cũng gần hoàn mỹ bằng cậu rồi đấy. Phương Từ Nhiên thầm nghĩ.

Tống Hồ Ly quay lại, đi đến ghé sofa ngồi xuống, nhàn nhạt nói:Sao? Ganh tị à

Xùy, ganh tị cái gì chứ, ông đây hoàn hảo?

Anh vẫn thân nhiênCậu biết đấy, đom đóm luôn chệch mặt trời quá chói nên mới lặng lẽ sống về đêm

Con mẹ nó, tiểu jj nhà cậu mới là đom đóm đấy

Anh nhếch miệng:Không biết cậu nhìn lên tới khi nào, sao lại biết tiểu jj của tớ phát sáng đây

...

Thấy khuôn mặt đỏ lên của Phương Tử Nhiên, Tổng đại boss quyết định tha cho cậu ta, dù sao cũng có công lớn. Dường như biết tại sao người này lại đến nhà anh, tuy nhiên anh vẫn lười biếng hỏi, dù sao trên mặt người nào đó viết rõ mấy chữ: hỏi tôi đi, hỏi tôi vì sao đến đây đi!

Cậu đến đây làm gì

Phương Tử Nhiên đáp ngay lập tức:Đến xem xem cậu định bắt con gái nhà người ta thế nào

Cô ấy cũng không có ở đây, cậu xem thế nào được? Tên họ Tống nào đó nhìn không được lại trêu chọc.

Con mẹ nó, ý tôi là nói cho tôi nghe kế hoạch của cậu. Như nhận ra điều gì, cậu trợn mắt:Này, đừng nói với tôi cậu thật sự để ý tới cô gái lần trước đấy nhé

Tống Hồ Ly nghi hoặc:Cô gái lần trước? Ai?

Phương Tử Nhiên ghen:Là Trịnh Nhu bạn của Triệu Mẫn và Triệu Tử Thi, lần trước tớ nhắc tới tam đại kỳ nữ của năm cuối ở trường, cậu đã hỏi tới còn gì? Mới đây đã quên rồi?

Anh thoải mái nhấp một ngụm trà:Tôi nhớ mặt, không có ấn tượng về tên

Vậy là không phải cậu có ý đồ với cô ấy

Ý đồ thì có, nhưng là người nằm trong lòng tớ thì tất nhiên là không

Phương Tử Nhiên càng hồ đồ rồi:Vậy tại sao hôm trước cậu lại hỏi tớ về cô ấy? Lại còn cố ý nhắc tới việc trước đây cậu sống ở trấn A khi cô ấy đi qua?

Anh đính chính:Thứ nhất, tôi không hỏi riêng về cô ấy mà về 3 kỳ nữ, thứ hai. Nói một nửa, anh nhếch miệng:Hiểu được điều thứ nhất tự dung biết rõ điều thứ hai.

Nói xong anh nhàn nhã đi về phòng mình, chừa lại ai đó vẫn đang mơ hồ. Đến lúc phát hiện người đã đi mới gào lên:Tống Hồ Ly cậu nói rõ cho tôi, cậu đang chê tôi đầu óc ngu si đừng tưởng tôi không biết. Chợt phát hiện tự bản thân đang tự sỉ nhục mình, người nào đó tức mà không làm được gì.

Trong phòng ngủ, Tống Hồ Ly ngồi nhìn màn hình máy tính mỉm cười nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chiều hôm qua sau khi xuống máy bay, anh cũng không có thời gian về căn hộ của mình mà phải đi đến Đại học S để thảo luận về đề án chiều nay sẽ phổ biến trong cuộc họp giữa hai khoa.

Vừa bước một chân vào cổng trường thì Phương Tử Nhiên đã lao tới ôm chầm lấy anh rồi một mực cướp anh khỏi tay giáo sư Lưu trong khi ông ấy vẫn còn cố gắng tròn đôi mắt so với đường chỉ lớn hơn một tí của mình.

Nhìn nhìn người đang cố gắng hết sức kéo anh đi lúc đó tự dừng lại có cảm giác mình giống như khúc xương trắng bị Phương tiểu cầu cướp đi vậy. Thì ra tên này bất mãn việc anh không thông báo giờ xuống sân bay, nói cái gì mà bạn thân chí cốt xa cách bao năm không nhớ tình nghĩa. Anh thật muốn chửi mẹ nó một tiếng, tuy nhiên vì vợ, vì đứa con tương lai anh phải là người đàn ông hoàn mĩ ở hiện tại mới được.

Sau khi trút hết bất mãn, Phương Tử Nhiên mới nói đến chuyện chính, cậu ta tới là muốn mật báo những nhân tài y khoa của trường cho anh biết.

Chuyện này vốn anh cũng có thể biết từ giáo sư nhưng có một điểm thật rất cần đến Phương Từ Nhiên. Bởi vì cậu ta biết rõ ngoài tài năng ra thứ quan trọng hơn hết mà anh muốn ở sinh viên cũng hoàn thành nghiên cứu phần mềm kết hợp y học với anh lần này đó là nhân phẩm của người đó. Nên biết rằng trong quá trình nghiên cứu hay thiết kế bất cứ cái gì xuất phát là tổ đội thì tài năng là rất quan trọng nhưng không có nhân phẩm thì kẻ tài năng bạn chọn sẽ biến thành quả bom.

Theo như lời Phương Từ Nhiên thì có ba ứng cử viên đáng để soi xét.

Hạ Hi, là một nữ sinh viên khá tài năng, tính tình dịu dàng, rất được lòng của mọi người xung quanh, trong học tập rất chăm chỉ, có làm một vài bài nghiên cứu kết quả đạt được khá tốt.

Trương Bằng, là nam sinh trầm tĩnh, ít nói chuyện với người khác nhưng thật ra rất ôn hòa, cậu ta đã từng tham gia cuộc thi nghiên cứu về tim mạch, thành quả nghiên cứu của cậu ta được công nhận là một phát hiện mới.

Người còn lại là Triệu Từ Thi, học trò cưng của giáo sư Trịnh. Khi nghe đến cái tên này anh thầm giật mình, trái tim hơi khác thường. Mục đích anh về đây ngoài việc tìm người cùng anh hoàn thành một phần mềm máy tính có khả năng phân tích sức khỏe của con người còn có Triệu Từ Thi.

Cô là của anh, trước đây, bây giờ và sau này. Cũng không phải anh có suy nghĩ này từ năm 8 tuổi, lúc đó anh cũng chỉ thích cô như một đứa em gái mà thôi, nhưng thời gian anh ở bên Mi người anh nhớ đến cũng chỉ có cô, công việc học tập của anh cũng không có thời gian càng không đủ dung lượng để chứa thêm người khác. Mười mấy năm bộ nhớ chạy quết không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần đều chỉ còn cô, Triệu Từ Thi. Cứ như vậy cô cũng không còn là đứa em gái trong tim anh nữa.

Cho nên khi nghe Phương Từ Nhiên nhắc đến, anh hơi mất bình tĩnh mà nhấn mạnh tên cô, có điều một tên gốc về EQ cậu ta thì chắc chắn chả phát hiện ra cái gì. Ngược lại còn nói về bộ ba kỳ nữ của phòng A.303, một người không quan tâm gì ngoài nghiên cứu Triệu Từ Thi, một người nhìn cái gì cũng dính tới luật Trịnh Nhu, một người cái gì cũng quan tâm trừ ngành học của bản thân Triệu Mẫn...

Nghĩ lại cũng thật khéo đấy, vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến, anh và Phương Từ Nhiên còn đang nói về bộ ba kỳ nữ thì cậu ta liền chỉ về phía không xa bên kia nói: A, cậu nhìn thấy cô gái mặc áo trắng bên kia không, cô ta là Trịnh Nhu cùng với Triệu Mẫn và Triệu Từ Thi là bạn thân, tớ nghe nói ba người họ có chuyện gì của nhau đều biết cả...

Khi nghe Phương Từ Nhiên nói đến đây, trong đầu anh dần xuất hiện bước đầu tiên của kế hoạch. Đúng là chiều hôm qua khi thấy Trịnh Nhu lần thứ hai là anh cố ý nói cho cô ta biết trước đây mình từng sống ở Trần A, lại tạo cảm giác bản thân là cố ý nói ra. Theo lời Phương Từ Nhiên, anh đoán Trịnh Nhu sẽ nghi ngờ, sau đó... giúp anh đưa tin này về cho tiểu Thi, anh cũng muốn xem cô ấy có nhớ mình không đây.

Đang mãi suy nghĩ thì bên ngoài vang lên giọng oai oái của Phương Từ Nhiên: Này, Tổng đại Boss, cậu không định ăn trưa luôn sao, 2h là phải họp rồi đấy

Tổng Hồ Ly bình tĩnh nhìn màn hình máy tính đang nhấp nháy mấy cái hệ số đang chạy, cười khề: Đã biết, tắm đã

Cũng không nghe xem người bên ngoài kia còn muốn nói cái gì, anh lấy bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn trong tủ đi vào phòng tắm. Khoảng 20 phút sau, khi Phương Từ Nhiên hết kiên nhẫn lại định làm âm lên thì cửa phòng ngủ mở ra.

Trước cửa phòng là Tổng Hồ Ly với chiếc sơ mi trắng thoải mái phối hợp với chiếc quần tây càng làm đôi chân dài thêm miên man, không có gì để tả, nói chung là rất soái. Cái loại vừa nhìn đã yêu của mấy thiếu nữ đấy thôi.

Phương Từ Nhiên nuốt miếng, chửi thầm một câu mẹ nó.

Này, cậu cao bao nhiêu?

1m85

Nhìn từ trên xuống dưới: Vậy dài bao nhiêu?

Nhìn từ dưới lên trên, lại nhìn xuống dưới: Dài hơn của cậu?

Phương Từ Nhiên mắt cá chết: Này, cậu nhìn đi đâu vậy, tôi hỏi chân

Tổng Hồ Ly nhếch miệng: Chẳng lẽ chân cậu mọc chỗ khác, tôi là đang nhìn chân cậu

Phương Từ Nhiên nghẹn: Tổng đại Boss, cậu vô sỉ

Tổng Hồ Ly khinh bỉ: Tôi mới biết là nhìn chân người khác cũng là vô sỉ đấy, huống hồ cậu nghĩ mình là con gái?. Không thèm nhìn tên tiểu cầu này nữa, cầm lấy tài liệu đi ra cửa.

Phương Từ Nhiên nhanh chóng theo ra sau: cậu mới không thèm hơn thua với tên hồ ly này, lần nào cũng thua chả thấy hơn được con mẹ gì.

Phương Từ Nhiên vốn là đầu gối của khoa công nghệ thông tin trường Đại học S, điều này ai cũng biết. Cậu ta trước đây rất nhút nhát nhưng kể từ khi gặp Tổng Hồ Ly chẳng hiểu sao thay đổi lối sống, trở thành một kẻ dõ dạc, phát ngôn đi trước não, hay chửi thề... Nhưng cũng không thể phủ định cậu ta là thiên tài đâu.

Đuổi theo Tống Hồ Ly vào trong thang máy, cậu ta đẩy vai anh nói:Cậu đi họp đấy, mặc đồ trẻ trung thế làm gì, tính hút hồn mấy em nữ sinh khoa y sao?

Tống Hồ Ly gật đầu:Ừ, tạo ấn tượng tốt

Phương Tử Nhiên kinh ngạc:Thật bị tôi nói trúng, trước đây chẳng phải cậu nói phụ nữ đều không nằm trong lập trình của cậu sao?

Đúng vậy

Phương công tử hồ đồ:Vậy tại sao lại phải gây chú ý

Tôi không quan tâm phụ nữ có chú ý không, tôi là muốn vợ tương lai nhìn

Câu nói của anh được Phương Tử Nhiên tự lí giải rằng anh sẽ tìm một người trong số đó là người yêu đi. Nếu Tống Tử Nhiên biết được suy nghĩ này của cậu chắc chắn anh sẽ nói: sự ngu ngốc này cần phải được đưa ra nghiên cứu đấy.

Nhưng mà chẳng phải vợ tương lai thì người ta cũng hay gọi là, là cái gì ấy nhỉ.... Gãi gãi đầu:Ừ, đúng, giống trong mấy bộ phim nói cái gì đây là người phụ nữ của tôi đấy thôi

Anh thân nhiên bước ra khỏi thang máy, nhẹ nói:Đó là họ, không phải tôi

Vậy cậu giới thiệu cô ấy thế nào?

Là vợ tôi

Khác nhau nhiều lắm à?

Anh khẳng định:Tất nhiên. Lại nhếch miệng:Theo pháp luật, vợ chỉ có một, còn phụ nữ... mở miệng ra là có cả đống người phụ nữ của tôi

Vừa đi vừa huyền thoại, cuối cùng cũng ngồi vào xe, là xe của Phương Tử Nhiên. Anh định vài hôm nữa sẽ đi mua một cái cho. Dù sao anh còn sống ở đây khá lâu.

Ngồi ghé sau, Tống Hồ Ly nhắm mắt:Cậu lái xe êm một chút, tôi muốn nghỉ

Phương Tử Nhiên tròn mắt: câu này thì cậu hiểu đấy, ý bảo cậu im đi chứ gì, hừ.

Từ căn hộ đến trường đi khoảng 10 phút, lúc đầu cậu định đi nhà hàng gần đây ăn, nhưng Tống Hồ Ly bảo không cần, vào trường ăn sẵn tiện đến sớm gặp giáo sư Trịnh, có rất nhiều vấn đề phải bàn bạc trước.

Xe chạy vào cổng sau của trường, bỗng Phương Tử Nhiên lớn giọng:Này Tống đại Boss, nhìn bên kia xem, phía bên thư viện ấy, đó là ba kỳ nữ mà tớ nhắc tới

Tống Hồ Ly nghe vậy liền mở mắt nhìn. Phương Tử Nhiên thấy vậy lại nói tiếp:Trịnh Nhu thì cậu biết rồi, hai người còn lại, cái người có khuôn mặt trẻ con nhưng dáng người bốc lửa là Triệu Mẫn, còn bạn nữ đeo mắt kính trông hết sức khả ái kia là Triệu Tử Thi

Nói xong nhìn sang bạn mình vẫn thấy anh nhìn chăm chú hướng đi của ba người, không khỏi tò mò:Cậu nhìn kĩ thế làm gì, mà cậu có định chọn Triệu Tử Thi là người hợp tác thì suy nghĩ kĩ một chút, cô ấy rất quý dị đấy...

Tống Hồ Ly ngắt lời:Họ đi đâu vậy?

Phương Tử Nhiên cũng không bắt mắt, có lẽ là bị cắt ngang quen rồi:À, hướng đó là đi nhà ăn.

Anh suy nghĩ một chút:Tôi chợt nhớ ra có chút việc quan trọng phải gặp giáo sư Trịnh gấp, cậu đi ăn trước đi

Xe dừng vào bãi đỗ, Phương Tử Nhiên cũng không thấy gì kì lạ, nói:Vậy tớ đi trước, cũng mua cái bánh ăn tạm đi

Được

Nhìn theo hướng nhà ăn, anh thầm nhếch miệng: chắc, tự dung lại hồi hộp. Thầm cười mình một tiếng. Anh bước về phía dãy phòng của giáo sư, vừa đi vừa nghĩ đến người tên Triệu Mẫn, hình như anh đã gặp ở đâu rồi thì phải.

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Một đường từ ký túc xá đến tận thư viện Triệu Mẫn vẫn lâu bầu chưa dứt miệng. Chuyện là... vốn dĩ Triệu Mẫn muốn Triệu Tử Thi ăn mặc thật đẹp, cô ấy nghĩ dù sao cũng là trúc mã hơn nữa có khả năng trở thành phò mã thì lần gặp lại này càng phải gây ấn tượng tốt với đối phương mới được. Có điều nguyện vọng không thực hiện được dẫn đến tức quá hóa lâu bầu.

Thi Thi a, cậu nghe mình nói, cuộc họp quan trọng như vậy cậu nhất định phải mặc đẹp một chút. Cậu xem cậu, áo sơ mi với quần jeans đơn giản quá rồi.

Triệu Tử Thi đẩy gọng kính tiếp tục đọc phần tài liệu nghiên cứu của mình. Trong lòng cô bắt đầu thấy nghi ngờ Triệu Mẫn lại đang có cái kế hoạch gì nữa đây.

Ma nữ a, cậu mau khuyên cậu ấy cho tớ đi, cậu nói chắc chắn cậu ấy sẽ nghe. Suy nghĩ một chút:Mà không, cậu ấy sẽ suy nghĩ lại.

Trịnh Nhu ngay cả biểu cảm cũng không cho, tiếp tục đọc tài liệu vụ án của mình.

...

Triệu Tử Thi đọc xong thì gấp sách lại, cô nhìn Triệu Mẫn chăm chăm:Nói đi, cậu rốt cuộc có ý đồ gì với mình?

Triệu Mẫn giật mình:Tớ thích đàn ông a

Cau mày, cô lấy sách gỗ lên đầu Triệu Mẫn:Nhỏ tiếng một chút, đây là thư viện. Việc cậu thích đàn ông hay phụ nữ tới nay vẫn chưa xác định được, cẩn thận vẫn hơn

Triệu Mẫn bĩu môi:Có thích phụ nữ thì tớ cũng không thích nổi cậu, tính tình thất thường, hừ. Lại nhìn sang Trịnh Nhu một bộ dạng một mình một cõi:Lại càng không chứa nổi ma nữ, cả ngày cứ y như cuốn sách luật di động, chẳng có tí thú vị gì

Triệu Tử Thi nghe xong phì cười:Thôi đi miêu tiểu cầu, cậu cứ làm như mình có giá lắm vậy. Cũng đừng cố đánh trống lảng, vô ích thôi. Cô vốn là người lơ mơ nhưng chỉ lơ mơ khi tập trung vào nghiên cứu thôi, cũng không phải full time.

Triệu Mẫn cười ngốc, cầu cứu Trịnh Nhu. Trong lòng thầm nghĩ ma nữ đúng là ma nữ làm chuyện xấu mà vẫn duy trì được cái mặt than đó, chả thay đổi gì.

Còn với Trịnh Nhu, bề ngoài thản nhiên nhưng trong đầu chữ Triệu Mẫn ngu ngốc không biết bao nhiêu lần, thầm nói một câu mẹ nó. Gấp sách lại, bỏ vào ba lô nói:Cậu ta thì có cái ý đồ hay ho gì chứ, còn không phải là chuyện mẹ cậu dặn dò. Giúp cậu tìm kiếm đàn anh hay sao

Triệu Mẫn mắt lóe lên: tại sao cô không nghĩ đến cái lí do này nhỉ. Mà sao ma nữ lại biết, không lẽ dĩ Triệu định gả Thi Thi ra ngoài thật?.

Triệu Tử Thi không nói gì, nhìn nhìn Trịnh Nhu một chút rồi cất sách, nhẹ nhàng kéo ghế ra ngoài:Các cậu chưa đói à?

Triệu Mẫn cười tươi liên tục gật đầu nói có. Trịnh Nhu cũng từ từ theo ra khỏi thư viện. Đi được một đoạn, Triệu Tử Thi mới nói:Các cậu đi ăn trước, tớ có chút chuyện muốn gặp giảng viên Hà

Triệu Mẫn cau mày:Sức khỏe cậu không tốt, không ăn làm sao chịu nổi chứ?

Trịnh Nhu gật đầu:Chuyện này không lơ là được, cậu là bác sĩ chẳng lẽ không biết!

Triệu Tử Thi thấy hai người định dùng bạo lực kéo cô đi ăn cơm thì nhanh chóng ngăn lại.

Cô buồn cười nói:Cũng không phải tớ nhịn luôn, các cậu gấp cái gì. Chỉ gấp cô ấy lấy tài liệu thôi, chừng 15 phút là xong.

Hai người nghe vậy mới yên tâm. Triệu Mẫn thầm thấy cũng được, có chút thời gian bàn bạc với ma nữ. Cho nên thúc giục nói:Vậy cậu đi nhanh một chút, bọn tớ chờ cậu

Triệu Tử Thi gật đầu đi về hướng văn phòng. Đột nhiên cô quay lại, nhìn về hướng hai người bạn của mình rồi đi, cười khê:Cho các cậu thời gian bàn bạc đây, sau này tớ có trả thù thì cũng thuận tay hơn. Cô cảm thấy bản thân thật nhân từ mà.

Vốn là cô định ăn xong mới đi, nhưng thấy thái độ thần bí của miêu tiểu cầu và ma nữ cô quyết định mở đường cho hươu chạy.

Đi đến văn phòng, nhìn vào trong không thấy giảng viên Hà đâu, cô bước vào lễ phép chào thầy quản lý ngồi gần cửa:Em chào thầy.

Thầy quản lý nghe tiếng thì ngẩng đầu lên nhìn:Chào em, có chuyện gì sao?

Thầy cho em hỏi có giảng viên Hà khoa y ở trong không ạ

Giảng viên Hà à, có ấy lên phòng giáo sư Trịnh rồi, em có thể qua đó tìm hoặc ở đây đợi cũng không sao

Cô mỉm cười, hơi cúi đầu:Cám ơn thầy, vậy em đi tìm cô ấy

Được

Triệu Tử Thi cảm thấy mình thật xui xẻo, đường đến văn phòng và phòng giáo sư là ngược hướng nhau đấy. Lấy tay xoa bụng, cô cảm thấy hơi đói rồi.

...

Cuối cùng cũng tới được phòng giáo sư, cô nghĩ cuối cùng cũng lấy kinh thành công. Cô vui vẻ gõ tay lên gỗ cửa:Phịch một tiếng. Cô rõ ràng thấy tay mình vừa đập vào một vòm ngực... đàn ông. Cảm giác đầu tiên đó là... rất rắn chắc đấy.

Hỏi tại sao cô này giờ chỉ lo tới ngực của người ta à. Bởi vì người này thật sự quá cao rồi. Đúng, cô khẳng định là người này quá cao chứ không phải mình quá thấp.

Dù cô chỉ cao 1m59,999. Thật ra cô muốn nhìn xuống hơn, đừng nghĩ đen tối cô chỉ là muốn nhìn chân người ta dài cỡ nào thôi.

Gật bỏ mấy thứ linh tinh ra khỏi đầu, cô ngẩng lên, hơi sờ mũi:Vừa rồi xin lỗi nhé bạn học này, tôi là đang định gõ cửa

Vừa nói cô vừa quan sát khuôn mặt anh. Hơi ngẩn ra, rất đẹp trai a, đặc biệt là đôi mắt màu lam. Nó làm cô nhớ đến một người...

Bên này Tống Hồ Ly cũng giật mình. Thật không ngờ lại gặp cô ở đây, lâu rồi không ở cùng, cô vẫn đáng yêu như vậy. Anh vui vẻ mỉm cười, nhưng chợt thu lại khi phát hiện ra cô nhóc này vậy mà không nhận ra mình.

Anh dịu dàng nói:Không sao, cậu tìm giáo sư Trịnh à?

Cô hơi lắc đầu:Không có, tôi tới tìm giảng viên Hà, nghe nói cô ấy đang ở đây

Vừa nói xong thì cửa cũng mở ra:Tử Thi đấy à, em đến lấy tài liệu phải không?

Dạ

Ừm, cái này phải xin lỗi em rồi. Tài liệu đó vốn dĩ là đưa cho em nhưng mà vì Hạ Hi cần gấp, cô cũng nghĩ em năm cuối thì tài liệu đó với em cũng không quan trọng lắm cho nên cô đã đưa cho em ấy trước rồi. Em có thể chờ em ấy dùng xong cũng được.

Triệu Tử Thi kinh ngạc, dừng một chút mới nói:Dạ, em đã biết. Vậy em đi trước. Chào cô ạ. Lại quay sang Tống Hồ Ly:Bạn học này, mình đi trước

Anh gật đầu không nói gì nhìn cô đi.

Tiến sĩ Tống, cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi, chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay

Được

À phải rồi, cậu cũng biết đấy về việc hợp tác nghiên cứu lần này tôi có đề cử một người cho cậu

Anh không nói gì, im lặng chờ giảng viên Hà nói tiếp.

Hạ Hi, chắc hẳn cậu nghe giáo sư Trịnh nhắc tới rồi. Con bé tuy mới năm ba nhưng kiến thức rất vững, lại có tinh nghiên cứu cao, rất thích hợp hoàn thành phần mềm của cậu

Anh nghe xong, nhàn nhạt nói:Cám ơn giảng viên Hà đã giới thiệu. Tôi sẽ xem xét

Nhanh chóng đuổi theo Triệu Tử Thi, còn cách cô một đoạn nhỏ mới đi chậm lại.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa rồi, anh nhếch môi cười lạnh nghĩ: Hạ Hi? Anh đã sớm cho dấu X rồi. Không cần biết là do hai người hợp tác hay chỉ giảng viên Hà tự chủ trương. Anh mặc kệ, chính là nhìn không vừa mắt thì cho X thôi.

Triệu Tử Thi thì không quan tâm nhiều lắm, con người mà, luôn có tư lợi riêng. Chỉ cần đừng cho cô cơ hội đá lại là được. Dù sao bắt cô lặn lội đường xa mà không đưa chân Kinh cho cô. Hại cô đói lắm. Nói gì thì nói cô ghim rồi.

Triệu Tử Thi. Anh cuối cùng vẫn là nhìn không được muốn nói chuyện với cô thêm một chút.

Nghe có người gọi, cô quay lại, thấy người đến là anh thì hơi ngạc nhiên:Sao lại là cậu?.

Anh cười mỉm:Không thể là tôi?

Cô hơi ngượng kìa lác đầu:Tôi không có ý đó, chỉ là không biết cậu gọi tôi có chuyện gì không?.

Anh nhu nhu nói:Thật ngại quá, tôi không phải sinh viên ở đây nên không biết ăn cơm ở chỗ nào, cậu có thể chỉ cho tôi không?.

Cậu là đến giao lưu sao?.

Cũng có thể coi là vậy

Ừm, thế cậu đi theo tôi, tôi cũng chưa ăn

Anh nhủ mày:Trễ giờ cơm rồi mà?

À, tại tôi tranh thủ đi lấy tài liệu, bạn tôi đã lấy phần cơm rồi

Anh hơi mất hứng, im lặng đi theo.

Triệu Tử Thi cảm thấy bầu không khí không được thoải mái lắm. Tâm trạng người nào đó hình như không được vui. Cô nghi hoặc nhìn xung quanh, thấy nữ sinh viên nhìn về phía này to nhỏ, chợt cô hiểu ra cũng thăm bữu môi: ai bảo đẹp trai quá làm gì, giờ lại chê phiền phức à.

Một đoạn đường tới nhà ăn, cả hai đều im lặng. Cô là không có gì để nói, còn anh là đang suy nghĩ cho kế hoạch của mình.

Bước vào nhà ăn, Triệu Tử Thi nhìn thấy bọn Triệu Mẫn cũng đang nhìn cô, à không... là đằng sau cô.

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Triệu Tử Thi nhìn theo ánh mắt của hai người, nhướn mày: Các cậu nhìn gì vậy?

Bốn con mắt nhìn chăm chăm cô, đồng thanh:Anh chàng đi với cậu lúc nãy là ai?

Triệu Tử Thi à một tiếng lấy phần ăn có sẵn trên bàn của mình chậm rãi mở ra.

Bốn con mắt vẫn nhìn chăm chăm.

Triệu Tử Thi bất đắc dĩ nói:Cũng không biết là ai, tớ gặp khi đi lấy tài liệu ở chỗ giáo sư Trịnh.

Cô cũng không nhắc đến chuyện mình bị giảng viên Hà cho một vố. Với tính cách của Triệu Mẫn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua...

Triệu Mẫn tò mò:Vậy tại sao cậu lại đi chung với cậu ta đến nhà ăn

Triệu Tử Thi cau mày:Chuyện này rất lạ sao?

Đồng thanh:Rất lạ

Cậu ta không biết đường đến đây cho nên tớ dẫn đi, có gì lạ đâu

Triệu Mẫn khinh bỉ:Bình thường cậu gặp chuyện như vậy chắc chắn sẽ mất mọc trên đầu, không thèm quan tâm, sao hôm nay lại tốt bụng như vậy. Xong lại cười gian nói tiếp:Hay vì cậu có ý gì. Nói cậu ta trông có đẹp trai không?

Triệu Tử Thi vẫn bình tĩnh, không hề chột dạ:Vừa rồi không phải đã thấy rồi sao?.

Xa quá, không thấy rõ

Ừm

Triệu Mẫn cau mày:Ừm là ý gì a...

Soái, đôi mắt rất đẹp

Triệu Mẫn xuýt xoa một tiếng:Có đẹp bằng trúc mã nhà cậu hay không?

Triệu Tử Thi giật khoé miệng, nghĩ một chút:Tương tự nhau

Triệu Mẫn còn đang định tra khảo tiếp thì bị Trịnh Nhu nãy giờ im lặng ngăn lại:Cậu không định để cậu ấy ăn trưa à, Thi Thi đầu óc đôi lúc không bình thường cậu còn không biết sao!

Triệu Mẫn à một tiếng

Triệu Tử Thi lại không cho là đúng:Tớ rất bình thường. Dừng một chút, khẳng định:Cũng rất tốt bụng

Cô vừa dứt lời thì một giọng nam hơi ngập ngừng vang lên:Triệu sư tỉ, làm phiền học tỉ một chút có thể chỉ cho em về quá trình phản sinh hoá học trong cơ thể người hay không? Em... em đã tìm rất nhiều tài liệu rồi nhưng những tư liệu này nói đến rất ít. Là... là Hạ học bạn chỉ em đến tìm học tỉ, nói... nói học tỉ rất giỏi về phần này...

Cậu ta vừa nói vừa cúi đầu. Ngẩng đầu lên thì chẳng thấy Triệu Tử Thi đâu chỉ còn một người mặt trẻ con nhìn cậu cười và một người yêu mị đang chăm chú đọc sách. Thẹn quá cậu nhanh chóng quay người đi.

Triệu Tử Thi đứng lúc vừa đi dọn phần cơm của ba người trở về. Lại nhìn một chút, không thấy vị học đệ khi nãy đâu thì ngạc nhiên nhìn Triệu Mẫn:Cậu ta đâu, nhanh thế đã hỏi xong rồi à

Cậu nhìn tớ làm gì?

Vừa rồi cậu ta tới hỏi cậu còn gì?

Trịnh Nhu...

Triệu Mẫn mắt cá chết:Làm ơn đi, người ta nhờ là Triệu sư tỉ có được không

Trịnh Nhu...

Triệu Tử Thi không cho là đúng:Cậu thì không họ Triệu à?

Triệu Mẫn: ° _ °

Trịnh ma nữ mất kiên nhẫn gấp sách lại:Miêu tiểu cầu cậu làm ơn bớt ngu ngốc giúp tớ, còn Thi Thi cậu cũng đừng giả Tiểu bạch thỏ lừa người nữa, tớ nhìn thấu rồi

Triệu Tử Thi đẩy gọng kính nhu nhu nói:Cậu nhìn thấu thì có là gì, tớ cũng không phải muốn đùa cậu

Triệu Mẫn mắt dầm lệ:Thi Thi, cậu nhẫn tâm với mình quá a. Cậu không phải người tốt tớ có nói cho người khác biết đâu chứ, nay cậu lại còn lấy tớ ra để bao che cho bụng dạ xấu xa của cậu cơ đấy. Hừ, không muốn chỉ cho người ta thì nói đại đi

Triệu Mẫn nói xong thì hàm hàm bỏ đi. Trong đầu nghĩ: đừng tưởng tớ không biết các cậu đang chửi tớ ngu ngốc, mới không ở lại cho các cậu đắc ý. Để tớ xem chiều nay cậu gặp Tổng Hồ Ly thì cái mặt biến thành ngu ngốc của cậu sẽ trông thế nào đây Thi Thi a~.

Càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn, đi cũng nhanh hơn. Cô phải đi xin giáo sư tham gia cuộc họp chiều nay mới được, tốt nhất lúc đó nên chụp lại.

Triệu Mẫn đi rồi Trịnh Nhu mới nhìn người đối diện đang nhả nước, tò mò:Sao tự dưng lại nổi hứng bắt nạt cậu ta vậy?

Triệu Tử Thi nheo mắt nhìn Trịnh Nhu, khoé miệng nhếch lên quỷ dị:Đó là do cậu ta dám đưa tớ vào cái kế hoạch điên khùng gì đó

Trịnh Nhu nổi da gà:Cậu biết đó là kế hoạch gì à?

Không biết

Thế sao đã ra tay phạt rồi?

Đây là khai vị, đợi khi tớ biết ý đồ của cậu ta sẽ đưa bữa chính lên

Cô nhìn Trịnh Nhu cười hiền lành. Trông như đứa trẻ con nhìn thấy người bán kẹo vậy.

Trịnh Nhu lại cảm thấy cô là đang nói: Cậu cũng không thoát được.

Đồ mờ hôi, Trịnh Nhu thầm nghĩ không biết có nên khai thật không. Ma nữ cô không sợ ai nhưng với cái người nghiên nghiên cứu đến mức trở nên biến

thái trước mặt này cũng phải vô cùng cẩn thận mới được. Suy nghĩ một chút vẫn là quyết định không nói, cơ hội để thấy vị này mất bình tĩnh là rất có sức hút đấy.

Nghĩ vậy Trịnh Nhu bèn chuyển đề tài:Cậu không chỉ vì phạt Triệu Mẫn mới làm vậy phải không?

Triệu Tử Thi buồn cười nhìn bạn mình chuyển đề tài, coi như không có gì nói :Cậu nghe cậu ta nhắc đến Hạ học bạn hay không!

Hạ Hi năm 3?

Ừ. Cô kể lại chuyện của giảng viên Hà cho Trịnh Mẫn nghe.

Trịnh Mẫn nghe xong vuốt vuốt mái tóc ngắn, cười yêu mị:Có ý tứ, cậu biết vì sao rồi chứ

Triệu Tử Thi cười nhạt:Đoán không nhầm thì là liên quan đến việc tiến sĩ IT nổi tiếng muốn tìm một nhóm bác sĩ trẻ cùng hợp tác với cậu ta hoàn thành phần mềm kết hợp y học. Tớ là đang giúp cô bé ấy thuận nước đẩy thuyền

Trịnh Nhu như sương mù:Cậu biết tiến sĩ đó là ai không?

Chưa kịp nghe tên

Trịnh Nhu làm vẻ mặt hèn gì cậu bình tĩnh thế làm cho cô càng thấy kì quái, rốt cuộc là Triệu Mẫn và ma nữ định làm gì a.

Nói vậy Hạ Hi nghĩ cậu là rào cản cho nên định làm gì đó

Triệu Tử Thi im lặng đồng ý.

Vậy cậu có hứng thú với lần hợp tác này không

Không có hứng thú

Sao thế. Trịnh Nhu biết nhưng vẫn hỏi.

Tớ chỉ hứng thú với hệ nghiên cứu, còn những chuyện áp dụng y khoa này...

Trịnh Nhu à một tiếng.

Hai người nói chuyện một lúc thì gần đến giờ họp. Triệu Tử Thi đi tới phòng họp sớm, còn Trịnh Nhu đi tìm Triệu Mẫn.

Trịnh Nhu về phòng thì thấy Triệu Mẫn đang chuẩn bị sách vở.

Cậu định làm gì với mớ tài liệu đó vậy

Tớ đi họp

Cuộc họp chiều nay à?

Phải, tớ phải chụp lại vẻ mặt ngu ngốc của quan tài nhỏ, để xem sau này cậu ta còn dám đem tớ ra làm trò đùa hay không

Trịnh Nhu nhìn vẻ đắc không sợ sùng của ai đó buồn cười hỏi:Sao cậu chắc chắn Thi Thi sẽ ngạc nhiên, nói không chừng cậu ấy đã sớm quên tên họ Tống kia từ lâu

Triệu Mẫn liếc một cái xem thường:Chưa nói đến chuyện lúc trước quan tài nhỏ chân chó thế nào trước mặt Tống Hồ Ly, hiện tại mỗi lần nhắc đến cậu ta là cô ấy đã đỏ mặt. Tớ biết tông, hừ

Trịnh Nhu đang tưởng tượng đến vẻ chân chó và đỏ mặt của ai đó. Càng nghĩ càng cảm thấy hết sức vi diệu.

Trịnh Nhu lại hỏi:Sao tớ thấy cậu có vẻ muốn gán ghép họ với nhau như vậy?

Triệu Mẫn vẻ mặt tất nhiên:Không phải đó là điều đương nhiên sao

Trịnh Nhu đỏ mặt hỏi: đương nhiên chỗ nào cơ chứ, vì họ lúc nhỏ hay dính lấy nhau? Vậy cũng phi lý quá đi chứ.

Thật ra Triệu Mẫn đúng là nghĩ như vậy. Đầu óc cô ấy rất đơn giản và luôn nghe theo trực giác của mình. Trực giác của cô là Triệu Tử Thi và Tống Hồ Ly sớm muộn gì cũng về một nhà. Nghe hoang đường nhưng đây chính là sự thật.

Triệu Mẫn thấy Trịnh Nhu im lặng thì tò mò:Không phải lúc đầu cậu cũng nghĩ giống tớ à

Nào có, là sếp Triệu gọi cho tớ nói tớ để ý đến người tên Tống Hồ Ly một chút

Triệu Mẫn trừng mắt:Tại sao giờ cậu mới nói. Không đúng, tại sao sếp Triệu nói với cậu mà không phải là tớ?

Cái này thì cậu phải hỏi xếp Triệu rồi

Triệu Mẫn không cam lòng:Cậu mau kể rõ cho tớ

Trịnh Nhu buồn cười kể:Chuyện là...

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Chuyện là chiều hôm Triệu Tử Thi và Triệu Mẫn còn đang ở nhà sếp Triệu, Trịnh Nhu lúc ấy đang ở trường định đăng kí cho Triệu Mẫn tham gia cuộc họp nhằm xử phạt chuyện dám cho cô leo cây.

Còn kém một chút khi cô viết tên Triệu Mẫn thì sếp Triệu gọi tới. Bà ấy nhờ cô để ý một chút đến người tên là Tống Hồ Ly, nếu có cơ hội thì để Thi Thi giao tiếp với cậu ta. Trịnh Nhu hỏi tại sao thì bà ấy nói đó là bạn từ nhỏ của Thi Thi, là con rể bà đang nghiệm thi. Cũng không biết có phải là duyên phận hay không, sếp Triệu vừa cúp máy thì cũng là lúc cô nhìn thấy cái tên Tống Hồ Ly có trong danh sách người phát ngôn ở buổi họp. Và vì vậy cho nên cô mới không điền tên Triệu Mẫn nữa... Còn tiếp đó cô có gặp cậu ta sau đó thì cũng coi như để nhìn mặt thôi, chuyện khác cô đã biết hết rồi.

Triệu Mẫn nghiêm túc ngồi trên giường nghe mà nữ kể lại. Nghe đến cuối, khóe miệng không nhịn được giật giật:Nghiệm thi?

Chính xác, là nghiệm thi. Lúc tớ nghe được cũng giật mình đấy

Triệu Mẫn im lặng nhủ mày.

Này, cũng không cần ngạc nhiên lâu vậy đâu miêu tiểu cầu

Triệu Mẫn nhìn Trịnh Nhu nghi ngờ:Tớ tưởng sếp triệu luôn coi con rể tương lai của bà là một cái quan tài mà. Phải là nghiệm quan tài mới đúng chứ a

O_O.

Thấy Trịnh Nhu trừng to mắt, còn tưởng cô ấy không tin, Triệu Mẫn nói tiếp:Tớ nói thật mà, là khi còn nhỏ sếp Triệu khẳng khái nói thế, còn bảo tớ không được gọi Thi Thi là quan tài nhỏ đấy thôi

Trịnh Nhu ghen.

Triệu Mẫn phát hiện ra điểm không đúng, không cam lòng nói:Nhưng mà tại sao sếp Triệu không nói cho tớ biết a? Càng nghĩ càng thấy bất công:Mình phải gọi hỏi mới được

Cậu có hỏi thì cũng chỉ nhận được một câu thôi

Câu gì?

Con nghĩ sao!

Triệu Mẫn khinh bỉ nhìn, tay bấm điện thoại gọi đi. Đầu bên kia sếp Triệu bắt máy.

Tiểu Mẫn đấy à, ba con không có ở đây

-_- . Con gọi tìm đi a~. Sao đi không nói cho con biết chuyện của Tống Hồ Ly a~

Xếp Triệu im lặng một lúc mới trả lời:Con nghĩ sao a~~~

Triệu Mẫn đau lòng nuốt hận một lần nữa không nhận mình là kẻ ngốc, bực bội cầm lấy mớ tài liệu quyết định đi họp.

Không phải muốn tham gia cuộc họp phải đăng ký sao, cậu còn chưa có đăng ký đâu, còn chỗ à?

Triệu Mẫn quắc mắt:Hừ, tớ chả có đăng ký gì sát. Mới mở miệng hỏi thôi là giáo sư Trịnh đã cười tít mắt bảo tớ cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi... bla...bla rồi cho tớ đi thắng

Trịnh Nhu nhin không được bật cười à một tiếng.

Nói ra thì Triệu Mẫn đi được đến năm cuối một phần nhờ có Triệu Tử Thi kèm cặp sát sao, còn chín phần là nhờ sự may mắn trời cho trong thi cử. Giáo sư Trịnh còn định không cho cô tốt nghiệp đâu, nay thấy cô nàng này đột nhiên xin đi tham gia mấy cuộc họp mà trước đây có dùng dây trói lại thì cô ấy cũng không chịu đến tất nhiên là mừng hóm rồi.

...

Triệu Tử Thi vào phòng họp thì thấy chỉ có vài người, đều là những người cô biết, bạn cùng khóa cả. Mấy người họ thấy cô thì cười chào hỏi, cô cũng gật đầu coi như chào lại. Cũng không ai khó chịu khi cô lạnh nhạt như vậy, họ đều biết tính tình cô vốn dĩ ít nói, ít cười, lúc đầu còn cảm thấy cô tự mãn nhưng về sau quen rồi cũng không cảm thấy như vậy nữa.

Triệu Tử Thi chọn chỗ ngồi gần với sân khấu phòng họp, đây là chỗ cô thích, ngồi nghe rất rõ cũng yên tĩnh hơn phía sau nhiều. Sau khi ngồi xuống cô lấy sách nghiên cứu ra tiếp tục mở xẻ.

Phía sau cửa phụ trong phòng họp, người phát ngôn sẽ đi ra từ chỗ này chứ không vào bằng cửa lớn. Cửa này được thiết kế khuất sau tấm rèm kéo ra một góc nằm ở cánh trái so với chỗ phát ngôn ở phía bên phải.

Lúc này Tổng Hồ Ly đang đứng sau tấm rèm gần cửa nhìn chăm chú Triệu Tử Thi chuyên tâm đọc sách. Tóc cô đã cột lên gọn gàng chứ không xòa tự nhiên như lúc trưa nữa căng làm cho khuôn mặt bầu bĩnh trông khá ái hơn, khiến anh muốn cắn một cái thật ngon, nhìn kĩ còn có vài sợi tóc nghịch ngợm rũ xuống trán khẽ rung rinh làm trái tim anh cũng rung rinh theo.

Đang cố níu kéo trái tim không nhảy ra ngoài thì có người vỗ vai anh gọi một tiếng, Tổng Hồ Ly nghĩ tim mình nhảy ra ngoài thật rồi. Cau mày nhìn người phía sau, anh nói:Phương Tử Nhiên, cậu không thể gọi tôi bình thường một chút sao

Phương Tử Nhiên miệng đang cười cũng phải đỏ mặt hô:Gọi thế nào mới là bình thường, chờ cậu ngắm xong con gái nhà người ta mới gọi thì bình thường à?

Tổng Hồ Ly nghiêm mặt:Tất nhiên

...

Đây vai anh, cậu làm về mặt tôi biết rồi nha nói:Này, tôi biết cậu để ý ai rồi đấy. Triệu Tử Thi à?

Liếc mắt xem thường:Tôi bây giờ mới biết mà cậu còn cảm thấy tự hào à!

Xùy, tôi chẳng qua cũng chỉ chậm hiểu tí xú thôi. Mà này cậu định dụ dỗ cô ấy thật à. Không dễ đâu nhé. Tớ cảm thấy trong 3 kỳ nữ thì Triệu Mẫn là bạch thỏ nhất dắt đi đâu cũng được, còn về hai người con lại đặc biệt là người kỳ lạ như Triệu Tử Thi tốt nhất cậu phải có tinh thần thép mới theo đuổi được...

Tổng Hồ Ly giờ phút này chỉ muốn đập cho con ruồi đang vo ve bên tai mình một cái thật mạnh:Liên quan gì đến mấy người kia, người tôi chọn là tiểu Thi. Bớt nói nhảm, đi chuẩn bị đi, lát nữa cậu cũng phải nói đấy

Phương Tử Nhiên thấy lòng tốt không được báo đáp thì khề hừ một tiếng đi ra ngoài. Cậu đã nhắc rồi mà không nghe, để không chọn, chọn cái khó nhất.

Phương đầu gỗ không biết rằng sau này chính cậu phải thừa nhận mình là đầu gỗ vì suy luận ngày hôm nay của bản thân. Trong cuộc họp mặt bạn cũ nhiều năm sau, cậu chỉ nói hai câu:Tôi đúng là đầu gỗ nên trước đây mới nghĩ như vậy. Phụ nữ đúng là loài khó hiểu. Bên cạnh, lão công của cậu xoa đầu coi như an ủi.

Trong phòng họp mỗi lúc một đông, vì đây là cuộc họp nhằm chọn nhân tài từ năm 3 trở lên cho nên chỗ ngồi tự do cũng không phân theo năm học. Triệu Mẫn vào phòng thi đi thẳng đến chỗ Triệu Tử Thi đang ngồi.

Quan tài nhỏ, sao cậu chọn chỗ gần vậy a, thế này làm sao mà nói chuyện riêng được

Triệu Tử Thi ngạc nhiên đẩy gọng kính:Sao cậu lại tới đây

Hừm, tò mò tới không được sao, tớ nghe nói tiến sĩ IT này rất đẹp trai đấy

Cậu tự ý vào à?

Không, tớ nói với giáo sư Trịnh rồi

Vậy à, chắc ông ấy phải vui lắm

.... Triệu Mẫn thầm hừ không thèm chấp với cô, lát nữa còn chưa biết ai biến thành kẻ ngốc đâu.

Trong phòng mỗi lúc một đông, hai khoa công nghệ thông tin và khoa y chia thành hai dãy ngồi. Triệu Mẫn ngồi nhìn một lúc quay sang nói với cô: Khoa công nghệ thông tin đúng là rừng thông mà, chả thấy bông hoa nào

Triệu Tử Thi thấy cũng chưa tới giờ họp nên nói chuyện phiếm một chút cũng tốt, nhìn sang bên khoa kia mới nói: Hôm nay là chủ lực đi nên không có nữ cũng phải, khoa bên đó lúc trước chỉ có Nhược sư tỉ nằm trong top đầu, nhưng tỉ ấy cũng tốt nghiệp rồi cho nên giờ toàn nam tham gia thôi. Với lại cậu sao dám chắc đó là rừng thông nguyên chất chứ

Không phải à?

Nhìn kĩ sẽ có cả dây leo đấy

Triệu Mẫn nhũm mày không hiểu: Cậu nói gì đó dễ hiểu một chút được không?

Trong rừng thông cây nào không thẳng thì cây đó là dây leo

Triệu Mẫn sắc nước miếng. Đang định nói một câu vô si thì dư quang trong mắt nhìn thấy Trương Bằng học bạn đang tìm chỗ ngồi, Triệu Mẫn liền vẫy tay: Trương Bằng, ở bên này

Trương Bằng nghe gọi thì quay sang, thấy Triệu Mẫn và Triệu Tử Thi đang ngồi, phía bên tay phải Triệu Tử Thi còn một chỗ trống liền vui vẻ đi đến ngồi xuống: Triệu Mẫn sao cậu lại ở đây?

Triệu Mẫn:.... Lại thêm một người xem thường cô.

Triệu Tử Thi cười ra tiếng: Trương Bằng, cậu cũng đừng có bắt nạt cậu ta, để sức cho cậu ta nghe giảng nữa...

Tổng Hồ Ly này giờ vẫn đứng nhìn cô, thấy hành động của Triệu Mẫn gọi một người đến ngồi cạnh Tử Thi thì nhũm mày, khi người đó mắt sáng lên lại gần cô ngồi xuống anh lặng lẽ cho Triệu Mẫn một dấu X. Đến khi Triệu Tử Thi cười với người đó, anh nheo mắt trực tiếp cho Triệu Mẫn vào sổ đen.

Triệu Mẫn đang ai oán bồng rùng mình một cái, sống lưng lạnh buốt.

Miêu tiểu cầu, cậu không sao chứ, da gà nổi lên hết rồi

Trương Bằng nghe vậy cũng quay sang, ánh mắt hơi thăm

Tớ cũng không biết, có thể do dòng khí máy lạnh...

Tổng Hồ Ly ra ngoài tìm Phương Tử Nhiên. Thấy cậu ta đang cầm tài liệu chuẩn bị vào phòng họp thì kéo lại: Học lực của Triệu Mẫn thế nào?

Phương Tử Nhiên nghi hoặc: sao mới đăm đăm nhìn Triệu Tử Thi, thoát cái đã quay sang hỏi thăm Triệu Mẫn rồi. Tuy không hiểu nhưng cậu vẫn trả lời: Không tốt lắm, tuy nhiên mức độ may mắn trong phòng thi của cậu ta lần nào cũng max. Lúc trước giáo sư Trịnh từng nói nhất định không cho cậu ta tốt nghiệp hại nước hại dân đấy

Anh nghe vậy thì nhếch miệng cười nhạt. Phương Tử Nhiên rùng mình: Cậu lại đang có âm mưu gì?

Ý cậu là gì, tớ rất nhân hậu!

Phương Tử Nhiên muốn phun nước miếng: Con mẹ nó, quỷ mới tin cậu

... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đèn trong phòng họp giảm nhẹ xuống. Giáo sư Lưu chậm rãi đi lên bục phát biểu. Nở một nụ cười không thấy mắt, nói:

Chào các bạn, đến với buổi họp hôm nay tôi muốn các bạn tiếp thu được một hình thức áp dụng thực tế mới. Đó là sự kết hợp giữa IT và Y học. Cũng

phải nói thêm ngày hôm nay vai trò của tôi chỉ là người giới thiệu chứ không phải là người tham gia, thế nên các bạn trẻ, hãy thể hiện khả năng của mình cho thật tốt.

Đèn tắt. Màn hình trong phòng hiện lên một sơ đồ biểu thị mối quan hệ giữa hai ngành. Nhìn hơi khó hiểu. Lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên:

Tôi biết các bạn nhìn vào sẽ khó hiểu, nên tôi sẽ dựa vào sơ đồ trên để nói rõ cho các bạn. Tôi là Phương Từ Nhiên, sinh viên năm cuối khoa công nghệ thông tin, xin phép được thuyết trình về vấn đề này

Giọng nói này vang lên khiến tầm mắt sinh viên đang chăm chú nhìn màn hình hướng về phía bục phát biểu. Phương Từ Nhiên lúc này khác hẳn với một tên đầu gối ngay thường. Quần tây áo sơ mi nghiêm chỉnh, ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng. Nhìn giống như một người khác vậy.

Sự thật cũng chứng minh đàn ông khi làm việc quả thật là cmm soái. Phương Từ Nhiên cứ với dáng vẻ đó thuyết trình hơn một tiếng đồng hồ đã cuốn đi không biết bao nhiêu trái tim màu hồng của sinh viên nữ khoa y rồi.

Sau khi hoàn thành phần của mình, cậu nhìn xuống phía dưới sinh viên: Tôi vừa mới trình bày chính là quy trình hợp tác lần này giữa hai khoa. Hẳn là các bạn đã hiểu, có ai còn thắc mắc điều gì hay không .

Ngừng một phút không có ai lên tiếng, Phương Từ Nhiên hướng ánh mắt về phía cửa khuất sau rèm che, nói: Nếu không ai còn thắc mắc, vậy tôi xin giới thiệu với các bạn người sẽ hướng dẫn và hợp tác với các bạn lần này, tiến sĩ IT đến từ trường XXX của Mĩ, Tổng Hồ Ly.

Khi nghe đến cái tên này, trong phòng họp phải nói là cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Có người thầm cảm thán bậc phụ huynh nào lại có thể cho ra một cái tên trâu như thế.

Có người hào hứng, mở to mắt trông mong cái người gọi Hồ Ly có thật là hồ ly hay không.

Có người đột pháo bông trong đầu, nhìn chằm chằm người kế bên chờ bản mặt ngu ngốc của ai đó.

Có người trái tim hẫng một nhịp, ký ức khi còn bé chột ủa về.

Lại nói đến Tổng Hồ Ly sau khi nghe tên mình thì từng bước đi lên bục phát biểu, ánh mắt từ đầu chỉ hướng về một người.

Sau khi anh xuất hiện, trong phòng họp một lần nữa bão cảm xúc dâng trào.

Cmm, tên trâu người cũng trâu. Thế méo nào hôm nay tưởng còn chăm mút được em nào đó bên khoa y. Tình hình này chắc lại phải ăn chay rồi đi.

Cmm, thật soái a, thật muốn nuôi hồ ly a. Phương Từ Nhiên gì gì đều là mây bay a.

Cmm, sao mặt ai đó không phát ngốc, không lẽ tính sai?

Trịnh Từ Thi không phải không phát ngốc mà căn bản vì hồn xuất rồi nên chưa kịp giật cơ mặt. Cố gắng bình tĩnh lại, cô chậm rãi đưa đôi mắt đầy nghi hoặc lên nhìn. Ngay lập tức chạm phải một màu lam sâu thẳm, một nụ cười nhàn nhả, tất cả đối với cô đều quen thuộc. Cô biết đó chính là anh, đôi mắt kia cô chẳng bao giờ quên.

Viết ra thì lâu, thực tế mọi chuyện xảy ra rất nhanh.

Khi bão cảm xúc qua đi, Tổng Hồ Ly bắt đầu bài phát biểu của mình.

Rất vui khi được gặp các bạn, tôi là Tổng Hồ Ly, bản phần mềm hợp tác lần này là của tôi. Hiện tại tôi đến đây là hi vọng trong các bạn sẽ có ai đó có thể cùng tôi hoàn thành nó...

Giọng nói trầm thấp, thoáng có sự biếng nhác kết hợp với thần thái trí thức mạnh mẽ đem trái tim của hầu hết sinh viên cả nam lẫn nữ bắt lại.

Ồ dưới Triệu Mẫn sớm đã mất kiên nhẫn, lấy tay chọt chọt người bên cạnh: Này, Thi Thi, đó không phải là trúc mã của tụi mình à?

...

Này, cậu có nghe tớ nói không đấy

...

Triệu Mẫn đắc ý rồi, mặt ai đó đến giờ vẫn chưa hoạt động lại. Khoái chỉ liến lấy tay nhéo.

Triệu Từ Thi ăn đau khê hừ một tiếng: Cậu làm gì?

Triệu Mẫn một bộ mặt chính nhân quân tử đáp: Tớ hỏi đó không phải là Tổng trúc mã hay sao a, mặt cậu cứ đàn ra. Phải làm vậy cậu mới nghe.

Làm sao biết được, trên đời này người trùng tên cũng không thiếu.

Quan trọng là nãy giờ người ta nhìn cậu không biết bao nhiêu lần rồi

Triệu Tử Thi ghen, cô quả thật nhìn thấy, cũng biết đó là ca ca Hồ Ly trước đây của mình, chính vì thế mà tim cô vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Nhìn mu bàn tay có chút đỏ một chút, lại liếc bản mặt hã hê của ai đó một chút, xong cũng nhớ về tuổi thơ một chút. Sau đó dứt khoát nhìn lên người trên bục phát biểu, chờ khi ánh mắt chạm nhau liền bày ra biểu cảm như thể đã chịu thiên đại uy khuất.

Tổng Hồ Ly cảm thấy tim mình dường như bị cái tiểu móng vuốt không ngừng gãi gãi vào, rất ngứa.

Vì để không phụ lòng con mèo nhà mình xem ra anh phải làm một chút chuyện. Nghĩ vậy anh liền cao giọng, hướng mắt xuống dưới: Bạn học Triệu Mẫn, bạn cảm thấy thế nào về phần mềm này?

Triệu Mẫn còn đang chọc ghẹo Triệu Tử Thi đến quên trời quên đất, nghe tên mình được gọi thì giật mình. Thầm nói một câu không tốt. Nãy giờ cũng không để ý bên trên đang nói cái gì a. Càng nghĩ càng thấy lo, cái móng không ngừng vụn vụn, người khác nhìn vào còn tưởng bị nổi nhọt ngồi không được.

Triệu Tử Thi một mặt thần nhiên quan tâm bạn: Đứng lên đi, tớ sẽ nhắc cậu, đừng để mất mặt

Triệu Mẫn nhìn cô, lấp lánh như nhìn thấy Bồ Tát. Thế nên cô cũng dùng ánh mắt phở độ chúng sinh để đáp lại.

Nhận được hậu thuẫn, Triệu Mẫn tự tin duỗi chân đứng lên. Tuy nhiên lại bị ai nhận ra hạnh phúc đến nhanh mà đi lại càng nhanh, mặt mếu quay đầu nói khề với Triệu Tử Thi: ai có thể nói cho tớ biết tại sao cái người vừa gọi tên tớ kia hiện tại lại nhìn người khác hay không a. Tại sao micro đáng lẽ di chuyển về phía tớ bây giờ lại không thấy đâu a.

Triệu Tử Thi một mặt chính nhân quân tử: Nguyên nhân là người ta vốn dĩ không có gọi cậu a~~~

Cô vừa dứt lời thì Tổng Hồ Ly cũng thanh thanh giọng, nghi hoặc nhìn Triệu Mẫn hỏi: Bạn học này, bạn có việc gì sao?

Triệu Mẫn không biết làm sao, đưa mắt nhìn Bồ Tát lại phát hiện Bồ Tát vốn không thèm nhìn cô. Lại đưa mắt nhìn xung quanh... bị ai a.

Khụ... Tôi là... tôi cũng tên Triệu Mẫn a.

Tổng Hồ Ly à một tiếng như hiểu ra: Thật xin lỗi, tôi là theo danh sách để gọi tên. Chắc do người soạn đánh sai nên ở đây tôi chỉ thấy có một cái tên Triệu Mẫn thôi.

Triệu Mẫn vừa ngồi xuống liền ghen: Ta kháo, nãy còn không phải nói tiểu cẩu này là đi họp chui a. Mất mặt, thật là mất hết mặt mũi mà.

Tổng Hồ Ly cũng không tiếp tục làm khó. Quay sang tiếp tục vấn đề hỏi đáp của mình.

Triệu Mẫn thấy vậy thì yên tâm. Máu chó lại lần nữa được bơm đầy.

Tử Thi chết tiệt, cậu cố ý có phải không!

Tớ cố ý cái gì?

Cậu đừng có chối, vừa rồi tớ lo nên mới không để ý, giờ nghĩ lại còn không phải cậu ghi thù tớ nên mới nói người Tổng trực mã kêu là tớ a.

Triệu Tử Thi chưa kịp lên tiếng thì bên này Trương Bằng đã nhanh chóng nói giúp cô: Bạn học Triệu Mẫn, bạn bình tĩnh chút, chắc là hiểu lầm thôi. Thi Thi cũng không biết tên cậu chưa được ghi vào danh sách mà

Triệu Mẫn muốn phun khói: Cậu ta rõ ràng là biết tôi đi cửa sau mới vào được đây, làm gì có chuyện không biết tên tôi không có trong danh sách chứ

Người ta nói nóng quá hóa ngu quả thật không sai. Triệu Mẫn đang vô cùng nghiền ngẫm câu nói này. Vừa rồi không kìm được tức giận cho nên âm lượng có hơi lớn khiến cho một đồng ánh mắt lại di chuyển về hướng này. Kể cả người đang phát biểu, Tổng Hồ Ly cũng phải ngó qua.

Bạn học Triệu Mẫn, bạn lại có việc gì sao?

...

Triệu Tử Thi nhin không được cười một tiếng. Lại hướng ai đó tròn mắt một cái. Muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu.

Sau hai lần mất mặt, máu chó cũng đã cạn. Triệu Mẫn ngoan ngoãn ngồi, không thèm để ý đến người kế bên nữa.

Triệu Tử Thi vừa buồn cười vừa hã hê. Chăm chú nhìn Tổng Hồ Ly đang nói trên kia. Trong đầu không ngừng xoay chuyển: coi như tháo ghim được một người. Còn ba người nữa cứ từ từ tính tiếp. Tổng Hồ Ly a, anh cũng thoát không được. Trưa hôm nay anh là muốn diễn kịch sao, vậy để em viết tiếp kịch bản đi. Nghĩ như vậy, bên khóe môi nở một nụ cười ma

mị, ánh mắt hoa đào hơi híp lại.

Một số người sống lưng bắt giác mà lạnh.

Bên này Triệu Tử Thi có ghim, bên kia Tống Hồ Ly có X.

Vì vậy, sống lưng một lần nữa lại lạnh. Vì vậy, cái vòng lằn quần này còn dài. Dù để sau này không ai dám gây thù với họ.

Tống Hồ Ly phía trên nói cũng đã hơn một tiếng. Tuy nhiên trong quá trình này anh không chú trọng việc trao đổi với sinh viên, chủ yếu đều là các câu hỏi đáp gọi mở. Với anh, chọn một người không thể chỉ thông qua giao tiếp ngôn ngữ nói là đủ. Anh muốn có bản báo cáo của họ nhằm biết được mức độ hiểu và nhận biết của ai hơn ai, sau đó mới thông qua trao đổi trực tiếp xác nhận độ nhạy bén.

Tống Hồ Ly bước gần hơn xuống dưới, giọng nói cũng lớn hơn: Qua cuộc họp này, hẳn các bạn đã nắm được cốt lõi của phần mềm kết hợp y học của tôi. Ngày hôm nay tôi không trao đổi trực tiếp với các bạn để quyết định ai là người sẽ cùng tôi hợp tác. Tôi muốn các bạn cho tôi một bản báo hoàn chỉnh, thời gian nộp bắt đầu tính từ ngày mai. Các bạn nộp đến giáo sư đầu ngành của mình, tôi sẽ nhận lại. Hãy suy nghĩ thật kỹ, có hay không quan tâm đến phần mềm này, có hay không đủ tự tin và có hay không quyết tâm hoàn thành nó. Như vậy, buổi họp hôm nay đến đây là kết thúc. Hẹn gặp lại và chúc các bạn một buổi chiều vui vẻ

Anh nói vừa dứt, một tràng vỗ tay thật lớn vang lên. Triệu Mẫn lại xuy một cái khinh bỉ: Mọi người gì trong khi mắt chỉ nhìn có một người a

Triệu Tử Thi cũng không thêm chấp nhất với con miêu tiểu cầu này, thu lại tài liệu của mình đi thẳng ra ngoài. Triệu Mẫn cũng nhanh chóng theo sau.

Trương Bằng từ đầu tới cuối ít lên tiếng, dù cho chiến tranh giữa hai cô nàng họ Triệu diễn ra ngay cạnh mình cũng không biết. Vì cậu rất quan tâm đến phần mềm này, cho nên cậu tập trung nghe nó rất kỹ. Thấy Triệu Tử Thi đang đi phía trước, cậu nghĩ đến điều gì liền hướng cô gọi: Thi Thi, đợi tôi một chút

Cô nghe vậy, quay đầu lại: Có việc gì sao, Trương Bằng?

...

Tống Hồ Ly nhìn cô ra khỏi phòng họp mới bước tới cửa sau. Anh biết giờ vẫn chưa phải lúc nói chuyện với cô ấy.

Bên ngoài, Phương Tử Nhiên một bộ dạng cà lơ cà phát chờ sẵn, hề hề nói: Cậu cũng trâu a, lại ra tay với Triệu Mẫn, cậu ta đắc tội cậu khi nào?

Tống Hồ Ly lười biếng nhếch miệng: Tội của cậu ta rất nhiều. Có điều phải đính chính

Đính chính gì?

Cái đó không gọi là ra tay, mới chỉ khởi động một chút

.... Vậy thế nào mới là hơn một chút nữa đây. Phương Tử Nhiên thâm thương cảm cho ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

"Thi Thi à, cậu có định tham gia vào thiết kế phần mềm của tiến sĩ Tống hay không, tôi thấy đây là cơ hội rất tốt cho tương lai khi cậu học tiếp hệ nghiên cứu đó". Trương Bằng nghiêm túc nói.

"Tôi sẽ không tham gia, cậu cũng biết tôi đang thực hiện bài nghiên cứu về hệ thần kinh não, nó đã chiếm khá nhiều thời gian rồi, tôi muốn tập trung vào nó".

"Tôi biết cậu muốn có một bài nghiên cứu riêng cho mình, nhưng mà cơ hội lần này cũng không hề nhỏ chút nào, tôi nghe giáo sư Trịnh nói qua ai nằm trong nhóm cùng hợp tác lần này sẽ có cơ hội thực tập tại bệnh viện y học tại Mĩ. Cậu thật sự không tham gia sao?"

Triệu Tử Thi cười khẽ, nhẹ giọng nói: "Tôi biết cậu là có ý tốt, rất cảm ơn cậu. Nhưng tôi sẽ không thay đổi quyết định của mình. Tôi tin vào khả năng của mình, tin mình sẽ thành công. Quan trọng nhất đó phải là thành công của chính tôi".

Trương Bằng nghe vậy cũng không cố khuyên cô nữa, cậu biết cô là con người rất kiên định, sẽ luôn hoàn thành mục tiêu của mình, dù biết rằng nó không hề dễ chút nào.

...

Trở lại ký túc xá, Triệu Tử Thi không hề ngạc nhiên khi thấy hai mặt hàng trong phòng, một miếu tiểu cầu dầu môi đầy tức giận, một ma nữ toàn thân đầy ý tứ thâm sâu khó lường. Cô cũng không giả vờ làm gì:

"Các cậu ai có bất mãn gì cứ kêu, ai có ý đồ gì... tốt nhất nên khai ra"

Triệu Mẫn không thẹn với cái danh cáo trạng hàng đầu, oai oái than:"Cậu còn dám làm cái về mặt chính nhân quân tử đấy. Quan tài nhỏ tớ nói cậu có phải là quên mất tớ là bạn nổi khổ của cậu hay không. Vừa rồi trong phòng họp, cậu thật mẹ nó bỉ ổi a".

"Trường bối khuyên xúc động không được nói tục, nghĩ trong đầu là được rồi". Trịnh Nhu gõ gõ bàn, không đồng ý lên tiếng.

"..."

Triệu Tử Thi không để ý, bỏ áo khoác ngoài treo lên giá. Ngồi vào ghế đối diện với Triệu Mẫn, Trịnh Nhu ngồi giữa, một phiên tòa cứ thế bắt đầu.

"Cái gì gọi là bỉ ổi, tớ cũng không làm gì cậu"

"Cậu còn dám nói không có, nếu không phải tại cậu nói cậu ta kêu tên tớ, tớ cũng không đứng lên a"

"Tớ là nghĩ anh ấy kêu tên cậu thật"

"Phi, cậu cũng biết nói dối quá chứ, cậu biết rõ là tớ không có tên trong danh sách, nhờ giáo sư Trịnh mới được qua thẳng còn gì"

"Tớ quên"

Triệu Mẫn xì khói:"Vậy được, vậy còn chuyện Trương bằng nói thay cậu, làm hại tớ tức giận mất khôn mất mặt lần hai thì cậu giải thích thế nào?"

"Cái này vô lý, tớ cũng không bảo cậu ta nói mà"

"..."

Trịnh Nhu gõ bàn, thanh giọng:"Kết án, từ đầu tới cuối miếu tiểu cầu tự mình làm lại không chịu nhận, đổ lỗi cho bạn bè, tội nặng không thể tha, phạt làm lao động công ích cho phòng A.303 một tuần. Thế nào?"

"Mẹ nó, không thể nhịn, đám nhị hàng các cậu giám hợp tác bắt nạt tớ... đánh chết các cậu".

Triệu Mẫn vừa tức vừa thẹn, hậu quả là một phòng đuổi đánh nhau đến thờ không nổi... Sau một trận, cả ba nằm trên giường, im lặng nhìn trần nhà.

"Thi Thi, Tống Hồ Ly trở về, cậu định sẽ thế nào?"

"Thế nào là thế nào, có liên hệ gì sao?"

"Quan tài nhỏ ngu ngốc, ý ma nữ là hỏi cậu có định nói lại tình xưa với cậu ta không?"

"À, tất nhiên là có"

Hai người giật mình, chồm người dậy, đồng thanh:"Thật? Dễ dàng vậy? Tình yêu thanh mai trúc mã à?"

"Hai cậu làm gì ngạc nhiên vậy, thanh mai trúc mã gì?"

"Thì cậu vừa thừa nhận đó, nói lại tình xưa còn gì?"

"Thì đúng rồi, chúng tớ là anh em từ nhỏ mà, cậu cũng vậy thôi, còn hỏi tớ câu đó à tiểu cầu?"

Triệu Mẫn và Trịnh Nhu ta nhìn người, người nhìn ta một cái lại nằm xuống, thờ phào nghĩ: đây mới là chân thật từ thi a, vừa rồi làm giật mình.

"Hai cậu sao tự dưng thờ phào cái gì?"

"Không có gì, mà cậu xác định đó là tình cảm anh em à?". Trịnh Nhu lại hỏi.

"Chứ không anh em thì là cái gì, đó giờ tớ vẫn gọi anh ấy là anh mà"

"Phi, đây lại là cái kiểu logic gì, gọi hần là anh thì cậu và cậu ta là anh em. Vậy bây giờ tớ gọi giáo sư Trịnh là cháu, chả lẽ tớ thành cô à!"

Triệu Tử Thi cau mày:"Rốt cuộc là hai người các cậu muốn nói gì. Tớ và anh ấy quan hệ thế nào quan trọng lắm sao?"

"Quan trọng"

Trịnh Nhu là nghĩ đến nhiệm vụ sắp Triệu giao. Triệu Mẫn thì... chẳng có lý do gì cả, trước giờ trong đầu cô hai người họ luôn dính với nhau, nên cô cho rằng hẳn bây giờ cũng phải vậy.

"Không hiểu các cậu nghĩ gì, mặc kệ. Tớ đi tắm trước, ngày mai tớ phải đi đăng kí đề tài nghiên cứu, không rảnh ở đây chơi đoán ý đồng đội với các cậu".

Nhìn người nào đó đi về hướng phòng tắm. Hai người trong đầu đồng thanh: thật là ngu ngốc.

...

Sáng hôm sau, Triệu Tử Thi theo đồng hồ sinh học của bản thân mà thức dậy. Nhìn hai chiếc giường còn lại trong phòng, ma nữ đi từ sớm, miêu tiểu cầu người chăn một đồng ngủ rất ngon. Cô lắc đầu, kéo chăn lại cho con tiểu cầu này một chút mới đi vào phòng tắm.

Hôm nay cô quyết định mặc một chiếc váy mới màu xanh lam, Triệu Mẫn nói như vậy mới mang lại may mắn khi bắt đầu thực hiện một kế hoạch, cô không mê tín nhưng làm theo thì cũng không mất mát gì. Tóc cột đuôi ngựa tự nhiên, khuôn mặt khả ái không trang điểm càng làm cô trông như một tiểu thiên thần.

Nhìn bản thân trong gương một chút, thấy không có gì sai mới bắt đầu lấy đề tài nghiên cứu đã soạn đi đến phòng giáo sư Trịnh. Thông thường thì những bài nghiên cứu của sinh viên sẽ do giảng viên trong khoa hướng dẫn thực hiện, tuy nhiên cô và Triệu Mẫn được đặc cách, lí do thì trái ngược nhau. Cô là do tài năng nên được ưu ái, còn Triệu Mẫn là do độ may mắn nghịch thiên nên mới bị ưu ái. Nói đến thì giáo sư lẫn giảng viên trong khoa vẫn rất đau đầu về vấn đề này. Triệu Mẫn trên lớp kiến thức luôn lơ mơ, nãy lần thực tập đều trắng da tróc vẩy mới qua được, nhưng mỗi lần thi cử qua giấy cậu ta lại lúc nào cũng học trúng tủ. Thế mới nói, một học sinh kém không khó giải quyết, nhưng một học sinh kém lại luôn đoán trúng đề thì thật sự đáng lo.

Triệu Tử Thi chậm rãi đi, bụng khá đói nhưng không muốn ăn, cô muốn thưởng thức màn sương sớm một chút. Cuối cùng khi đến phòng giáo sư, trong phòng đã ngồi sẵn ba người, có vẻ vừa mới tới.

"Chào buổi sáng, giáo sư Trịnh". Cô lễ phép chào. Lại quay sang hai người kia nhẹ gật đầu.

"Tiến sĩ Tổng, bạn học Phương, sớm!"

Phượng Từ Nhiên hề hề đáp:"Sớm".

Tổng Hồ Ly khẽ gật đầu đáp lại, không nói gì chăm chú nhìn sấp tài liệu trên tay.

Ai đó thấy vậy thầm khinh bỉ nghĩ: không biết tên nào cả đêm không ngủ để hoàn thành công việc cho hôm nay, sáng sớm vội vội vàng vàng kéo ông đây còn đang ngon giấc từ trong chăn đến thẳng phòng giáo sư, bụng đói chết. Muốn gặp người ta đến thế mà giờ còn giả vờ giả vịt bận rộn cái gì.

Giáo sư Trịnh cười tươi, hướng cô gọi:"Được rồi tiểu Thi, em cũng ngồi xuống đi, đề tài chuẩn bị xong rồi à?".

"Dạ, xong rồi thưa thầy, đây là bản khái quát em gửi thầy". Hai tay đưa cho ông, Triệu Tử Thi nghĩ ở lại cũng không nên lắm, dù sao người ta cũng tới trước, có lẽ nên hẹn giáo sư vào giờ khác:"VẬY em xin phép đi trước ạ, em sẽ xin giờ sau".

Cô định đứng lên thì Tổng Hồ Ly cũng vừa bỏ tài liệu xuống, nhìn cô cười:"Em không cần đi, vốn lần này nói chuyện cũng có liên quan đến em, ở lại chút".

"Đúng đó tiểu Thi, vừa rồi thầy cũng định gọi em đến, vừa lúc em đến nộp đề tài nghiên cứu, vậy thì ở lại họp luôn đi".

Cô ngạc nhiên không biết có chuyện gì:"Có chuyện gì vậy thưa giáo sư?"

"À, trước tiên thầy muốn hỏi em nghĩ sao về phần mềm của tiến sĩ Tổng?"

Cô không suy nghĩ liền trả lời:"Thưa thầy, phần mềm này rất có khả năng sẽ thành công, và nếu thành công thì lợi ích của nó tất nhiên không hề nhỏ. Em cảm thấy nó là một sản phẩm đỉnh cao của hai giới trong tương lai. Về phần kĩ thuật máy em không hiểu rõ nên không thể nhận xét nhiều, tuy nhiên về hệ y học áp dụng vào phần mềm này rất hay, không những giúp bệnh nhân quan sát tình trạng bệnh của bệnh nhân mọi lúc mà còn giúp bác sĩ theo dõi bệnh nhân của mình thông qua phương pháp gián tiếp này. Em rất khâm phục tài năng của tiến sĩ".

"Vậy em có định hợp tác với tiến sĩ Tổng hay không?"

"Dạ không thưa thầy, không phải em không muốn chỉ là đề tài của em cần rất nhiều thời gian, em nghĩ mình không đủ khả năng cùng thực hiện hai kế hoạch một lúc". Cô nghiêm túc trả lời, dứt khoát không ngập ngừng chút nào.

Giáo sư Trịnh nghe vậy không nói gì chỉ cười, nhìn sang Tổng Hồ Ly ý là: cậu nói đi.

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm:"Ý của giáo sư và anh không phải là muốn em cùng tham gia hoàn thành phần mềm này của anh. Mà là một phần mềm khác, phần mềm nghiên cứu song song".

"Nghiên cứu song song?"

"Đúng, trong phần mềm này em vẫn sẽ nghiên cứu đề tài của mình không có gì thay đổi. Khác ở chỗ thay vì trước đây các nghiên cứu đa phần viết lại bằng chữ, bằng hình ảnh hay video nghiên cứu trực tiếp, cũng có thể dùng đồ họa... còn ở đây anh muốn làm ra phần mềm phục vụ cho việc nghiên cứu. Các thông tin đều sẽ được hệ số hóa... (***) tác giả chỉ biết nghĩ ra tên phần mềm chứ không biết chi tiết, mà CNTT T_T). Có nghĩa em chỉ cần cung cấp thông tin nghiên cứu cho anh, anh sẽ dùng nó để lập trình phần mềm, nó được bảo mật hoàn toàn không ảnh hưởng tới nghiên cứu của em".

Triệu Tử Thi kinh ngạc, thật không ngờ anh lại có cái ý tưởng lớn như vậy, tuy nhiên cô vẫn thắc mắc:"Tại sao lại là nghiên cứu của em, có rất nhiều bài nghiên cứu không phải sao?"

"Có rất nhiều nhưng không thể dùng. Trong quá trình anh thiết kế phần mềm cần có sự giải thích cận kề về bài nghiên cứu đó cho nên không thể dùng bài có sẵn, còn lí do chọn em! Vì em là người duy nhất có tài năng nhưng không tham gia vào phần mềm kết hợp y khoa".

Cô à một tiếng đã hiểu, nhưng vẫn chưa đưa ra kết luận đồng ý hay không.

Anh dường như biết cô đang băn khoăn điều gì, giọng nói nhu hòa hơn:"Anh không ép em, em có thể suy nghĩ, thời gian là 2 ngày. Cũng đừng lo đến vấn đề em mắc phải, anh tin bản thân có thể khiến em hợp tác với anh cùng nhau thành công".

Nhìn vào đôi mắt màu lam sáng rực rỡ, cô không kìm được tim nhảy một cái, đầu cũng gật theo.

Cuộc nói chuyện đến đây kết thúc, hai người còn lại trong phòng cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, nhất là Phương đầu gối.

"Tôi nói này tiến sĩ, rốt cuộc là cậu kéo tôi tới đây để làm gì?"

Anh không trả lời, cũng không thèm nhìn, kính trọng gật đầu với giáo sư Trịnh:"Rất xin lỗi vì chiếm nhiều thời gian của thầy?"

Giáo sư Trịnh cười haha mấy tiếng:"Cậu khách sáo cái gì, vốn dĩ là cậu tìm người hợp tác, tôi chỉ tiến cử người, cũng không có gì để nói, còn về bản đề tài này của tiểu Thi, thầy sẽ xem và cho bài hướng dẫn cụ thể sau, nhiều nhất là 2 ngày, vừa lúc để em suy nghĩ có muốn hoàn thành phần mềm song song kia hay không".

Vừa nói trong đầu giáo sư vừa suy nghĩ: lão từng này tuổi làm sao không nhận ra tình ý dạt dào của mấy đứa trẻ đây. Có điều học trò này của ông lơ mơ như vậy... càng nghĩ ông càng cảm thấy há hê, luôn coi cô là con gái mình, nhìn thấy tương lai khó khăn của chàng rể, đương nhiên rất hưng phấn rồi.

"Khụ, thầy nói tiểu Thi à, em không nên bỏ qua lần này đâu đấy".

Triệu Tử Thi dạ đáp một tiếng đồng ý.

"Vậy được rồi, em cũng về trước đi, nhân thể đôn thúc việc học hành của tiểu Mẫn một chút, nhất là về vấn đề đi thực tập sắp tới, thầy thật sự không yên tâm chút nào, nhờ em thôi".

"Vâng thưa thầy, cậu ấy cũng đang rất chăm chỉ hoàn thành bài tập của thầy giao, em nghĩ cậu ấy đang cố gắng không ngừng".

Giáo sư Trịnh ngạc nhiên:"Bài tập gì, thầy có giao đâu?"

Triệu Tử Thi không chột dạ chút nào, một bộ mặt kinh ngạc không kém:"Kì lạ thật, em rõ ràng nghe cậu ấy nói vậy, còn rất vui khi thầy giao bài tập cho cậu ấy nữa mà?"

"Con bé này lại đang nghĩ cái gì? Nếu đã thế thì thầy không nên phụ lòng em ấy, nói với tiểu Mẫn thầy sẽ sớm gửi bài".

Cô thầm gờ cho Triệu Mẫn thêm một cái ghim, coi như hết nợ. Lại hướng giáo sư cười, nhu nhu nói:"Được vậy thật tốt, cậu ấy hẳn sẽ rất vui".

Sau khi cô đi, giáo sư Trịnh cười nhìn Tống Hồ Ly:"Khiến cho tiến sĩ Tống chê cười rồi, chuyện xấu trong nhà cả".

"Không có gì, dù gì tôi giờ cũng là người trong nhà". Anh ý vị sâu xa nói.

Giáo sư Trịnh lại cười haha thật lớn. Phương Tử Nhiên hết kiên nhẫn, oai oái la:"Giáo sư a, người cũng không thể quên em như vậy được, em làm tượng cũng rất mệt mà". Lại nhìn Tống Hồ Ly, đánh giọng:"Còn cậu rốt cuộc kéo tới để làm cái gì hả?"

Anh lại lần nữa không thêm đề ý hướng giáo sư nói:"Như đã hẹn trước, hôm nay là muốn cùng giáo sư bàn về phần mềm kết hợp y khoa. Đáng lý tôi phải cùng người trực tiếp trao đổi, tuy nhiên lại chột nhớ còn vấn đề quan trọng chưa nói với sinh viên Triệu, nên xin người thứ lỗi cho tôi không thể nán lại. Có điều về chi tiết thì Phương Tử Nhiên nắm rất rõ không khác tôi là mấy, do đó cậu ấy sẽ thay tôi bàn với người. Có được không, thưa giáo sư?"

"Tất nhiên là không có gì rồi, lát nữa giáo sư Lưu cũng qua đây, thiếu cậu lần này cũng không sao, đến lúc khảo bài báo cáo cậu xuất hiện là được rồi. Dù sao phần mềm song song đó cũng quan trọng không kém. Cậu cứ lo cho nó đi".

Tống Hồ Ly vẻ mặt vui mừng cảm ơn, sau đó không hề liếc mắt nhìn Phương đầu gối chào giáo sư ra ngoài, đuổi theo Triệu Tử Thi.

Phương Tử Nhiên rơi nước mắt, cuối cùng cậu biết tại sao mình có mặt ở đây rồi... thật mẹ nó thâm, thật mẹ nó rất đối a.

...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Triệu Tử Thi vừa đi vừa bồn chồn, thật ra cô rất muốn nói chuyện với anh, trước giờ cô ít nói chuyện với người khác, phần lớn thời gian dành để nghiên cứu. Nhưng khi biết anh trở về đã có lúc cô quên mất việc nghiên cứu mà mình say mê nhất, chỉ nhớ đến anh. Cô nghĩ đó là tình cảm anh em, vì cô cũng hay nhớ về ba mình như vậy mỗi đêm, dù cho mặt của ông cô chỉ được nhìn qua ảnh.

Tổng Hồ Ly lặng lẽ theo cô một lúc, nhìn bóng lưng nhỏ bé hơi khom xuống, anh biết cô có chuyện buồn, tim anh bất giác cũng đau theo. Không muốn chỉ đứng phía sau nhìn, anh nhanh bước đến bên cô khẽ gọi: Thi Thi, nghĩ gì vậy, đi cũng không cần nhìn đường à.

Cô đang lơ đãng, nghe giọng nói ấy thì giật mình, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn, vì anh cao hơn cô nhiều nên khi ngược lên, chiếc cổ thon dài mịn màng cũng theo đó mà hiện ra dưới ánh mặt trời. Muốn bao nhiêu gọi cảm liền có bấy nhiêu.

Sau thoáng ngẩn người, cô cười, nụ cười tươi hơn nắng, gọi: Anh hồ ly!

Lâu lắm rồi mới được nghe em kêu anh là anh hồ ly đấy. Anh cũng cười, trong ngực tim đập rộn ràng.

Ừm, đúng là rất lâu, lâu đến mức xem nữa em quên anh luôn rồi.

Em còn dám quên anh? Thật thiếu đòn mà. Anh nói, cũng không quên nhẹ cốc đầu cô một cái đây sủng nịch.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, dưới tán cây xanh lốm đốm những bóng nắng nhạt màu, một bầu trời, hai người kề bên thân thiết đến lạ, khiến trên đường bao ánh mắt cùng hướng về nơi đây.

Nhóc, em đã ăn sáng chưa?

Vẫn chưa, em định đi nộp đề tài mới ăn sau.

Vậy đi ăn với anh đi

Em cũng định rủ anh, ăn ở cantin trường được không?

Được.

Đến nhà ăn, cô chọn cho mình một phần cháo, nhìn anh định mua bánh mì kẹp, cô không đồng ý nhéo tay trừng phạt.

Ăn sáng không nên ăn khô, không tốt cho hệ tiêu hóa. Điều căn bản mà anh cũng không biết hả?.

Cô cầu nhàu, nhanh chóng lấy thêm một phần cháo nữa. Anh cười đến nở hoa, trong lòng thỏa mãn đáp ừm rồi bụng đồ ăn về phía bàn trống. Vị trí này gần cửa sổ, cũng không biết vì cô hay vì anh, ngày càng nhiều người hướng về hướng này... hóng hớt.

Còn nhân vật chính... căn bản không thèm quan tâm.

Anh về sao không báo với em một tiếng, làm hại em bị miêu tiểu cầu cùng ma nữ tính kế

Thấy anh khẽ nhường mảy, cô dùng đũa gấp rau thơm từ chén của mình qua cho anh, giải thích: Hai người họ là bạn cùng phòng với em, ma nữ học luật bọn em quen nhau khi lên đại học. Còn miêu tiểu cầu... người này thì anh biết rõ rồi.

Tổng Hồ Ly từ nhường chuyển thành cau, nghi hoặc: Anh có nghe Phương Tử Nhiên nói sơ qua về họ. Nhưng em nói anh biết rõ là ý gì?.

Triệu Mẫn. Chẳng lẽ anh không rõ?

Anh không nói gì. Trong đầu thì đang refresh lại bộ nhớ xem có bỏ sót nhân vật nào không. Sau vài phút, kết quả quá rõ ràng, anh ngoài tên và mặt thì chả biết gì nữa.

Anh thật sự không biết cô ấy à?. Cô vẫn chưa tin lắm hỏi lại. Ai mà tin được chứ, khi nhỏ nói cô luôn là cái đuôi của anh không sai. Có điều cô là cái đuôi im lặng được không, so với Triệu Mẫn một con tiểu cầu lúc nào cũng gâu gâu sủa, mức tồn tại của cô ấy với người khác phải cao mới đúng sao lại không nhớ gì được?

Anh thật sự không biết. Vô cùng khẳng định, anh nói.

Triệu Tử Thi ghen: Cô ấy là con của bác Triệu, nhà ở bên phải nhà anh, lúc nào cũng đi theo anh gọi cầu hồ ly, quên thật à?

Tổng Hồ Ly mày chau lại đủ kẹp chết một con muỗi. Nhìn cô xong lại nhìn tô cháo đã ăn gần hết, ra vẻ ảo não: Thi Thi, anh nghĩ em nên đưa anh vào đề tài nghiên cứu hệ thần kinh não bộ của em. Có vẻ nó bị lỗi.

Cô nhin không được, cười haha: Thật khổ cho cô ấy luôn nhớ anh, vậy mà lại bị quên mất. Chuyện này mà tiểu cầu biết không làm loạn lên mới lạ đó.

Anh nhún vai vô tội: Cũng không thể trách anh, với bộ não nhỏ bé lúc ấy, anh nhớ em là đã đầy rồi.

Trái tim cô một lần nữa tỉnh tỉnh không ngừng. Ho nhẹ mấy tiếng để điều chỉnh, thềm thấy lạ không hiểu sao cảm xúc dạo này hơi khó chiều.

Trong khi cô đang thăm hỏi trái tim mình bệnh tình ra sao thì anh đã ăn xong, thấy cô không muốn ăn nữa, trong chén còn ít cháo, có lẽ bị dính rau thơm nên cô chưa ra. Từ trước anh đã biết cô ghét nó, cô không nói mà anh cũng không cần cô nói. Kéo chén về phía mình, không việc gì ăn hết cho cô.

Em thì sao, cuộc sống có tốt không, sếp Triệu vẫn giang hồ chứ?

Rất tốt, có sếp Triệu như cũ vẫn giang hồ, em sao khổ được!. Cô cười híp mắt trả lời.

Ừm, nhìn béo tốt như vậy, đúng là không khổ.

Xùy, lại dùng từ béo tốt, cũng không phải bữa ăn của hồ ly anh.

Haha, phải không?. Miệng cong lên thật đẹp, ánh mắt thoáng lóe lên gì đó cô chưa kịp nhìn.

Tất nhiên rồi, trừ việc thời gian không đủ ra, mọi thứ đều tốt.

Anh buồn cười, mở chai nước trên bàn cho cô: Là không đủ đề nghiên cứu đi, nghiện như vậy?

Cô uống một ngụm nhỏ, chum chim nói: Nghiện gì a, là say mê. Đừng hỏi em nữa, quay tới quay lui cũng chẳng có gì để kể. Nói cho em nghe cuộc sống của anh một chút ở bên đó đi. Có phải em có chị dâu rồi không?.

Cầm chai nước, anh cũng uống rồi mới trả lời: Ở bên đó tất nhiên không bằng ở đây rồi, cũng không thường đi, lúc nhỏ thì ở nhà với ông ngoại, sau rồi đi học ở lại ký túc xá của trường, cuối tuần mới về nhà. Cũng giống em anh say mê lập trình... cho nên vẫn là một thân một mình.

Ba mẹ và ông anh vẫn khỏe chứ?

Khỏe, ba anh từ ngày đón mẹ và anh về Mĩ thì liền lập một kế hoạch chu du khắp thế giới. Giờ họ đang ở Ai Cập. Còn ông của anh... ngày nào cũng sang nhà hàng xóm để chơi, thiếu điều đem chăn gối sang đó ở nữa thôi.

Triệu Tử Thi đẩy gọng kính, muốn hỏi lại thôi.

Anh vừa nhin liền biết cô đang băn khoăn chuyện gì, cười gọi cô một tiếng ngọc: Em là muốn hỏi năm anh về Mĩ, gia đình anh xảy ra chuyện gì phải không?

Triệu Tử Thi tháo kính xuống, mắt hoa đào nhìn anh chăm chú.

Bàn tay anh dịu dàng gạt lên cho cô lộn tóc rối. Giọng trầm ấm nói: Chuyện này phải kể từ sau khi mẹ sinh anh ra... Đang nói chợt anh lại lắc đầu, cười nhạt: Đúng hơn là lúc mang thai anh, vì ông và ba người bạn kinh doanh, người lo cho quân đội. Một mình bà ở nhà với đi quần gia, thật ra trong biệt thự còn rất nhiều người từ bộ phận bếp, lau dọn đến chăm sóc cây cảnh... rất đông nhưng lại chẳng ai được bước vào nơi mà bà ở. Có lẽ với ba anh, đó là tình yêu mà ông dành cho bà, một cái tình chiếm giữ. Em biết đấy, những tháng đầu là thời kì nhạy cảm của người phụ nữ mang thai, suy nghĩ của họ phức tạp hơn, đứt quãng hơn, phần lí trí cũng lu mờ hơn. Mẹ anh cũng vậy, bình thường bà là con người mạnh mẽ nhưng trong khoảng thời gian đó, bà yếu đuối, cái yếu của một người phụ nữ. Vấn đề là bà lại không chia sẻ mà giữ lại trong mình. Ba anh, ông ngoại thậm chí người sớm chiều bên cạnh là đi quần gia cũng không phát hiện bà có dấu hiệu của chứng trầm cảm.

Nói đến đó, anh dừng lại hít sâu một hơi như để ổn định lại cảm xúc. Cô nhìn anh không nói gì, nhẫn nại chờ. Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy anh nhiễm chút bi thương lên khuôn mặt luôn bình tĩnh, thanh tao của mình. Cô biết những chuyện này anh đã hiểu từ lâu, tìm cô đau khi tưởng chừng như được chứng kiến thân hình anh bé nhỏ gồng gánh tâm tình của người mẹ mà anh yêu suốt những năm ở trần A. Có phải lúc đó anh cũng khổ sở vì không có ai để anh dựa vào!

Anh lặng nhìn vào đôi mắt hoa đào của cô. Nó không lắng lơ, ngược lại trong veo như giọt sương sớm. Tâm tình anh theo đó cũng bình yên dần, lại đẩy chai nước về phía cô, anh nói tiếp: Bệnh tình của mẹ anh cứ như vậy không ai biết, ngay cả chính bản thân bà. Vào 2 tháng gần sinh ba anh quyết định gác lại công việc về lại bên cạnh mẹ, khi đó ông là nguồn sáng thấp lại mảnh trời u tối đã bị bà giấu kín. Tưởng chừng như mọi thứ đều tốt đẹp, cho đến ngày mà mẹ anh trở dạ. Hôm đó trước dự sinh 3 ngày, trùng hợp lại là ngày mà ba anh ra ngoài. Cũng từ ngày đó cảm giác an toàn của bà không còn nữa, chứng trầm cảm vừa giảm chợt cháy mạnh hơn. Mạnh đến nỗi bà mang anh đi khi anh mới 3 tháng tuổi. Có lẽ bà đi tìm cái gọi là an toàn.

Di ấy đưa anh đến trấn A sao?. Cô đau lòng, không thể tin anh lại trải qua những chuyện như vậy.

Anh vẫn bình tĩnh, chỉ có nơi đáy mắt nhìn cô nhiều thêm một tia nhu tình: Đúng vậy, mẹ đưa anh đến trấn A. Mọi người trong nhà không ai biết cả, cũng không điều tra được vì mẹ anh đã dùng giấy tờ giả để đi. Nhưng anh cũng không cảm thấy bà làm vậy là đáng trách. Vì lí trí khi đã bị cảm xúc che mắt thì chẳng ai điều khiển được bản thân mình huống chi là người mắc chứng trầm cảm như mẹ. Anh thậm chí cảm thấy thật may mắn khi bà đưa anh đến đó.

Quay ra tấm kính trong suốt, nhìn lên bầu trời, khoe miệng anh nhếch lên một độ cong tuyệt đẹp: Có những người hàng xóm như gia đình em cũng là một loại hạnh phúc. Anh đã cảm ơn thật nhiều vì điều ấy.

Triệu Tử Thi xoa xoa chai nước trong tay mình, ánh mắt chưa hề rời khỏi anh: Vậy mẹ anh hiện tại thế nào, sức khỏe của di ấy có tốt không?.

Gỗ gõ ngón tay đang xoa chai nước của cô, ý bảo cô uống đi, thấy cô nhấp một ngụm anh mới trả lời: Những năm sống ở trấn A chứng trầm cảm của bà khá hơn nhiều. Về sau khi ba anh tìm đến và đưa hai mẹ con anh về Mĩ thì sức khỏe của bà gần như hồi phục. Ba anh đã phải lên núi đao xuống chảo dầu mới làm được điều đó đấy. Hiện tại hai người đang rất hạnh phúc. Nói câu này trong mắt anh niềm hạnh phúc cũng trào dâng.

Triệu Tử Thi thở sâu nhớ lại dáng vẻ hiền dịu của mẹ Tổng. Một người phụ nữ ấm áp luôn thích cười, nụ cười của người làm mẹ. Khi còn nhỏ vì cô hay bám theo anh nên thường xuyên gặp được bà, có một lần bà vuốt nhẹ tóc cô thì thậm chí cái tính ông cụ non của anh thật là xấu, bà ấy trách mình rất nhiều rất nhiều. Ngày ấy cô nghe không hiểu, nhưng bây giờ cô đã hiểu, cũng đau lòng.

Vậy thì tốt quá rồi. Em cũng rất muốn gặp lại di ấy. Triệu Tử Thi mất long lanh mỉm cười đáp.

Anh nên nói với em, anh còn có một người anh trai nữa, từ nhỏ đã được ông ngoại đưa vào quân đội, đến lúc anh về Mĩ mới thấy mặt .

Cô tròn mắt ngạc nhiên: Thật vậy à, kể cho em chút về anh ấy đi cả ông và ba của anh nữa.

Từ từ nào, anh sẽ kể cho em nghe hết. Có điều trước tiên phải cho họ nhìn mặt em một chút đã

Nhìn làm gì a?

Tất nhiên là vì nhân quyền rồi. Họ phải biết mình sắp bị phơi bày trước mặt của ai chứ đúng không?

Thấy anh nói có lý, cô hơi gật đầu.

Vậy chụp một tấm nào, gửi cho họ. Anh nhiệt tình nói.

Cô chu môi đáng yêu, khéo nói: Hôm nay em xấu như vậy, chụp rồi lỡ họ chê thì sao?

Ai dám chê em. Anh nói bằng giọng khẳng định. Lại nheo má cô quay tới quay lui, gật đầu khen: Rất đáng yêu, nhà anh nhìn thấy chắc chắn ngay lập tức muốn đem em về nuôi đấy.

Bầu môi xem thường anh, cô vuốt lại tóc, ngón trỏ ngoắc ngoắc anh: Được rồi, vậy thì một tấm đi.

Có vẻ như anh biết trước cho nên điện thoại đã cầm mở sẵn chế độ selfie rồi, cô vừa dứt lời anh liền di chuyển qua ngồi cạnh, tay trái tự nhiên vòng qua đặt lên vai cô, miệng cười thật soái, ánh mắt hồ ly không chút nào che dấu nhìn thẳng vào camera. Về phần cô, có hơi bất ngờ về tốc độ của anh, còn những chuyện khác, chẳng hạn như tay, mắt... gì gì đó đều là phù du. Bản tính lơ mơ thể hiện rõ.

Tách một tiếng, nhìn ảnh cô và anh hiện lên màn hình điện thoại, tim hai người cùng đập, cùng ấm áp.

Tổng Hồ Ly lưu hình lại, cũng không về lại chỗ cũ mà ngồi luôn bên cạnh cô. Ai đó vẫn không biết gì, cho đó là điều theo lẽ tự nhiên tiếp tục nói chuyện với anh.

Ba mẹ anh đi Ai Cập khi nào mới về, em rất muốn gặp họ đấy.

Haha, không gặp được, anh cũng không biết khi nào họ trở về. Có điều muốn gặp họ, anh đưa em đi!

Xùy, thật ba hoa. Em còn phải làm nghiên cứu đây, anh thân mình lo còn chưa tốt. Đi đâu mà đi. Để sau thôi.

Được rồi, để sau thì để sau. Nhưng mà đừng chỉ nói chuyện về anh không. Nói cho anh nghe, em có nhớ ba mình không?. Tổng Hồ Ly nhìn vào mắt cô, kiên định trêu chọc mà hỏi.

Bất ngờ nghe anh hỏi về ba mình, cô ngẩn ra một lúc mới cười gượng trả lời: Em cũng không biết mình có nhớ không, nhưng mỗi đêm khi không có đề án để nghiên cứu em luôn nghĩ đến sắp Triệu ở nhà, chỉ muốn bay về với bà ngay lập tức. Xong lại ước trong nhà giả như có ba, vậy thì mẹ cũng không phải một mình cô đơn nữa. Lại có những lúc nhìn ba Triệu chăm sóc cho tiểu Mẫn, trong lòng em dường như bị trống rỗng một khoảng....

Anh nghe giọng cô nhỏ dần khiến trái tim anh chậm đập đến ngừng hẳn. Rất đau. Thầm mắng bản thân không có chuyện gì làm khiến cô buồn như thế.

Cô nhìn anh, thấy trong mắt anh là sự áy náy, bật cười chống cằm trêu ghẹo anh: Về mặt thiếu soái này của anh là thế nào. Em còn chưa có cảm ơn anh đâu, chuyện về ba mình em đã giấu kín rất lâu rồi. Bây giờ em muốn tìm một người nghe em tâm sự. Không biết là anh có rảnh hay không a?.

Nhéo mũi cô thật nhẹ, nụ cười theo đó mà hiện ra: Rất sẵn lòng, bé cưng của anh.

Hai người vẫn ngồi như vậy cho đến khi Mặt Trời trú sang chỗ khác, cho đến khi người đến cantin mỗi lúc một đông hơn, cho đến khi hình của hai người có lẽ đầy ắp trong điện thoại của những người lạ... Cho đến khi họ chia sẻ với nhau tất cả cảm xúc trong lòng mình.

Thì Thi à, anh có một số công việc phải đi sang bên đó. Em có muốn đi với anh không?

Triệu Tử Thi cứng người, rất lâu sau mới thả lỏng ra, nhẹ đáp: Em biết anh muốn em đi gặp ông ấy một lần, nhưng mà em sợ ảnh hưởng đến hạnh phúc của ông ấy hiện tại. Dù sao ông đã mất rất nhiều cho tổ ấm bây giờ của mình.

Anh chờ dài, vuốt tóc cô: Em không cần nghỉ nhiều như vậy, không nhất thiết em phải đi gặp ba mình. Em biết không, ở Việt Nam có rất nhiều thắng cảnh đẹp và món ăn ngon. Bỏ lỡ thì thật tiếc đấy?

Triệu Tử Thi nhìn anh cười: Em cũng không tham ăn đâu. Nhưng mà chắc chắn em sẽ đến đó trong tương lai. Nhưng không phải bây giờ.

Được rồi, nghe theo em. Tốt nhất là để đến lúc em cùng bạn trai đến đó là tốt nhất.

Bạn trai, còn không biết đến năm nào tháng nào em mới tìm được nữa.

Haha, lại lo không tìm được bạn trai à. Không sao, anh tìm giúp em.

Thật? Vậy anh cũng phải để em tìm cho anh đấy!

Anh cười hạnh phúc, khuôn mặt tuần tú càng đẹp trai hơn. Có điều nó không duy trì được lâu lắm khi cô cười khúc khích nói tiếp: Em luôn xem anh là anh trai tốt, cho nên anh phải thể hiện sao cho đúng với cái tốt đấy.

Tổng Hồ Ly đen mặt, quay sang cô, nhấn mạnh từng chữ: Em vừa nói cái gì? Anh trai?.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mãi Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Triệu Tử Thi tròn mắt: Vâng, có gì không đúng sao ạ?

Em xem anh là anh trai?

Cô lại vâng một tiếng chắc nịch. Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ. Tổng Hồ Ly nhẹ vuốt mi mắt, một lúc sau giọng nói cũng trầm ấm trở lại, giống như chưa từng bị đá kích, nói: À không, tưởng em xem anh là anh hàng xóm chứ, thẳng cấp đến anh trai trong nhà luôn cơ à?

Cô suy nghĩ một chút, mắt vẫn mở to nhìn anh như vậy: Ừm, em rất thích anh, rất tin tưởng anh cũng rất muốn có một anh trai như anh. Thật ra thì trước đây em không nghĩ anh sẽ là anh trai em đâu. Mà sếp Triệu luôn nhắc đến anh, mỗi lần nhắc lại bảo em anh trai con thế này, anh trai con thế kia cho nên em..

Tổng Hồ Ly vừa ngọt ngào lại vừa đau thương. Anh thầm nói sếp Triệu cũng thật biết gọi a, hay là bà đã biết tương lai thế này cho nên mới làm một đề khó đây. Nhưng anh cũng không vì vậy mà chùn bước chân, trái lại tâm lý phòng bị ngày càng cao hơn. Bây giờ phòng lang sói bên ngoài không chưa đủ, còn phải phòng cả người nhà vợ nữa. Nghĩ con đường này cũng chả trải hoa hồng gì.

Em đã gọi anh một tiếng anh trai, vậy cũng không thể phụ tâm ý của em. Cho nên việc sau này có buồn vui, khó khăn gì cứ nói với anh nhé. Quan trọng nhất là việc tìm em rể, cái này phải thông qua anh mới được.

Cô cười đáp: Tất nhiên ạ.

Hôm nay em có phải làm gì hay không?

Cũng không có gì, em chỉ định đi thư viện xem một chút tài liệu, dù sao đề tài vẫn là cần giáo sư duyệt mới bắt đầu thực hiện được.

Tốt, vậy anh đi với em.

Cô nghi hoặc nhìn: Em tưởng anh phải bận rộn lắm chứ?

Bận rộn thì có nhưng mà là 2 ngày nữa, hiện tại anh vô cùng rảnh rỗi.

Vậy được, nhưng mà nói trước hể em dính vào sách là không dứt ra được, đến lúc đó sợ anh buồn. Cô ngập ngừng.

Anh cũng như em.

Hai người đứng dậy, Tống Hồ Ly dọn lại bàn sau đó cùng cô đi ra ngoài. Trên đường đến thư viện điện thoại của Triệu Tử Thi vang lên. Triệu Mẫn gọi.

Này Thi Thi, cậu đi đâu sáng giờ chưa thấy về vậy. Có phải đang tình tình với Tống Hồ Ly không!

Cô thăm mắng miêu tiều cầu lại lên con điên gì. Thấy anh nhìn, cô ngại ngừng kéo khoảng cách một chút mới trả lời Triệu Mẫn: Cậu nói linh tinh cái gì vậy, tớ đi nộp đề tài, vừa lúc gặp anh ấy nên đi ăn sáng chung thôi.

Xùy, lý sự. Thế giờ cậu có về không?

Có chuyện gì à.

Có, chuyện lớn.

Cô tò mò, có thể là chuyện lớn gì? : Nói trọng tâm

Tớ phát hiện ma nữ cứ lén la lén lút thế nên liền theo dõi, nhờ đó mới phát hiện tin động trời. Ma nữ có tiểu tình nhân rồi à.

Đúng là bất ngờ. Triệu Tử Thi tay cầm điện thoại run run mấy cái: Cậu chắc chứ miêu tiều cầu.

Chắc nhé. Về nhanh lên.

Trưa tớ mới về, giờ phải đi thư viện

Mẹ, cứ có trai là không biết đường về.

Tiếng tút tút vang lên, Triệu Tử Thi co rút khóe miệng, cô cũng rất muốn về nhưng mà cũng không thể bỏ anh trai lại được mà.

Tống Hồ Ly nhìn cô ý hỏi có chuyện gì. Cô lác đầu, nói: Không sao, mình đến thư viện đi.

Buổi sáng thư viện thường ít sinh viên ngồi lại, đa phần mượn sách xong là đi ngay. Cô nhìn quanh quyết định chọn chỗ ngồi gần cuối dãy, đây là chỗ ngồi yêu thích của cô và ma nữ, rất yên tĩnh.

Anh định đọc sách gì, em giúp anh tìm.

Em định tham khảo tài liệu liên quan đến đề tài của mình phải không?

Đúng rồi

Vậy giống em đi, anh cũng phải nghiên cứu nó thì mới hoàn thành dự án được.

Cô gật đầu đồng ý, cùng anh đi về phía dãy chuyên ngành y. Sau một lúc lựa chọn, Tống Hồ Ly trên tay ôm 10 cuốn sách dày, tay áo sơ mi cũng cuộn lên ngay ngắn để lộ cơ bắp săn chắc, nếu không trực tiếp nhìn rất khó để tin bề ngoài trông có vẻ cao ráo, thon dài này bên trong lại hấp dẫn như vậy.

Triệu Tử Thi nhìn chằm chằm cánh tay anh, trong đầu thì đã leo đến vai, eo... rồi. Nước miếng xém tí cũng trào ra.

Thấy cô dừng lại không đi tiếp, anh nghi hoặc. Nương theo ánh mắt cô nhìn tay mình đến xuất thần, anh tò mò cũng cúi xuống xem thử. Như hiểu ra, khoe miệng kéo lên một đường cong xinh đẹp.

Em đang nhìn gì vậy bé cưng. Nhịn không được anh lên tiếng trêu ghẹo.

Triệu Tử Thi nghe tiếng thì giật mình, ngước đầu lên liền bắt gặp cặp mắt màu lam của anh, tim bất giác đập mạnh. Đồng thời mặt cũng đỏ bừng, xấu hổ không biết chui đi đâu được.

Lấy tay đẩy gọng kính, miệng lắp bắp đáp: Em... em là nhìn chòng sách anh đang cầm, xem có thiếu gì nữa không. Anh không được nghĩ lung tung đâu đó.

Tống Hồ Ly không chớp mắt nhìn cô. Trong lòng thì lớn tiếng nói cô sao mà đáng yêu thế. Chỉ muốn ngay lập tức hôn lên cái miệng chúm chím kia thật mạnh. Có điều lý trí vẫn là không cho phép.

Thấy anh như vậy cô lại càng muốn xiu quách đi cho xong, quá mất mặt rồi. Cũng tại cái tính xấu mê body đẹp của bản thân mà ra cả.

Không làm khó cô gái nhỏ nữa, anh gỡ đầu cô, dịu dàng nói: Nếu đủ rồi vậy thì đi thôi, về bàn bắt đầu nghiên cứu nào. Nói xong anh bê chồng sách đi về chỗ ngồi.

Cô lại lấy tay cốc đầu mình cái nữa mới lơ đãng theo sau. Ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn nhỏ, anh và cô mỗi người 5 cuốn sách bắt đầu xem, cô xem gì anh xem đó, có chỗ nào anh cần hiểu thì sẽ nhờ cô giải thích. Vốn đây không phải ngành học của anh nên anh cũng không cần nghiên cứu sâu, trước đó ở bên Mi anh đã nhờ giáo sư trong trường giảng cho những kiến thức cần thiết đối với phần mềm nghiên cứu song song này. Ngược lại tiếng Anh của cô không tốt lắm, khi gặp những thuật ngữ khó nếu là bình thường cô sẽ tra từ điển, còn bây giờ căn bản không cần vì đã có một cái máy phiên dịch tự động là anh ở đây rồi... Hai người cứ như vậy ăn ý với nhau, chẳng quan tâm đến thời gian và mọi thứ xung quanh.

Sắp đến giờ cơm trưa, thư viện cũng đông hơn. Tuy nhiên chỗ hai người ngồi vẫn yên tĩnh. Một phần vì đây là góc khuất, một phần vì không ai nỡ phá hủy bức tranh âm áp đầy. Có lẽ nó sẽ còn đẹp hơn nữa nếu như không xuất hiện giọng nói đầy ngạc nhiên của Trương Bằng.

Thì Thì, cậu... cậu và tiến sĩ Tống biết nhau à?

Triệu Tử Thì nhìn cậu ta gật đầu: Ừm, anh ấy là...

Là hàng xóm của cô ấy lúc nhỏ. Tống Hồ Ly cất lời, anh mới không muốn giới thiệu mình là anh trai cô đâu.

Trương Bằng hơi thất thần à một tiếng, lại ngại ngùng gãi gãi đầu hướng hai người hỏi: Vậy có thể cho tôi ngồi chung được không, tôi có chuyện muốn nói.

Tất nhiên được rồi, cậu ngồi đây đi, sao hôm nay khách sáo quá vậy. Triệu Tử Thì xích qua một chút, ý bảo cậu ta ngồi xuống cạnh cô. Thật ra cô cũng không muốn gần gũi với nam sinh cho lắm dù Trương Bằng là bạn nghiên cứu đã lâu, có điều ngồi cạnh Tống Hồ Ly... hay là thôi đi. Tối nào Triệu Mẫn cũng ề a cái gì mà công công, tiêu thụ gì đó. Cô không hiểu nhiều nhưng mà chút ít kiến thức thì tiếp thu rồi, kết hợp với cái bộ dạng thẹn thùng này của cậu ta... càng phải bảo vệ anh trai cho tốt.

Còn về Tống Hồ Ly, không cần nghĩ cũng biết. Dám chưa đủ rồi nên mặt cũng âm xuống, quăng cho Trương huy nhệch một ánh mắt cảnh cáo. Có trời biết chân anh bây giờ chỉ muốn đá Trương kì đã bay ra khỏi thư viện ngay lập tức.

Trương Bằng sống lưng lạnh buốt, cậu cảm thấy bầu không khí ngày càng quý dị này thật đáng sợ mà. Ngay khi định ngồi cạnh Triệu Tử Thì thì bất gặp ánh mắt cảnh cáo của ai đó, chân mất tự chủ di chuyển ngồi với Tống Hồ Ly. Đến cái lúc đặt mông rồi lại chả hiểu sao da gà rù nhau nổi lên không ngừng nghỉ. Thâm tâm cậu hét lên: rốt cuộc hai người có muốn để cho tôi ở đây hay không a. Nội tâm gào thét nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh đối mặt với hai ánh mắt hình viên đạn chiếu thẳng vào mình.

Nếu Trương Bằng biết Tống Hồ Ly xem cậu ta là lang sói mà phòng bị, nhất định sẽ kêu một tiếng oan uổng quá. Có giáo sư Trịnh làm chứng cả đời cậu cũng không dám tơ tưởng gì với Triệu Tử Thì...

Vào cái ngày chuyển vào trường đại học S, lúc ấy cậu là học sinh năm 2 theo gia đình đến đây sống và học tập. Bước vào trường với đầy sự tự tin, hào hứng tràn trề nhưng đầu đốn thay cậu lại gặp cô. Một cô gái với bề ngoài khá ái, xinh đẹp, có lẽ trong phút giây đầu khi nhìn thấy cô trái tim cậu đã rung động. Mà đó chỉ thoáng qua thôi, thật, còn nhanh hơn cả tia chớp. Hôm đó cậu phải đến phòng thực hành nhưng lại không biết nó nằm ở đâu, đang loay hoay nhìn bản sơ đồ trường thì có người đứng trước mặt, cũng chính là Triệu Tử Thì. Cô rất tự nhiên hỏi cậu có phải là sinh viên mới hay không. Cậu vì bị sắc đẹp mê hoặc vội ừ một tiếng. Thế là cô ấy bảo sẽ đưa cậu đi, khỏi phải nói cũng biết cậu lúc đó vui mừng thế nào, nghĩ đúng là thiên thần mà. Đến phòng thực hành cô bảo cậu vào trong chờ một chút, cậu lại ngu ngốc ừ, vào phòng rồi mới thấy lạ, trong phòng không có ai, đèn phòng lại tối. Tâm lí đâm ra hoảng hốt, bỗng nhiên có tiếng tích tích vang lên, hơi giống tiếng đồng hồ hoạt động, nhưng nghe kĩ lại không phải. Não cậu bắt đầu tập trung vào âm thanh đó, cơ thể rơi vào trạng thái ngủ. Ở trong phòng họp 15 phút, cứ 5 phút thì âm thanh thay đổi, đèn phòng cũng tối dần. Cậu rơi vào ngủ say.

Khi tỉnh dậy, thấy mình đang trong phòng y tế của khoa, bên cạnh là cô và giáo sư Trịnh. Đầu óc vẫn hơi mơ hồ nghe giáo sư nói:

Bạn học này, làm em giật mình rồi, thật xin lỗi, cũng tại học trò này của thầy làm việc không có quy tắc.

Ông quay sang Triệu Tử Thì lúc ấy đang hí hóp nhìn cậu quát: Còn không mau xin lỗi, em xem em làm người ta sợ thế nào rồi.

Cô chu chu môi tỏ vẻ không đồng ý lắm nhưng vẫn thật tâm nói xin lỗi cậu. Lại quay sang phân trần với giáo sư: Thầy a, em chỉ muốn làm thí nghiệm nào bộ một chút, độ an toàn là tuyệt đối, hoàn toàn không ảnh hưởng đến sức khỏe và yếu tố tâm lí của người được làm thí nghiệm mà.

Vậy em phải tìm người phù hợp chứ, bạn ấy là sinh viên mới đấy.

Thưa thầy, em biết cậu ta là sinh viên mới nên mới chọn. Rất dễ dự lại không biết gì về em, thí nghiệm cho kết quả càng chính xác. Thầy cũng biết trong khoa hiện tại đều đề phòng em cả...

Đó cũng chính là lí do, Trương Bằng cậu cũng như toàn nam sinh khoa y không giám tơ tưởng gì đến cô. Triệu Tử Thì là một tồn tại đáng sợ, nghiên cứu cuồng. Rất nhiều người công nhận điều này.

Quay lại với ba người đang áp suất lẫn nhau. Thấy không khí ngày càng lạnh, Triệu Tử Thì hỏi Trương Bằng: Vừa rồi cậu bảo có chuyện muốn nói mà, là gì vậy?.

À, chuyện có liên quan đến cậu và Tống tiến sĩ đây. Ổn định lại cảm xúc, cậu trả lời đồng thời liếc mắt sang người bên cạnh, thấy anh nhíu mày thì vội nói tiếp.

Trên diễn đàn trường đang xôn xao chuyện hai người có quen biết. Có người đăng dòng trạng thái nói cậu dựa vào mối quan hệ để dành lấy vị trí trong

lần hợp tác tới của hai khoa. Cũng có người nhìn ra cậu rõ ràng không tham gia đăng kí, nhưng số người đó rất ít. Cho nên tình hình đang bất lợi.

Trương Bằng nói thẳng một hơi không ngừng tí nào, sợ ai đó lại không hài lòng.

Triệu Tử Thi thì ngạc nhiên, cô không ngờ lại có thể xảy ra chuyện như vậy. Nhưng thấy chuyện ảnh hưởng không lớn tới mình, cô cười nói: Dù Sao tớ cũng không tham gia, họ thích thì cứ để họ nói.

Trương Bằng biết cô sẽ nghĩ như vậy, khẽ ho: Vấn đề là, có tin khác đẩy cậu lên đầu gió.

Cậu vừa dứt lời, ánh mắt sắc bén lại đảo qua. Tổng Hồ Ly thật sắp hết kiên nhẫn với mặt hàng này, nghĩ: không thể nói cho hết?

Trương Bằng biết ai đó lại không hài lòng, lập tức máy phát thanh hoạt động với tần suất cao.

Không biết ai là người đầu tiên tung ra tin cậu sẽ cùng tiến sĩ Tổng hợp tác phần mềm song song, tin này khiến mọi người càng nghi ngờ hơn. Lại thêm chuyện mấy hôm trước cảnh cậu bỏ đi khi thẳng nhóc năm 3 tới hỏi nhờ giúp đỡ đã bị ghi hình lại phát tán trên diễn đàn. Tình hình hết sức căng thẳng.

Cô nhú mồm, cảm thấy có chút phiền. Hướng mắt đến anh. Bình thường cô không ý lại như vậy, nhưng bây giờ đã có anh rồi thì việc gì phải căng não suy nghĩ đây. Quan trọng hơn anh cũng liên quan trong chuyện này, hẳn phải có biện pháp.

Tổng Hồ Ly thấy cô nhìn mình trong lòng vui vẻ, nói chuyện với Trương Bằng cũng nhẹ nhàng hơn: Chuyện này tôi sẽ giải quyết, cậu không cần lo.

A, vậy thì tốt rồi. Đồ mờ mờ, cậu thật sự sợ rồi, một Triệu Tử Thi đã kinh khủng nay lại thêm một Tổng Hồ Ly nữa. Đừng cho là cậu không thấy, vừa rồi khi nhắc đến mấy tin trên diễn đàn cái vị ngồi cạnh đây từ ánh mắt đến nụ cười đều nham hiểm cực độ đó. Cảm giác nếu còn ngồi đây, tối nay có khả năng gặp ác mộng rất cao, sớm chuẩn bị là tốt nhất.

Làm phiền hai người rồi, tôi có việc đi trước. Ở lại vui vẻ nhé. Cậu cũng đừng lo lắng quá Thi Thi.

Triệu Tử Thi nhìn bóng lưng vội vã kia, thầm nghĩ: tôi là lo cho cậu đấy, rõ ràng không nóng mà lưng áo lại đổ nhiều mồ hôi như vậy, có bệnh?

Trong lúc cô còn đang lo lắng cho bệnh tình của bạn, bên này Tổng Hồ Ly đã lấy điện thoại ra, nhắn tin gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chuyện này anh nghĩ sao?. Triệu Tử Thi chống cằm nhìn Tổng Hồ Ly, trong lòng thầm khen sao mà đẹp trai thế.

Anh tiếp tục lật sách, giọng hơi trầm áp: Kế hoạch có chủ đích! Em cũng biết phần mềm song song là bảo mật, trừ giáo sư hướng dẫn của anh, giáo sư Trịnh, Tử Nhiên và em ra thì không ai biết nữa cả. Mà tất nhiên họ sẽ không tiết lộ cho người ngoài vì anh đã làm mấy bản kí kết bảo mật rồi, còn em lại càng không thể.

Cho nên...

Cho nên việc này rõ ràng là có IT đã động tay động chân, nhưng vượt qua được tường lửa của Tử Nhiên, kẻ này cũng có chút tài mọn.

Tại sao anh lại đưa cậu ta làm, yên tâm vậy sao?. Cô khó hiểu cau mày, phần mềm mà anh coi trọng như vậy tại sao không tự làm tường lửa bảo vệ, trình độ của anh rõ ràng cao hơn Phương Tử Nhiên không ít.

Tổng Hồ Ly gấp sách lại, lấy thanh làm dấu kẹp vào trang định bụng để lúc khác đọc tiếp. Động tác tay tao nhã đẹp mắt, chậm rãi làm xong mới ngược lên nhìn cô, nhưng vẫn không trả lời, anh là muốn chọc cô mất kiên nhẫn một chút, bộ dạng đó rất đáng yêu.

Quả nhiên cô thấy anh chỉ nhìn mình chằm chằm mà không nói, con sâu tò mò bắt đầu ngo ngoay, bẹp môi bất mãn: Anh còn không mau nói a.

Haha, trông em kìa, chẳng có tiền đồ gì cả. Anh buồn cười, đầu ngón tay sạch sẽ nhéo nhéo bên má bầu bĩnh.

Gạt cái tay đang làm loạn trên mặt mình ra, cô chu môi tròn mắt tiếp tục trừng anh.

Bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc, anh nhìn cô nói: Phần mềm này rất quan trọng với anh nên tất nhiên không thể chỉ có một tường lửa đơn giản như vậy. Phần mà chúng phá được chẳng qua chỉ là cái tên mà thôi, còn bên trong có gì... có mơ cũng không thấy.

Cô nghe vậy cũng gạt đầu yên tâm. Lại nghĩ đến việc này mình mặc danh bị dính vào thì nhú mồm: Vậy rốt cuộc việc em cùng anh hợp tác bị lộ là cố ý hay vô tình?

Là cố ý, tuy nhiên lại không có chung mục đích với người muốn đánh cắp phần mềm của anh, đồng thời kẻ đó cũng chỉ nhất thời thấy mà nghĩ ra việc để lộ tên em mà thôi. Bằng chứng là thời gian và cách thực hiện.

Thời gian và cách thực hiện?

Việc anh và em hợp tác chỉ mới được anh xác định vào sáng nay thôi, giáo sư Trịnh thêm tên em vào hồ sơ điện tử cũng là thời gian đó. Còn người muốn ăn cắp phần mềm thì đã ra tay từ lúc anh còn ở bên Mi. Em hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện này.

Theo như anh nói, vậy kẻ đó đã tấn công nhưng thất bại, bây giờ lại tiếp tục. Cô khẳng định nói, đầu mày cũng nhủ vào nhau.

Đúng, vì tài liệu ở bên Mi của anh được bảo vệ rất tốt nên hấn thất bại, cho đến tối hôm qua khi anh gửi tài liệu cho giáo sư hấn ta tiếp tục nắm lấy khoảng trống này.

Anh là đang thả dây dài câu cá lớn!. Ngoài lí do này cô thật sự không nghĩ ra tại sao anh lại làm những chuyện như vậy.

Tổng Hồ Ly cười tán thưởng: Thông minh, dù sao anh cũng đói bụng, câu một con xem như lót dạ.

Bầu môi xem thường, cô lấy tay gõ gõ bàn: Còn cách thực hiện là gì, anh nói luôn đi. Cô thật sự rất ghét cái cách nói lấp lửng này của anh, nó khiến cả người cô rất ngứa ngáy a.

Tổng Hồ Ly trong lòng cười nhưng ngoài mặt vẫn một bộ anh trai tốt phân tích tiếp: Cách thực hiện non kém, tin đồn em vì có mối quan hệ với anh nên mới được ưu ái vào đội nghiên cứu, cái này hoàn toàn không có sức uy hiếp. Chỉ cần đưa ra danh sách người ứng cử là dập tắt. Còn việc phần mềm song song, nó cũng không khiến em bị ảnh hưởng. Thứ nhất yêu cầu về sinh viên hợp tác phải là sinh viên năm cuối, ưu tú và trải qua lựa chọn của giáo sư Trịnh sau đó mới đến anh, yêu cầu này anh đã lưu lại rồi. Thứ hai, theo như anh biết cho đến hiện nay cũng chỉ có em là đã nộp đề tài nghiên cứu, ngay cả Trương Bằng cũng chưa. Từ hai điểm trên, việc em được chọn hoàn toàn hợp lí. Thứ ba nữa, nếu điều tra ra được kẻ tung tin thì gió này tự khắc chọn người đó lên đứng đầu.

Triệu Tử Thi im lặng nhìn anh, bỏ kính xuống, đôi mắt trong veo không chớp, bên trong phản chiếu khuôn mặt đẹp trai, tao nhã.

Anh chìm vào đôi mắt ấy chờ cô lên tiếng.

Anh đã biết trước phải không, chuyện phần mềm song song sẽ bị rò rỉ thông tin!.

Anh vẫn nhìn cô không nói.

Vậy anh có tính luôn em vào kế hoạch của mình không?.

Không. Giọng anh mạnh mẽ khẳng định :Tin anh, anh sẽ không làm gì tổn hại đến em. Cũng không bắt em bước vào bất cứ cái lồng nào. Đề tài nghiên cứu của em toàn bộ nội dung đều được bảo mật trong thời gian tiến hành, điều này anh đảm bảo. Việc phát sinh lần này là ngoài dự đoán, anh sẽ nhanh chóng xử lí. Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm: Em tin anh không!

Em tin!. Cô cười đến rục rờ, hai mắt híp lại thành vòng cung dịu dàng. Trái tim ngày càng ấm áp. Thật ra ngay từ đầu cô chưa hề nghi ngờ anh sẽ lợi dụng bài nghiên cứu của cô để làm mồi nhử, cô chỉ muốn nghe anh nói ra mà thôi, cô thích cảm giác hạnh phúc khi anh trấn an mình, giống như trở về lúc nhỏ vậy...

Thấy cô cười vui vẻ, tâm của anh cũng ngọt ngào theo, Tổng Hồ Ly cũng biết cô luôn tin anh, đôi mắt cô nhìn anh nói lên điều đó. Và anh thề với lòng mình sẽ không bao giờ phụ sự tin tưởng của cô. Không cần nói quá nhiều, anh sẽ hành động. Bảo vệ cô trong vòng tay này.

...

Sau một lúc nói chuyện thì cũng tới giờ cơm trưa, anh rủ cô cùng đi nhưng ngặt nỗi miêu tiểu cầu cần mãi không tha liên tục gọi cô về, nói cơm trưa đều mua cả rồi. Cô bất đắc dĩ phải quay về, mượn giúp anh mấy cuốn sách xong thì đi trước, còn anh ở lại làm thẻ thư viện. Cô định giúp nhưng anh bảo không cần, nói cô ăn sai giờ không tốt...

Trên đường trở về phòng khoé miệng Triệu Tử Thi vẫn kéo thật cao. Khi có người đi qua thì vẫn là khuôn mặt khả ái lạnh lùng, lúc không ai miệng khó nhịn cứ thế kéo lên. Nhìn qua rất thú vị.

Lại nói đến Triệu Mẫn ngồi chờ cô về từ sáng đến trưa, đứng ngồi không yên, vài ba phút lại cầm điện thoại lên xem giờ, làm hoài không biết chán. Đang định giờ lên nhìn tiếp thì cách một tiếng cửa phòng mở ra. Bước vào là Triệu Tử Thi thân thanh khí sáng trông hết sức khoan khoái, hoàn toàn đối lập với bầu không khí bí bách trong phòng. Con tức của Triệu Mẫn bắt chợt dâng cao.

Mẹ nó quan tài nhỏ, cậu đi tình tình hay làm tình, lâu như vậy mới chịu quay về. Vừa nói vừa kẹp cổ Triệu Tử Thi, đây là hành động mà Triệu Mẫn tự hào nhất, nó chứng tỏ sức mạnh chiều cao của cô là không hề nhỏ chút nào.

Cậu còn không buông, muốn chết hả.

Tở cứ không buông đấy. Triệu Mẫn hăng hái kẹp chặt hơn, hứng chí cười to, có điều cô ấy quên mất một điều...

Triệu Từ Thi dùng tay vòng qua eo Triệu Mẫn, chân đồng thời tạo thế móc, dùng lực gạt chân sau đó ném Triệu Mẫn chẳng khác nào bao cát lên giường.

Triệu Mẫn lăn lộn la oai oái mặc dù chẳng đau đớn gì: Sao tớ có thể quên mất việc đồ chết tiệt cậu là cao thủ trong võ đường của Phạm sư phụ a.

Hừ, cho cậu đắc ý. Tường cao hơn tớ là ngon à.

A, Thi Thi a, mới có buổi sáng mà cậu đã trở nên thô bạo như vậy rồi?. Triệu Mẫn mất cá chết, sau lưng ra sức mắng Tống Hồ Ly lại dám làm ảnh hưởng đến quan tài nhỏ đáng yêu nhà cô.

Nếu ma nữ nghe được những lời này của miêu tiểu cầu cũng đủ để cô ấy cười mấy ngày.

Bớt giả vờ, rốt cuộc cậu có chuyện gặp gì, vẫn là của ma nữ?. Cô bẻ bẻ tay, ngồi xuống ghế sofa nhâm nhi tách trà ấm.

Tớ nói cậu còn bình thân như vậy? Không nói đến chuyện của ma nữ. Nói cậu trước, rắc rối đến trên đầu rồi mà vẫn chưa biết à? .

Chuyện trên diễn đàn đấy hả!

Cậu biết rồi?

Ừ, Trương Bằng nói tớ biết, cậu cũng không cần lo. Anh Hồ Ly sẽ giải quyết chuyện này. Cô không nhìn Triệu Mẫn chỉ rót thêm một ly trà để phía đối diện.

Triệu Mẫn thấy hành động của cô, cổ họng có chút khát vì vậy liền nhảy xuống giường, ngồi vào phía đối diện.

Hừ, anh Hồ Ly ~~~, gọi thân thiết như vậy.

Cô không cho là đúng nhãn mày nói: Trước giờ tớ vẫn gọi anh ấy là anh Hồ Ly có gì sai đâu. Có cậu đấy, không phép tắc, lúc nào cũng cầu hồ ly này cầu hồ ly kia, thật muốn đánh cho cậu một cái mả.

Tớ nói này Thi Thi, cậu còn chưa vào nhà người ta đâu, bênh vực thế làm gì. Không biết lúc nhỏ hấn ta bắt nạt tớ thế nào à. Hừ, đồ mê trai bỏ bạn. Triệu Mẫn bĩu môi khinh thường, lại rót thêm mấy ly uống cho bỏ tức.

Anh ấy bắt nạt cậu cái gì?

Cậu còn hỏi tớ? Lúc trước đi Tống rất hay làm kẹo mạch nha, tớ chỉ cần ngửi thấy mùi là chạy qua liền, kết quả cái tên cầu hồ ly đấy không cho tớ vào nhà, nói cái gì mà không tiện nọ kia đuổi tớ về, bảo lát nữa mang sang cho tớ. Thế mà tớ còn ngu ngốc tin lời hấn lon ton về nhà chờ, chờ đến meo ruột. Sợ hấn quên nên lại chạy sang nhắc, vừa vào liền thấy cậu và hấn hai người trầm chế ăn ngon lành. Cậu bảo không phải bắt nạt thì là gì?

Nào đâu, hôm đó tớ nhớ anh ấy bảo cậu không thích ăn kẹo mạch nha.

Bà nó chứ. Thế cậu nói tớ có nên thù không!

Chuyện có chút xú.

Chút xú. Triệu Mẫn cơ hồ muốn dựng lông: Thế mà còn chút xú. Được, vậy còn chuyện đi chơi ở hồ Kim Bích thì thế nào. Bảo hấn ta bắt cá cho tớ, hấn chả ừ hừ gì, đến cậu chưa nhờ chỉ mới nhìn thôi thì hấn đã vác cần câu lập tức ra trận. Lúc nướng cá cũng vậy, hấn còn không thèm nhìn tớ đã đưa hết cá cho cậu. May nhờ có đi Tống nếu không chắc hôm đó tớ chết đói rồi.

Cậu nói quá lên không vậy? Anh ấy nói cậu không thích ăn cá mà.

Đệt, tớ phải chém hấn, bà nó chứ không thể chấp nhận được. Triệu Mẫn hùng hổ đứng lên, một bộ dạng đi trừng trị kẻ ác xông về phía cửa.

Triệu Từ Thi vội ngăn cô nàng này lại: Này, cậu định làm gì a, xúc động hại thân. Anh ấy cũng chưa hấn cố ý mà, toàn mấy chuyện ăn uống thôi, cậu làm sao phải tức như vậy làm gì?

Cậu còn dám nói, hai người kẻ tung người hứng tức chết tớ. May là mới ăn uống thôi đấy, cậu còn muốn thế nào nữa mới để tớ đi đánh hấn hả? Triệu Mẫn trừng mắt nhìn cô.

Cậu đánh lại anh ấy à?

Không đánh lại thì cần.

...

Trịnh Nhu về phòng chính là thấy một cảnh như vậy, Triệu Từ Thi có hết sức dè Triệu Mẫn đang vùng vẫy vẫn gân cổ chửi rủa trên sofa. Hai người đầu rồi mặt đỏ không ai thua ai, Trịnh Nhu ho vài tiếng thu hút sự chú ý xong mới lên tiếng: Các cậu đây là đang làm tình sao?

Ngắn gọn nhưng vô cùng hiệu quả, hai người lúc này còn khí thế hùng hực nghe xong liền tách ra chà sát cánh tay nổi da gà của mình.

Cậu nói cái gì vậy ma nữ, miêu tiểu cầu tở còn lâu mới này kia với đồ chết tiệt.

...

...

Đừng có mà ngốc nữa, vừa rồi tở nghe Triệu Mẫn la hét cái gì mà chém chém, định xử lí ai à?. Trịnh Nhu bỏ chồng sách vừa mượn xuống bàn học, bỏ áo khoác ngoài ra không quay người hỏi.

Cậu ấy bị bệnh. Triệu Tử Thi bỏ kính, lấy tay xoa xoa mắt. Khinh thường liếc ai đó ngồi đối diện xong mới kể lại cho ma nữ nghe.

Kết quả, một lúc lâu sau.

Tở nói này ma nữ, cậu có thể đừng cười nữa được không. Nỗi đau khổ của tở đáng để cậu cười ngoác mồm như vậy à.

Trịnh Nhu nhin không nổi tiếp tục cười lớn. Giọng nói đứt hơi trả lời: Đồ ngu ngốc nhà cậu, thật là làm tở cười chết mà. Haha. Cười đủ no, lại liếc thấy ai đó dính đầu tóc muốn dựng ngược rồi, biết điều liền chậm rãi bình ổn cảm xúc chuyển chủ đề: Khụ, không cười nữa được chưa, làm cái bộ dạng muốn cắn người đó cho ai xem. Vừa rồi tở nghe thiên hạ bàn tán việc Thi Thi nhà mình bị đưa lên diễn đàn hứng gió đông. Chuyện này là sao thế?.

Triệu Mẫn đầu óc đơn giản vừa nghe đến vấn đề khác liền quên mất vấn đề ban đầu, hăng hái trả lời thay: Chuyện đó à, đã sớm không cần lo rồi.

Triệu Tử Thi cũng tiếp lời: Anh Hồ Ly sẽ giải quyết. Nghe anh ấy nói chuyện này có hai người làm. Một người nhắm vào anh ấy, một người nhắm vào tở.

Kể rõ hơn chút đi, để tở mở diễn đàn lên xem. Máu luật sư trong người Trịnh Nhu lại nổi, nhanh chóng đặt máy tính lên bàn mở lên.

Cả ba xúm lại xem, ngay cả Triệu Mẫn đầu óc mơ hồ cũng chăm chú.

...

Bên này Tống Hồ Ly và Phương Tử Nhiên cũng đang quan sát màn hình máy tính. Nhưng không phải tin tức trên diễn đàn mà là một chuỗi hệ số chương trình phức tạp. Đối với hai người những tin tức kia chẳng có gì phải lo sợ cả. Họ bây giờ phải bắt cho được kẻ đứng sau mới là quan trọng.

Sao rồi. Giọng nói trầm thấp của Tống Hồ Ly vang lên, khác với dáng vẻ tao nhã thường ngày, hiện tại nhìn anh hết sức nghiêm túc, khóe mắt còn chứa nét lạnh lùng không nhìn người bên cạnh hỏi.

Phương Tử Nhiên mười đầu ngón tay múa trên bàn phím, nhẹ trả lời: Từ lúc cậu gửi tin nhắn tôi ngay lập tức lần theo dấu vết của hắn, lần này hắn mọc cánh cũng khó thoát. Theo cậu nói trước đó, tôi đã cho lưu toàn bộ mã truyền lại. Để xem hắn còn chối được nữa hay không!. Cậu ta nói vừa xong thì thao tác tay cũng dừng lại, hoàn thành.

Đứng lên. Anh vỗ vai cậu ta nói.

Phương Tử Nhiên nhường chỗ nhìn Tống Hồ Ly tiến hành truy mã của một đường truyền khác thì tò mò: Cậu định làm gì?.

Tôi muốn tìm một người. Tay anh nhanh chóng di chuyển trên bàn phím, sắc mặt âm trầm.

Ài?

Kẻ muốn làm hại Thi Thi. Sau một dãy mã số chạy liên tục trên màn hình. Anh dừng tay, khóe miệng hơi nhếch: Tìm được rồi.

Phương Tử Nhiên kinh ngạc thốt lên: Sao lại là cô ta?

Cậu biết à. Anh nhú mày, nhìn thông tin mà mình vừa tìm được nghi ngờ hỏi.

...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ngoại truyện nhỏ 2

Rất lâu trước đây, khi Triệu Tử Thi 4 tuổi...

Vào một ngày nắng đẹp, bầu trời mây trắng giăng đầy mềm mại khiến người ta nhìn vào cảm thấy sao mà dịu dàng.

Vì ông ngoại ở thôn bị bệnh nên sếp Triệu phải về gấp, cô lại đang cảm không thể theo đi đường xá xa xôi được. Vậy cho nên mẹ gửi cô sang nhà Triệu Mẫn ở vài ngày.

Ba Triệu vừa đi làm vừa chăm sóc hai cô, thời gian này công ty nhà Triệu Mẫn gặp chút rắc rối nên ông phải chạy đi chạy lại rất nhiều lần trong ngày. Thế nên việc chăm sóc không phải lúc nào ông cũng thực hiện được.

Khu nhà họ ở là khu biệt thự cao cấp của thành phố A, an ninh ở đây vô cùng tốt, trong nhà còn có một quản gia nữa, ông đã theo gia đình họ Triệu rất lâu rồi. Bình thường thì ông ấy luôn chăm sóc tiểu cậu khi ba Triệu không có nhà.

Hai đứa nghe ba dặn đây, bây giờ ba phải đến công ty có chuyện gấp. Đồ ăn ba làm sẵn để ở trên bàn, một lát hai đứa nhớ ăn sáng, trưa ba về nấu đồ ăn trưa cho các con. Ở nhà nhớ nghe lời bác quản gia. Còn những thứ không được làm, không được đụng vào đã nhớ kĩ chưa?. Ba Triệu ngồi trên giường nhìn hai đứa cô, ân cần nói.

Dạ rõ. Tiểu Tử Thi nhanh nhẹn đáp lời. Mặt bé tròn đáng yêu vô cùng.

Còn con tiểu cậu, đã nghe chưa, đàn mặt ra đây làm gì còn không mau trả lời ba. Nhìn tiểu xác chết ngoan ngoan đến chảy nước ông không khỏi hết cách với con gái nhỏ nhà mình. Đầu gật gù rõ rõ mà mắt còn không chịu mở ra là thế nào.

Tiểu Mẫn bắt mắt bữu môi, miễn cưỡng mở một mắt lên ngong nghịu trả lời: Thưa ba ba đại nhân, con nghe rõ ạ.

Ba Triệu hết nói nổi, lại quay sang kiểm tra một chút bệnh của tiểu Tử Thi, xác định cô đã khỏi mới yên tâm chuẩn bị đi làm. Lúc đầu ông định để hai đứa ngủ riêng nhưng gỡ mãi chẳng tách được cục nam châm nhà mình nên đành để vậy, dù sao bệnh của cô cũng mới chớm, uống nước chanh ấm vào liền đỡ.

Trong phòng ngủ, tiểu Tử Thi sức kiên trì đã hết, ngay khi ba Triệu ra ngoài liền nằm vật ra giường ngủ tiếp. Ngược lại kẻ vừa rồi còn mắt nhắm mắt mở bây giờ lại đảm nhiệm làm cái chuông báo thức.

Quan tài nhỏ, dậy nhanh a. Sáng rồi này.

Ai đó không thèm quan tâm, tay chân chữ đại tiếp tục ngủ.

Quan tài nhỏ, tớ đói bụng

Người trên giường nhúc nhích, lẩy chần trùm kín, tiếp tục ngủ.

Quan tài nhỏ, hôm nay trời đẹp lắm, mau dậy xem mặt trời lặn a.

Một cái mông từ trong chăn chui ra... Và cũng chỉ có mông mà thôi. Thật sự là đủ khinh bỉ đầu óc tiểu cậu nào đó.

Tiểu cậu tròn mắt nhìn cục chần không động dậy gãi gãi đầu: Quan tài nhỏ, mấy đứa nhóc bên nhà bác Từ đồng ý làm bệnh nhân cho cậu phẫu thuật rồi a.

Cục chần ngay lập tức biến thành tiểu Tử Thi sức sống ngời ngời. Ánh mắt sáng đến dọa người nhìn chăm chăm tiểu cậu ý hỏi bản thân vừa nghe có phải sự thật không.

Tiểu cậu gạt đầu lia lịa. Trong lòng thầm sùng bái sếp Triệu, quả nhiên cách sếp chỉ luôn bách phát bách trúng.

Nhanh lên miêu tiểu cậu, chúng ta đi làm vệ sinh cá nhân rồi sang nhà bác Từ nào, không thể để bệnh nhân chờ lâu được. Miệng nói chân tay hoạt động, nhanh chóng gấp chăn lại gọn gàng sau đó kéo tiểu cậu vào nhà vệ sinh.

Tiểu cậu ai oán rề rề kêu: Quan tài nhỏ a, chúng ta nên ăn sáng luôn không cần làm vệ sinh a, tiết kiệm thời gian a, nếu không bệnh nhân của cậu chạy mất a.

Tiểu Tử Thi mặt long lanh híp lại thôi kéo tiểu cậu.

Cậu nói rất đúng, phải tiết kiệm thời gian.

Đối diện với gương mặt tràn ngập hạnh phúc vì sắp được ăn của tiểu cậu, cô không hề chần chừ quyết định: Cho nên chúng ta làm vệ sinh xong liền qua bên đó.

Tiểu cậu khóc không ra nước mắt, thiên khổ vạn khổ vào nhà vệ sinh...

Quả nhiên tiểu Tử Thi nói được làm được một đường thẳng sang nhà bệnh nhân của mình, bắt chập con ma đói đang hát vọng cổ đi bên cạnh.

Đứng trước cánh cổng lớn nhà họ Từ tiểu Tử Thi lễ phép chào bảo vệ: Chào buổi sáng ạ, cho cháu hỏi Viễn nhi, Sương nhi có nhà không vậy ạ?

Là tiểu Thi và tiểu Mẫn đây à. Cả nhà đã đi du lịch từ chiều qua rồi, tiểu Mẫn còn qua chào mà?

Sét đánh giữa trời quang, tiểu Tử Thi còn đang rạo rức bỗng chốc tắt ngấm, tức giận trừng mắt nhìn tiểu cầu còn đang bận đếm lá cây bên cạnh.

Lại lễ phép chào bảo vệ xong, hai tiểu nhân nhi một trước một sau, một lura một gió lèo đèo quay về nhà.

Kết. Tiếng phanh xe bất ngờ vang lên làm cả hai giật mình. Xe dừng lại trước cổng biệt thự ở giữa nhà cô và tiểu cầu, bước xuống là một người phụ nữ rất trẻ, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn xinh đẹp với mái tóc uốn bồng bênh quăn rũ hướng về phía hai cô cười gọi: Chào buổi sáng các thiên thần đáng yêu, các con đi đâu vào sáng sớm vậy?

Chào dì Tổng xinh đẹp!. Tiểu cầu lú lo.

Tiểu Tử Thi lại như gặp được cứu tinh chạy nhanh đến ôm lấy chân bà đồ miệng kể tội tiểu cầu, nói đến nổi khiến người khác đau lòng mới thôi.

Mẹ Tổng cứng chiều vuốt tóc cô an ủi, xong cũng không nỡ trách tiểu cầu đáng yêu, thật là tiến thoái lưỡng nan. Vừa may Trương quản gia đến kịp lúc, ông trước tiên chào mẹ Tổng mới quay sang hai tiểu nhân nhi cười hiền hậu. Dù đã hơn 50 nhưng nhìn ông trẻ hơn rất nhiều.

Quản gia Trương đây à, anh Triệu không có nhà ạ?. Mẹ Tổng tay dặt hai cô, dịu dàng hỏi.

Vâng! Ông chủ đi làm rồi thưa cô, tôi tìm nhị vị tiểu thư về ăn sáng.

Bác Trương, là quan tài nhỏ không chịu ăn sáng, bác phải phạt cậu ấy mới được. Tiểu cầu uất ức lên án.

Bên này cũng không chịu thua bẹp bẹp môi: Bác Trương, là tại miều tiểu cầu nói dối trước, cộng thêm việc cậu ấy không chịu làm vệ sinh cá nhân, bác phải phạt nặng thật nặng a.

Mẹ Tổng buồn cười nhìn hai đứa nhóc thi nhau kể tội, quay sang nói với Trương quản gia: Bác Trương à, một lát Thi nhi và Mẫn nhi ăn sáng xong thì cho hai đứa sang nhà tôi nhé. Hôm nay tôi làm kẹo mạch nha, để hai nhóc sang ăn chung với tiểu hồ ly cho vui.

Ai đó còn đang mặt nặng mày nhẹ với nhau nghe vậy liền đình chiến, thoăn thoắt chạy vào nhà ăn sáng. Thật là không tốn chút sức.

Trương quản gia thăm thán phục trong lòng.

Trước khi làm kẹo, mẹ Tổng quyết định vào phòng con trai xem một chút, phát hiện nhóc này đang loay hoay nghịch máy tính. Chuyên tâm đến nỗi bà đứng ngay sau nhưng cậu vẫn chẳng mấy may phát hiện.

Nhóc con, mới sáng sớm đã cắm đầu vào đây rồi. Đã ăn sáng hay chưa. Xoa mái tóc mềm mại của con trai, nhẹ nhàng hỏi.

Tiểu Hồ Ly rời mắt khỏi màn hình, mỉm cười ngọt ngào đáp: Mẹ về rồi ạ, con đã ăn sáng rồi, cũng mới ngồi nghịch một chút thôi.

Mẹ Tổng cười nắc nẻ: Lỗi thật, mẹ còn không hiểu con à. Được rồi, đứng lên xuống bếp giúp mẹ nào, hôm nay mẹ làm kẹo mạch nha cho con, lát nữa có hai tiểu nha đầu kia đến nữa đấy.

Tiểu Hồ Ly đáp vâng, nhanh nhẹn chạy xuống lầu. Trong đầu nghĩ: Lát nữa tiểu Tử Thi cũng sang, cậu phải tích cực chút.

Một lúc lâu sau, cậu ngồi nhìn đĩa kẹo thơm ngon trên bàn, thỉnh thoảng lại liếc ra ngoài, mẹ Tổng thấy vậy thầm buồn cười con trai nhà mình, mới đó đã mất bình tĩnh vậy rồi.

Kính koong. Ngay lúc này tiếng chuông cửa vang lên, tiểu Hồ Ly ánh mắt lóe một cái thong thả ra ngoài, một bộ dạng ta mới không thèm khăn trương đi mở cửa.

Có điều cậu cũng không duy trì bình thản được lâu, nhìn thấy tiểu cầu hai mắt sáng như đèn pha, hùng hục khí thế đứng trước cổng, bên cạnh cũng không có bóng dáng nhỏ xinh nào đó. Sắc mặt cậu liền lạnh xuống.

Tiểu cầu trong mắt chỉ có kẹo liền nói: Anh Hồ Ly a, em có thể vào nhà ăn kẹo không?. Mắt to tròn chờ mong.

Ừm, kẹo thì tất nhiên có thể ăn nhưng không thể vào nhà, con gái tự tiện vào nhà con trai còn ra thể thống gì. Đợi lát anh mang sang nhà cho nhóc. Tiểu Hồ Ly dùng giọng điệu anh trai tốt lura gạt cô gái nhỏ.

Tiểu cầu ngược lại không hề nghi ngờ lon ton chạy về nhà chờ.

Lại nói đến tiểu Tử Thi cậu chờ mong hiện tại còn đang bận đi qua đi lại để tiêu com, cô mới không thèm giống miều tiểu cầu bụng to kia. Sếp Triệu nói ăn xong phải tiêu com mới được đựng đến bánh ngọt, nếu không bụng sẽ bị bự bự.

Thấy tiểu cầu từ ngoài chạy vào nhà, cô tò mò hỏi: Nhanh như vậy cậu đã ăn xong rồi?

Mới không phải, là anh Hồ Ly bảo lát nữa sẽ mang kẹo qua đây. Tớ phải nhờ bác quản gia pha một bình trà hoa cúc mới được.

Nhìn tiểu cầu chạy đi tìm trà tiểu Từ Thị chớp chớp mắt nghĩ: anh Hồ Ly thật tốt quá a, phải sang giúp anh ấy mang kẹo về mới được.

Đứng trước cánh cổng lớn, cô đã ngần nà te được vài phút rồi, nguyên nhân là với không tới chuông cửa a. Thật sự bị ai mà, dù có cả nút nhấn dành cho trẻ em, tuy nhiên chiều cao của cô thuộc vào kiểu tiểu trẻ em đấy. Nghẹo đầu suy nghĩ một chút, vẫn là không biết làm sao mới được.

Tiểu Từ Thị nhìn chăm chăm nút nhấn như có thâm cừu đại hận với nó, miệng lẩm nhẩm: Này, mày có thể thấp xuống một chút hay không?.

...

Một chút thôi.

....

Tiếp tục trèo. Tí tí thôi.

...

Kít kít kít. Cánh cổng to lớn từ từ mở ra.

Tiểu Hồ Ly tay cầm hộp kẹo mạch nha nhìn thấy chính là nhân nhi khả ái kia nhện không được hai má hồng hồng.

Em đến rồi, sao không nhấn chuông gọi anh? .

Cô bấu môi chỉ tay vào nút nhấn một cái, trách móc nói: Là tại nó lì lợm, đã bảo thấp xuống một chút mà không nghe làm em với tới đâu a. Hừ, cô mới chẳng ngốc mà thừa nhận mình lùn nhè.

Khoé miệng giật giật, cậu thật sự nghe chưa hiểu lắm đâu. Tiểu nhân nhi là đang đồ tội cho một cái chuông cửa cơ đấy.

Được rồi, tất cả là tại nó, sẽ trừng phạt nó sau. Giờ vào nhà anh ăn kẹo trước đã, còn nóng mới ngon.

Không phải anh định mang sang nhà miêu tiểu cầu à?.

Là định mang sang đó cho em

Cô lại gãi đầu nghi hoặc: Tại sao lại cho em? Miêu tiểu cầu cũng muốn ăn mà.

Nhóc ấy nói với anh là ghét ăn kẹo mạch nha.

Nào đâu, cậu ấy thích lắm mà, trước đây còn dành ăn với em. Vừa rồi cậu ấy vui vẻ đi pha trà hoa cúc để ăn chung cho ngon nữa cơ.

Vậy à, thế thì lạ thật đấy. Chẳng lẽ anh nghe nhầm, mà thôi em cứ vào nhà anh ăn trước đi, nếu miêu tiểu cầu thích chắc chắn sẽ chạy qua thôi. Cậu lại dùng giọng điệu anh trai tốt lừa gạt cô gái nhỏ.

Tiểu Từ Thị cảm thấy mình đã quên cái gì rồi, nhưng lại nhanh chóng bị anh nắm tay kéo vào trong. Nên càng không thể nhớ ra tiểu cầu từng nói anh Hồ Ly bảo sẽ mang qua nhà .

Mẹ Tổng liếc mắt nhìn con trai dụ dỗ con gái nhà người ta mà cạn lời. Thật xứng với cái tên bà đặt cho mà.

Sau khi ăn no bụng, tiểu Từ Thị xoa xoa cái trống nhỏ của mình, mắt long lanh ầng ằng nước. Cậu thấy vậy thì giật mình, vội xoa bụng giúp cô, nôn nóng hỏi: Khó chịu ở đâu à, no quá?

Mẹ Tổng cũng sợ, nhanh chóng lại gần. Kết quả lại nghe nhân nhi này bi ai than.

Bụng tiểu Thi bị bự bự rồi này. Huhu.

....

Huhu, anh Hồ Ly là người xấu, không cho tiểu cầu ăn kẹo mạch nha với a. Giọng nức nở vang lên đột ngột khiến cả ba quay lại nhìn. Trước cửa chính, tiểu cầu nước mắt tuôn rơi lên án.

Cuối cùng vẫn là mẹ Tổng vất vả dỗ dành mãi mới sóng yên biển lặng. Có điều tiểu cầu giận dữ không thèm ăn kẹo mạch nha nữa, nhanh chóng chìm đắm trong món mứt hoa quả thơm ngon.

Bên này tiểu Hồ Ly thì thầm với cô: Thấy chưa nào, anh đã bảo miêu tiểu cầu không thích kẹo mà.

Tiểu Từ Thi gật gù chấp nhận. Khoé miệng ai đó liền nhếch lên giảo hoạt...

...

Vào tháng 6 cùng năm đó, sếp Triệu và mẹ Tổng đưa ba đứa cùng đi đến hồ Kim Bích trong nội khu chơi, là nơi cắm trại được xây dựng dành cho các gia đình ở đây.

Sếp Triệu lo chuẩn bị bếp nướng. Còn mẹ Tổng thì chuẩn bị mỗi câu để bắt cá.

Hồ cá được vây lại bằng lưới, chỉ có một lỗ nhỏ để luồn cần câu vào nên rất an toàn. Khi cá cắn câu chỉ cần thu dây lại là được, ở ngay sát thành hồ lấp sần một mảng trượt, do cần câu có thiết kế đặc biệt cá bắt được sẽ dễ dàng rơi vào đó và trượt vào xô. Cho nên trẻ em có tới gần hồ cũng không sao.

Anh Hồ Ly, em muốn ăn cá, anh nhanh bắt vài con đi a. Tiểu cầu chảy nước miếng ê a nhờ.

Tiểu Hồ Ly đến mí mắt cũng chẳng động đáp: Mẹ anh đang bắt đó thôi.

Nhưng mà anh bắt thì sẽ có thêm nhiều nhiều nữa a. Dùng đến cả hai tay khoa trương đếm, chứng minh cho lí luận của bản thân.

Tiếc là... Mặt nóng lại đi dán vào mông lạnh.

Tiểu Từ Thi im lặng nhìn chăm chăm xuống hồ.

Muốn ăn cá hả. Cậu thấy cô chăm chú như vậy bèn hỏi.

Cô vẫn im lặng, mắt chớp chớp, bặm môi lại. Tiểu Hồ Ly lập tức vác cần câu ra trận.

Đến tận lúc cá cắn câu. Cô mới liú lo: Cá bự bự a, em muốn ăn cá bự bự. Hai tiểu thanh mai trúc mã vui vẻ hề hề với nhau đến tận lúc từ cá sống thành cá chín.

Về phần tiểu cầu, sớm đã đi tìm an ủi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Trong phòng A. 303.

Này, hai cậu nghĩ có phải do Hạ Hi làm không?. Triệu Mẫn nhìn video chiếu cảnh ở cantin nhíu mày hỏi.

Theo tớ thấy tám, chín phần mười chính là cô ta, cậu nghĩ sao Thi Thi?

Triệu Từ Thi im lặng nhìn màn hình, một lúc sau mới lên tiếng: Tớ lại quan tâm đến người giúp Hạ Hi làm hơn đấy.

Đúng rồi ha, vị học muội này không rành IT đến mức có thể giấu địa chỉ IP kín như vậy được, cậu nói xem cô ta nhờ ai đây?. Triệu Mẫn chống cằm hỏi.

Không biết được, với gia thế của cô ta, thuê một hacker quá đơn giản. Có điều, đầu óc cô ta cũng không được thông minh cho lắm, bằng chứng là kế hoạch này thật sự chẳng có tí uy hiếp nào cả. Cô ta nên biết nếu Thi Thi và Tổng Hồ Ly quen nhau, vậy cậu ta, một tiến sĩ IT sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

Nào tàn trong truyền thuyết. Triệu Mẫn đắc ý lắc lắc đuôi khinh bỉ cái kế hoạch ngu ngốc của ai đó. Xong đang ngoe nguẩy thì dừng lại, hướng ánh mắt nghi hoặc về phía ma nữ: Cậu nói dài như vậy nhưng rốt cuộc làm sao biết người giúp kia là ai. Nếu là hacker vậy thì tìm thế nào a?

Trịnh Nhu và Triệu Từ Thi nhìn nhau, đồng lòng nghĩ: câu nào tàn cũng hợp với cậu ta lắm đấy chứ.

Thấy cả hai liếc mắt qua lại mà không thèm trả lời vấn đề của mình. Triệu Mẫn bắt mắt gõ gõ bàn: Này, hỏi hai cậu đấy, ngăn ra đó làm gì.

Cậu động não tí đi miêu tiểu cầu, chẳng phải tớ đã nói rõ Tổng Hồ Ly là tiến sĩ IT rồi sao, là tiến sĩ IT đấy.

Triệu Mẫn ú ó giờ mới hiểu, nhưng một mực không nhận mình ngốc, thanh minh: Còn không phải tại ma nữ cậu, nói thẳng trọng tâm được rồi a, lại đi nói gì mà thông minh với chả không thông minh, hại tớ nghe không kịp nên mới bỏ sót phần quan trọng nhất đó.

.... Được rồi, coi như cậu đủ trẻ con. Trịnh Nhu day day trán.

Vấn đề là, chẳng phải lúc này tớ đã nói với cậu mọi chuyện có anh Hồ Ly lo, cậu cũng không nghe kịp?. Triệu Tử Thi nhin không được híp mắt trêu ghẹo.

Triệu Mẫn đuối lý, cà lăm cãi lại:Cái đó... nó... tại... tớ quên thôi. Như phát hiện ra nguyên lý, từ cà lăm giọng bỗng hùng hồn lên hẳn: Đúng, là tớ quên. Cái tên cậu Hồ Ly đó tớ chưa cần hẳn là may rồi, bắt tớ nhớ sự tồn tại của tên chết tiệt ấy, mợ nhé.

Triệu Tử Thi nuốt thì sặc nước miếng, cái lí do sứt sẹo đến thế mà miêu tiểu cậu cũng nghĩ ra cho được, thật khâm phục quá đi mất.

Được rồi, chuyện này để đó đã. Ăn trưa thôi, tớ đói. Miêu tiểu cậu cậu gào rú trong điện thoại là mua đồ ăn cho cả ba mà, đồ ăn đâu?. Cô nhìn nhìn quanh phòng tìm kiếm cái gọi là bữa ăn trưa được một lúc rồi đấy, chẳng thấy tăm hơi đâu.

Triệu Mẫn cười gian kéo dài khoảng cách: Haha, Thi Thi này, chẳng phải cậu mới ăn sáng đấy à. Nhanh vậy đã hỏi bữa trưa rồi.

Cô nhú mày, con hàng này lại í ới gì nữa đây?

Thấy cô nghi hoặc, Trịnh Nhu bắt đầu dĩ giải thích: Nhìn cái đức hạnh này của cậu ta chắc chắn là chưa mua đồ ăn về chứ gì.

Triệu Mẫn nuốt nước miếng, chân nhanh chóng lùi về phía cửa.

Cái gì? Chẳng phải lúc gọi điện cậu chắc như đinh đóng cột à?.

Tại tớ bạn gọi điện thoại nên mới quên mất.

Bạn? Cậu có thể nghĩ ra lí do thuyết phục một chút được hay không hả. Cô thật muốn chửi thề mà.

Này này, thứ nhất tớ cảm thấy bạn gọi điện cho hai cậu là lí do hết sức chính đáng, thứ hai cậu cũng không cần phải phát hỏa lớn thế a. Cậu nắng mưa chớp nhoáng như vậy, tớ làm sao biết được bệnh nghiệm ăn của cậu bao giờ thì tái phát đâu. Triệu Mẫn không phục phân bua.

Ai quen biết lâu với Triệu Tử Thi đều biết cô có rất nhiều thói quen kì lạ. Ăn uống là một trong số đó.

Cô xoa thái dương, lấy áo khoác thẳng một đường đi về phía cửa.

Triệu Mẫn nhanh tay mở cửa rồi đứng nép sang một bên: phải thôi, cái bản mặt cả thế giới nợ tôi kia của cậu ta, ai mà dám lại gần chứ.

Cậu còn ngăn ra đó làm gì, nhanh đi thôi. Trịnh Nhu hết kiên nhẫn thúc giục con thạch thùng dán thân vào cửa, đầu thì lấp ló, lấp ló trông ngu ngốc kinh khủng. Còn không quên lấy chân đạp vào mông Triệu Mẫn một cái. Miệng chỉ muốn nói: mẹ nó sướng.

Chết tiệt, cậu làm cái gì?. Xoa xoa mông bự, Triệu Mẫn tròn mắt nhìn hung thù quát, khí thế ngập trời.

Trịnh Nhu thản nhiên như có như không đi theo Triệu Tử Thi đến nhà ăn: Làm gì đâu? Tớ chỉ đang nhắc nhở cậu nhanh chút, tớ cũng đói đây.

Nhắc nhở thì cậu động tay động chân làm gì?.

Tớ có lòng tốt kích thích trí tuệ cho cậu.

Trí tuệ. Triệu Mẫn cau mày nghĩ: liên quan gì đến cái mông của tớ.

Thấy mặt hàng đi cùng mình này vẫn còn chưa hiểu, Trịnh Nhu không khỏi bi ai: kiểu này bị người ta lừa đi chắc chỉ trong một nốt nhạc.

Cậu học y mà không biết muốn kích thích một yếu tố liên quan hệ thần kinh, ngoài thuốc vì nội ra còn phải có tác động lực từ bên ngoài?.

À.

Hiểu thì tốt, nhanh chân lên. Trịnh Nhu miệng co rút đề nén một trận cười lớn.

Triệu Mẫn đi theo, đầu mảy như cũ nhăn tít lại. 15s sau, tiếng thét ngang trời vang lên.

Móa nó, chó chết,@\$@\$'\$@::@-+... mà nữ thối cậu lại dám nói trí thông minh của tớ nằm dưới mông hả. Triệu Mẫn mặt đỏ tía tai, thở hổn hển mắng. Hoàn toàn là biểu hiện của nộ khí công tâm.

Tớ khi nào thì nói thế. Ngược lại chính cậu thông báo cho toàn kí túc xá biết đấy nhé.

Trịnh Nhu tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn lên dây ban công. Chỉ thấy phòng nào phòng nấy đều có người ra xem, trong tay còn cầm điện thoại lách tách không ngừng. Biết sao được, độ nổi trong khoa thì thôi đi, Triệu Mẫn đây còn là một cự nữ nhân của trường đấy.

Ai đó thật sự cả mặt mũi cũng chả thèm quan tâm, xắn tay áo quyết chiến sinh tử một trận.

Trịnh Nhu chạy nhanh đến chỗ Triệu Tử Thi tránh nạn. Phía sau Triệu Mẫn cũng đuổi tới.

Thi Thi, cậu phải làm chủ cho tớ. Ma nữ bắt nạt tớ. Triệu Mẫn ôm tay cô làm nũng, giọng mềm yếu gió thổi liền trôi không ngừng ra rả kể tội.

Triệu Tử Thi mắt nhìn đường, tâm nhìn đồ ăn, hoàn toàn khinh bỉ ai đó.

Thi Thi. Lắc lắc tay, ân ý cậu mà không nói tớ liền lắc chết cậu.

Cô vẫn là mắt tâm đồng quy, có điều giọng nhu nhu đáp: Cậu ta bắt nạt cái gì?.

Triệu Mẫn hí hửng: Cậu ta nói tớ ngu ngốc. Quá đáng hơn còn ám chỉ nào tớ nằm dưới mộng. Cậu phải giúp tớ. Miệng toé cười, còn không quên đắc ý nhìn ma nữ: hừ, cho cậu biết thế nào là lợi hại.

Trịnh Nhu im lặng: cô mới chẳng đại mà dong dài với Thi Thi vào lúc này đâu.

Triệu Tử Thi mặt vô cảm trả lời: Cậu ta nói sự thật thì là bắt nạt? Vậy chắc cả thế giới đều có phần đấy, nhìn cậu ai mà chẳng nói thế. Có điều ám chỉ nào nằm dưới mộng là ý gì? Cậu cũng có à?.

...

...

Triệu Tử Thi phân tích xong, chân bước nhanh hơn. Cô cảm thấy hơi thoát ra ngoài cho nên bụng càng đói, con thêm ăn càng nặng, tâm trạng càng xấu.

Bầu không khí xung quanh đột ngột u ám hẳn. Triệu Mẫn nuốt nước miếng, đi sát Trịnh Nhu thì thầm: Đây, tớ quên mất tâm trạng cậu ta đang ở trạng thái chiến tranh.

May cho cậu còn phát hiện ra cơ đấy. Trịnh Nhu thở dài.

Còn không phải đồ chết tiệt nhà cậu, chộc tức tớ làm gì a.

Tại cậu ngu quá.

Móa.

Thôi kiểm lại đi thím, cậu nói xem miêu tiểu cầu, liệu hôm nay còn ai xui xẻo đụng vào cậu ấy không vậy.

Ai biết đâu. Mà sao bệnh ghen ăn của cậu ấy lại bắt đầu vậy. Cậu biết không?.

Không biết.

Chắc chắn là vì cậu ta có chuyện rất vui trước đó. Triệu Mẫn suy nghĩ tìm lý do, chợt hình dáng con hồ ly hiện ra rõ nét: Thôi xong, sao tớ quên tên giáo hoạt kia nhỉ?.

Ai? Tổng Hồ Ly á?

Ừ, còn ai có thể khiến Thi Thi vui như vậy được.

Hai người một đường giữ khoảng cách nhất định với cô không ngừng thì thầm. Cuối cùng cũng đến được nhà ăn.

Này ma nữ, sao tớ thấy nhà ăn hôm nay đông hơn mọi khi nhỉ. Toàn bánh bèo lượn tới lượn lui, tớ chả thấy họ mua gì đâu.

...

Này, sao cậu không trả lời.

Bỏ cái tay heo của cậu ra, nhéo tớ làm gì hả, tớ chưa có điếc. Trịnh Nhu hất cằm về hướng góc trái nhà ăn ý bảo Triệu Mẫn nhìn.

Theo hướng mà ma nữ chỉ miêu tiểu cầu tròn mắt thấy con hồ ly nào đó đang thanh thanh nhàn nhàn ngồi, trước vô số tia nóng bóng chiếu vào.

Đù, sao cậu ta lại ở đây.

Triệu Mẫn kéo kéo Triệu Tử Thi kết quả lỡ tay kéo lệch cô khỏi vị trí xếp hàng, cũng có nghĩa thời gian được ăn của cô đồng thời lâu hơn một chút. Khoảng gần 10 suất nữa. Mỗi suất 2 phút.

Gân trên trán nhỏ nhắn, trắng bóng của cô hiện dần hiện dần. Sắc mặt cũng theo đó mà đen lại. Uất ức tích tụ, mây đen kéo đến không ngừng.

Triệu Mẫn dờ người, âm thầm nuốt nước miếng. Trịnh Nhu mắt nhìn thẳng, niệm: tôi không biết gì hết, tôi không biết gì hết.

Hít lấy một ngụm can đảm, Triệu Mẫn hề hề nói: Thi Thi a, cậu phải bình tĩnh, xúc động hại thân a. Cậu xem, tớ là thấy anh~ Hồ Ly nhà cậu nên mới thông báo cho cậu một tiếng ấy mà.

Cô nhìn chằm chằm miêu tiểu cầu, nghiêng rằng: Thi sao, anh ấy đến đây tất nhiên là để ăn com chứ không lẽ đến để đi vệ sinh chắc.

.... Trịnh Nhu ghen, quyết định chính thức trở thành bù nhìn.

Này, nhưng là có rất nhiều người vây quanh cậu ta a.

Phụt, đây thân kinh chịu đựng của cô cuối cùng cũng đứt. Giọng cô nhu nhu hướng Triệu Mẫn nói, nhưng âm lượng lại đủ để cả đám người nghe:

Thứ nhất anh ấy cũng chả phải phân, họ càng không giống ruồi, vây quanh làm gì hả. Lượn qua lượn lại chẳng qua là họ rảnh rỗi không có việc làm đây thôi. Thứ hai, mọi người cũng đâu thừa hooomon, gấp giồng đực là tăng vọt, đây càng không phải thời gian giao phối, tiếp cận anh ấy làm gì. Thứ ba, cậu nhìn xem các bạn học ở đây nào có ai vừa mua com vừa cố gắng ngoái đầu nhìn người ta như cậu, mua com xong là đi liền không phải sao. Còn nữa, thiết nghĩ bài nghiên cứu tiếp theo của tớ cần rất nhiều nhân lực, qua hôm nay lại thấy cậu còn thời gian như vậy hẳn là nên mời làm thí nghiệm thể cho tớ.

Triệu Tử Thi nói một hơi không ngừng nghỉ, thái độ hết sức nghiêm túc, nói xong còn hất cằm hỏi Triệu Mẫn đã hiểu hay chưa, ánh mắt híp lại giống như chỉ cần cô ấy lắc đầu, ngay lập tức sẽ bị cô lôi vào phòng thí nghiệm.

Ở trường Triệu Tử Thi nổi tiếng không phải vì học lực xuất sắc, không phải nữ nhân nóng bỏng như Triệu Mẫn, cũng không phải quyến rũ lạnh lùng như Trịnh Nhu. Hai người kia hầu hết nam sinh đều bu vào. Còn cô ngược lại nam nữ tránh xa, ai cũng biết, trường đại học S tồn tại một sinh viên khoa y cực kì biến thái. Đã vậy sự biến thái ấy còn được bảo kê từ hội đồng khoa y. Không biết bao nhiêu sinh viên đã trở thành nạn nhân của cô rồi.

Cho nên, khi đám người nghe được điều thứ nhất, khẩu vị ăn giảm. Điều thứ hai, tình thú giảm. Điều thứ ba, tự tin giảm. Điều cuối cùng, can đảm mất hết. Lũ lượt nhường cô lấy phần ăn trước, chân đang hướng đến trai đẹp bắt giắc đi nhanh về phía cửa. Nhà ăn rộng rãi không ít.

Triệu Mẫn cùng Trịnh Nhu cố gắng giảm mức tồn tại của bản thân, khép nép đi phía sau cô. Nhìn thấy rõ ràng tay cầm khay đồ ăn của đầu bếp hơi run đấy.

Tổng Hồ Ly đứng sau nhìn cô gái nhỏ nhà mình xù lông liền không nhịn được cười. Thật đáng yêu mà.

Nếu để mọi người nghe tiếng lòng của anh, hẳn phải tức học máu.

Cầu Hồ Ly, cười cái gì a. Triệu Mẫn bất mãn nói, tên này đột nhiên lại đây làm gì trời.

Làm sao, tôi thấy Thi Thi ở đây, vui nên cười. Bạn học này, bạn có ý kiến gì à.

Đó, lại cái giọng điệu chanh chọe này, thật muốn cắn hấn ta quá đi mất. Triệu Mẫn trong đầu quần đấu ngoài mặt vẫn cố gắng cười cười cho qua. Quay sang nói với cô:

Thi Thi, cậu xong chưa?

Xong rồi, gọi cho cậu và ma nữ luân, lại lấy đi.

Tốt.

Triệu Tử Thi vừa quay lại thì thấy anh, một thân đẹp trai ngồi ngồi đứng dựa vào bàn nhìn cô cười. Đầu mày cau lại: Ăn com mà đẹp như vậy làm gì? Ngại thiếu hơi người?. Cô nói xong một đường đi thẳng vào bàn gần nhất. Chịu thôi, cô thật sự nhịn hết nổi rồi, đói lắm a.

Triệu Mẫn phi cười liền bị Trịnh Nhu gõ đầu bảo kiềm chế lại. Liếc mắt nhìn anh, thấy sóng mắt anh ý cười ngày càng đậm, lưu luyến dính trên người Triệu Tử Thi. Trịnh Nhu khẽ gạt đầu một cái. Tới nay có cái để báo với sếp Triệu rồi.

Cuối cùng cũng được ăn, tâm trạng cô mới khá lên chút liền khác hẳn, trời xanh nắng vàng a. Tổng Hồ Ly và Phương Tử Nhiên chuyển phần com cùng ngồi ăn chung. Mọi người ăn trong im lặng.

15 phút sau, toàn bộ phần com được xử lí xong. Triệu Tử Thi híp mắt cười: Anh Hồ Ly, anh cũng đến đây ăn à?.

Bốn người không khỏi co rút khóe miệng. Thái độ sau cơn bão trời lại trong biểu hiện rõ quá đi chứ.

Tổng Hồ Ly ngồi cạnh cô cung chiều lấy khăn lau tay cho cô, nhẹ trả lời: Ừm, anh muốn thử đồ ăn ở đây xem sao.

Hừm, là thế à. Vậy anh thấy đồ ăn có hợp khẩu vị không?

Hơi nặn một chút. Chắc tại anh ăn đồ ăn bên Mỹ quen rồi.

Vậy để lần sau em dẫn anh đi ăn, em biết gần trường có nhà hàng châu Âu rất ngon đấy.

Tốt.

Cười với anh một cái, cô quay sang bị ba người ngồi đối diện, nghi hoặc: Sao mọi người chen chúc ngồi bên đó vậy, cạnh tớ còn chỗ này.

Thôi không cần đâu, tại bọn này lạnh. Cả ba hiếm có khi đồng lòng lên tiếng đáp.

Ồ. Cô hơi khó hiểu nhìn anh. Anh nhún vai tỏ vẻ bản thân cũng không biết.

Thái độ của em lúc này... có phải xấu lắm?. Cô cắn môi, đẩy gọng kính hời. Cô biết tật xấu này của mình, nhưng thật sự mỗi lần như vậy đều rất khó kiểm soát cảm xúc.

Không xấu, rất đáng yêu. Anh vỗ lưng cô an ủi, mắt âm trầm hướng về phía đối diện.

Ba người giật thót gật đầu lia lịa, thiếu điều muốn giơ tay lên thề luôn.

Triệu Tử Thi cười tít mắt, vui vẻ nói với hai đứa bạn của mình: Đây, hai cậu biết anh ấy là ai rồi phải không?

Trịnh Nhu nhàn nhạt ừm một tiếng rồi thôi.

Còn Triệu Mẫn, máu chó lại bom đầy, bữu môi nói: Xùy, cậu ta chả phải là tiến sĩ IT đấy sao?.

Còn là trúc mã mà cậu hay nói nữa. Cô buồn cười, trêu miêu tiểu cầu.

Trúc mã nào, tớ làm gì nhớ a.

Nào đâu, lúc đầu là tớ không nhớ, may có cậu nhắc đó. Lần gặp anh ấy ở phòng giáo sư, tớ còn chả nhận ra cơ. Triệu Tử Thi đô miệng nói. Trong lòng hứng chí nghĩ: hừ, cho anh giả vờ không quen em, làm anh bẽ mặt cho biết.

Phương Tử Nhiên tặng anh ánh mắt đầy thương hại: cậu cũng có ngày hôm nay a, chả ai thèm nhớ, hahaha.

Anh nguy hiểm nheo mắt. Phương thiếu gia lập tức thẳng lưng nghiêm túc ngồi, không dám ho he nữa.

Một bữa trưa cứ như vậy mà trôi qua, có người vui cũng có người uất ức.

Tĩnh Tĩnh. Triệu Tử Thi nhìn điện thoại, là tin nhắn của giáo sư Trịnh.

Mọi người à, đi trước nhé. Giáo sư muốn gặp mình.

Ồ, cậu đi đi. Tớ và ma nữ ở đây nói chuyện chút.

Ừm, anh và Tử Nhiên cũng vậy. Tổng Hồ Ly lấy nón của mình đội lên cho cô xong mới để cô đi.

Còn lại bốn người, bầu không khí bắt đầu trở nên quỷ dị.

Bên kia, tại phòng giáo sư Trịnh, Hạ Hi nhếch miệng cười nhìn nội dung bài post mới trên diễn đàn trường.

...

Mấy nay mì đang cày 2 moons the series nên đăng bài hơi chậm a. Ai có chờ bài của mì thì chằm chước cho mì nhé. Moa moa... Yêu mọi người.

- Mà vẫn phong mì tệ quá, bị tiền bối chê suốt thôi, huhu ai có lòng thương chỉ mì với a...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chọn Thanh Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Tại phòng giáo sư Trịnh.

"Cốc cốc". Triệu Tử Thi gõ cửa, trên tay cầm điện thoại đọc tin nhắn anh vừa gửi tới: Tối nay gặp ở thư viện, anh có chuyện nhờ em (*ngượng ngùng*).

Cô nghĩ hoặc không biết anh có chuyện gì, lại nhìn lâu hơn một chút icon ở cuối câu, đầu mày giật giật.

Rất nhanh trong phòng truyền ra tiếng mời vào của giáo sư. Tâm trạng hình như không tốt lắm.

Mở cửa bước vào, cô thấy khá bất ngờ vì Hạ Hi cũng ở đây, nhưng cũng chẳng mấy để tâm chào lịch sự.

"Tiểu Thi à, ngồi xuống đi, thầy tìm em vì chuyện phát sinh trên diễn đàn trường hai ngày nay. Hạ Hi cũng là thầy gọi tới".

Nghe đến tên mình Hạ Hi mới nhếch miệng, hướng cô nhàn nhạt nói: "Chào học tử, không phiền khi thấy em đây chứ".

Nhìn gương mặt xinh đẹp thanh nhã đang dùng ánh mắt khiêu khích hướng mình chế giễu, Triệu Từ Thi bình thản đáp: "Tốt".

"..."

"Được rồi, về chuyện thông tin hợp tác giữa Tiểu Thi và tiến sĩ Tống bị lộ, em có gì để nói không, Hạ Hi?"

"Em không có gì để nói thưa thầy, thứ nhất những gì em nghi ngờ Triệu học tử đây đều xác đáng cả, em cũng không bịa đặt chuyện gì. Thứ hai, ẩn IP không phải vì em sợ hay làm việc mờ ám, chẳng qua em chỉ giảm phiền phức cho mình thôi, thầy biết đấy các bạn rất tò mò, em không thể đi đâu cũng bị phỏng vấn được. Thứ ba, về hợp tác giữa hai người bị lộ em hoàn toàn vô tội thưa thầy".

Giáo sư Trịnh trầm giọng: "Em vô tội? Vậy em giải thích thế nào khi bài viết để lộ tin tức có cùng địa chỉ IP với bài ban đầu của em? "

Hạ Hi nhàn nhạt liếc qua cô, ung dung trả lời: "Thưa thầy, địa chỉ IP này là nhờ một người quen của em ẩn giúp, nên người đó tất nhiên cũng có thể sử dụng nó".

"Theo em nói vậy có nghĩa người đăng bài viết thứ hai kia là bạn em?". Giáo sư Trịnh nhướn mày, giọng nói trầm xuống. Rõ ràng không tin tưởng.

Ngược lại Hạ Hi không hề sợ hãi trước uy nghiêm của ông, vẫn nhàn nhã đáp vâng. Đồng thời cũng nhất quyết không nói ra người giúp mình. Cô nghĩ việc này là bắt nguồn từ sự bất mãn của bản thân khi thấy mọi người ai ai đều khen vị Triệu sư tử này tốt, thông minh xinh đẹp... Hừ, cô mới nghi ngờ đấy. Rõ ràng cô đã nhìn thấy chị ta chẳng thèm quan tâm gì đến đàn em, họ hỏi bài thì làm lơ, tò tính thì bị lôi đi làm thí nghiệm, đến nỗi có người còn khóc thét lên vì sợ. Vậy mà tốt. Hạ Hi cô còn dùng cả kế để vạch rõ bộ mặt của chị ta, bảo tên kia đến hỏi bài, quả nhiên là bị lơ. Hừ, thật ngạo mạn.

"Em nói nghe thật hay nhỉ, bạn em không rảnh rồi đến mức đi đột nhập vào hệ thống của trường, ăn cắp thông tin sau đó đăng lên trang trường đấy chứ. Hơn nữa người đó có thù hằn với Từ Thi? "

"Này thì em không biết thưa thầy, mức độ thân thiết của chúng em là âm, chẳng qua là trao đổi bằng tiền mà thôi. Còn về chuyện thù hằn, phải hỏi Triệu sư tử đây chứ".

Giáo sư Trịnh xoa thái dương, rõ ràng là suy nghĩ quá độ. Không khí trong phòng ngày càng căng thẳng. Hạ Hi khiêu khích nhìn Triệu Từ Thi. Tuy nhiên cũng chỉ là đánh vào bông mềm, vì căn bản có người cố tình thả hồn đi nơi khác.

Nếu cô biết Hạ Hi tích cực gây chú ý với mình như thế nhất định sẽ cố gắng đáp lại. Ngất nổi cô còn đang bận nghĩ về cái icon ban nãy, làm sao vẫn thấy giống phong cách của Triệu Mẫn đây.

Tiếng reo điện thoại khô khốc vang lên, đánh vỡ thế chân vạc trong phòng. Giáo sư Trịnh nhấc máy, càng nghe chân mày ông càng nhíu lại, hướng mắt về phía Hạ Hi. Đầu bên kia nói không nhiều mà giáo sư Trịnh cũng chỉ đáp ừ vài tiếng rồi cúp máy.

Lấy tay day mạnh bên thái dương, ông thờ dãi: "Hạ Hi, em lại nói với ông của em cái gì?"

"Em chỉ nói sự thật thôi, thưa thầy". Hạ Hi biết rõ cú điện thoại vừa rồi là của ai, ngoài mặt xinh đẹp cao ngạo không thay đổi gì nhưng trong lòng thì đắc ý: ông của cô là bạn lâu năm của giáo sư Trịnh, lại thương cô nhất. Nghe cô làm nũng một hồi liền giúp cô thoát khỏi vụ này. Hừ, cô mới không sợ đấy. Huống gì bản thân cũng chẳng sai.

Giáo sư Trịnh lắc đầu, thật sự rất khó xử. Cả đời ông cũng chỉ có người bạn thân này, ngày xưa hai người cùng làm trong quân y hoạn nạn có nhau. Nay bạn già nhờ vả, không giúp cũng không được. Nhưng nếu giúp thì lại thiếu công bằng với tiểu Thi, ông cảm thấy mình già hơn đi rồi.

Triệu Từ Thi này giờ vẫn im lặng, cô nhìn Hạ Hi đắc ý lại nhìn giáo sư khó xử. Nhu nhu giọng nói với ông: "Thầy à, em hiểu thầy khó xử điều gì. Em cũng không muốn làm lớn chuyện này lên, cứ để nó qua đi ạ. Với em cũng tin Hạ Hi không hề ác ý... em ấy chỉ là đem suy nghĩ của bản thân ra mà thôi, có điều..."

"Hừ, đừng tưởng chị nói giúp cho tôi thì sẽ nhận được cái nhìn tốt hơn. Thật giả tạo". Hạ Hi cười khẩy ngắt lời.

Cô không để ý đến thái độ của vị học muội cay cú này, tiếp tục câu nói của mình: "Có điều cách làm của em ấy ngu quá mà thôi".

"Chị...". Ai đó ghen, là bị tức mà ghen đi.

"Đủ rồi". Giáo sư gằn giọng, ông nhìn Hạ Hi chỉ một rên sát không thành thếp: "Tiểu Thi là có lòng tốt, em trách móc người ta cái gì. Ngược lại em nhìn lại mình xem, cũng đâu có nói oan cho em".

Ai đó càng tức càng ghen, về mặt kiêu ngạo theo đó mà đỏ lên, không phục căn chốt môi.

Triệu Tử Thi khẽ thở dài: chung quy vẫn là tiểu hài tử.

Cô muốn đi về, dù sao chuyện này cô đã quyết định bỏ qua rồi, ở lại đây cũng chẳng ích gì mà còn khiến giáo sư khó xử thêm. Nghĩ vậy, cô bèn xin phép ông ra ngoài trước. Khi đóng cửa còn nghe tiếng hừ rõ lớn của Hạ Hi, khoé miệng kéo lên thành vòng cung. Vừa giận vừa buồn cười.

Tại nhà ăn.

"Này, cậu Hồ Ly cậu lại có cái ý đồ gì hả? Khai ra mau lên". Triệu Mẫn trừng mắt nhìn chăm chăm, thiếu điều muốn còng tên này lại tiến hành thẩm vấn ngay.

Trước hai con ốc to trước mắt, Tống Hồ Ly sắc mặt đỏ cũng không thêm đỏ, thần nhiên quay sang Trịnh Nhu chào hỏi: "Xin giới thiệu một lần nữa, anh là Tống Hồ Ly, là bạn của tiểu Thi, rất hân hạnh được biết em". Không biết vô tình hay cố ý, anh liếc sang người ngồi cạnh miêu tiểu cầu một cái rồi mới hoàn toàn tập trung nói chuyện cùng ma nữ.

Trịnh Nhu bình thường khó bỏ ai vào trong mắt cũng thần thiện đáp lại vài tiếng. Triệu Mẫn bị ngớ lờ một bên tức mà không làm được gì. Lại nhìn theo cái liếc của anh liền thấy con heo sát cạnh không ngừng nhai nhóp nhép, huyết áp đột nhiên tăng vọt.

"Phương Tử Nhiên, cậu đây là chết đói sao. Nhai nhai cái beep a".

Nghe vậy, con heo nào đó cố gắng nuốt miếng bánh ngọt to bị xuống cổ họng, quá trình này diễn ra cũng mất gần 3 phút. Khi mọi người nghĩ hẳn không trả lời thì tên này lại nói rõ to.

"Giê, tôi đang nhai bánh ngọt mà, beep hồi nào. Cậu nghĩ khẩu vị tôi nặng như cậu chắc. Từ miệng ta suy ra miệng người à. Hừ".

"Làm sao, ra là cậu nhai bánh ngọt cơ đấy. Thật sự kì tích a, nhìn cái đức hạnh này, tôi đột nhiên muốn tìm một người thao cậu thành cục cuối mùa đấy".

"Ý cậu là gì? Thao là gì?".

"Ngu".

"Móa nó #*#####".

Nhìn hai mặt hàng trí tuệ kém biểu diễn, hạng thiên tài như anh và ma nữ khinh bỉ xem, quyết định lơ họ, đi thăm dò đối phương là hợp lí nhất. Trịnh Nhu là thay mặt xếp Triệu ý tứ, anh thì vì muốn biết nhiều hơn về cục cưng nhà mình. Bốn người đặc biệt chia thành hai phe, hứng trí bùng bùng.

Triệu Mẫn cài đến khô cả cổ, bình trà to trên bàn đã xử lí sạch sẽ, lúc này cô mới nhận ra mình lại bị câu hồ ly dắt mũi rồi. Nghĩ đến liền hành động, cầm lấy cái bánh cuối cùng trong đĩa nhét vào miệng Phương Tử Nhiên giúp cậu ta nghỉ ngơi giữa trận, ánh mắt viên đạn bắn thẳng về phía anh.

"Câu hồ ly, đừng tưởng tôi không biết cậu là đánh trống lảng a. Nhanh chóng nói ra tâm đồ bất chính của cậu".

"A, ra là cậu cũng nhận ra cơ thấy. Thông minh nhĩ?!". Tống Hồ Ly tựa tiểu phi tiểu lác lác ly trà.

Trịnh Nhu thì sớm thoát ly hoàn cảnh, đắm chìm vào sách luật học của bản thân. Dù sao nhiệm vụ xếp Triệu giao đã hoàn thành, còn việc Triệu Mẫn ra sao... số trời đã định, có muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

"Nói, có phải cậu định lừa gạt gì Thi Thi nhà tớ hay không?"

Tống Hồ Ly mày kiếm nhíu lại, sắc mặt trầm xuống: "Tôi không rảnh nói nhảm với cậu. Tốt nhất cái gì nên nói cái gì không, cậu cần phải hiểu cho rõ". Anh rất ghét việc dùng từ ngữ lung tung: lừa gạt? Cho dù là nói đùa đi chăng nữa. Nếu có người ngu ngốc phát ngôn, vậy anh sẽ khiến kẻ đó không còn sức mà ngu ngốc.

Triệu Mẫn thoáng rung mình, khẽ cắn môi: ai ai ai, cái miệng hại cái thân mà, sao có thể quên tên này là kẻ đáng sợ thế nào a.

Phương Tử Nhiên đầu tranh mãi mới nhai nuốt xong miếng bánh trong miệng. Vừa xong lại phát giác bầu không khí hình như không đúng lắm. Trịnh Nhu quyết tâm tàn hình. Triệu Mẫn đầu cúi thấp dùng ánh mắt đục mảy mủn trên bàn. Tống Hồ Ly tâm tình bất định. Cậu tò mò gãi gãi đầu.

"Tôi nói này, hai người không phải là thanh mai trúc mã à. Làm gì mà suốt ngày đâm chém thế".

"Ai là thanh mai với cậu ta chứ, hừ tiểu thư đây mới nhỏ vào". Triệu Mẫn máu chó tràn đầy.

"Đó là cái gì?". Tống Hồ Ly cau mày: tên món ăn?

Ba người còn lại: "..."

"Thanh mai trúc mã là gì cậu không biết? Đây, quen cậu lâu vậy tôi còn tưởng đại thần là vạn năng chứ?". Càng nghĩ Phương Tử Nhiên càng thấy thành tựu rực rỡ. Ngày mà cậu được lên lớp cái tên này đến rồi à. *Hoa bay, hoa bay*. Để trở thành một người thầy tận tâm, Phương công tử nước miếng cao 5 thước xa xa giảng dạy.

Sau en nờ phút sau...

"Cậu đã hiểu chưa?". Phương Tử Nhiên thở hắt hắt hỏi, mắt lóe hào quang vạn trượng bay.

"Ừ, hiểu rồi".

"Quá tốt, thử phân tích lại xem có chính xác không".

"Cậu làm gì mà hào hứng quá vậy". Triệu Mẫn mãi mãi răng xen vào.

"Tất nhiên là do tôi được làm thầy cậu ta rồi".

Tổng Hồ Ly không quan tâm về mặt đặc chí của ai đó, nghiêm nghiêm thật thật suy nghĩ. Cuối cùng nhìn ba người nói: "Thanh mai trúc mã là tình đầu hàng xóm?"

Gật đầu

"Khả năng biến thành tình đầu vợ chồng rất cao?"

Gật đầu

"Là trái tim của nhau ngày còn bé?"

Gật đầu

"Khả năng trở thành trái tim của nhau trong tương lai cũng rất cao"

Lại gật đầu

"Tốt".

Tốt. Tốt cái gì à. Ba người này giờ làm con lật đật nhìn nhau nghi vấn. Phương Tử Nhiên nhin mãi cuối cùng lên tiếng: "Đây, Hồ Ly cậu bỏ xốt cái gì rồi đi".

"Cái gì?"

"Ban này tôi chẳng phải nhấn mạnh việc thanh mai trúc mã không thành vợ chồng chiếm 99% rồi sao, những thứ cậu bảo tốt mặc dù tôi nói rất cao, nhưng là chuyện chúng chẳng chiếm được bao nhiêu phần trăm đâu".

Tổng Hồ Ly dùng anh mắt thiên tài nhìn kẻ ngốc ngốc trước mặt, vô cùng nghiêm túc khẳng định: "Thứ gì phản khoa học, nào tôi sẽ tự động loại bỏ"

"Cho nên". Ba người đồng thanh.

"Cho nên, đừng có bắt tôi phải ngu ngốc giống cậu".

Phương Tử Nhiên ghen. Triệu Mẫn mắt cá chết. Trịnh Nhu hơi nghi ngờ não mình không đủ dùng.

Vài phút sau, vị nào đó vừa bị xỉ nhục liền tỉnh: "Vậy đây". Chỉ Triệu Mẫn. "Cô ấy cũng là thanh mai của cậu, khả rất cao kia giữa hai người lại có khi thành".

Bầu không khí bắt đầu quỷ dị. Phương Tử Nhiên nuốt nước miếng: "Cậu dùng ánh mắt đó làm gì".

"Đù, Trịnh Nhu cậu xem xem, đây chẳng phải là điều bộ muốn làm thí nghiệm gian ác của Thi Thi à".

Trịnh Nhu bắt đầu có ý nghĩ rời đi trước.

"Não bộ của cậu có vấn đề!"

"Đây nào có à".

"Câu khẳng định không phải nghi vấn".

Móa. Thật mẹ nó li. Lôi đầu ra cái kiểu nhận định này đây. *Đồng thanh hít sâu".

Tổng Hồ Ly tựa hồ rất tâm đắc với lí luận của bản thân, nói tiếp: "Đầu tiên, lúc nhỏ tôi chỉ thích chơi với tiểu Thi, sau này cũng chỉ nhớ đến tiểu Thi. Còn đây... bộ nhớ rộng".

Tiếp tục hít sâu

"Tiếp theo, nhà tiêu Thi bên trái. Còn đây... bên phải".

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ. Xoẹt xoẹt hướng về anh.

"Trái tim nằm bên trái".

Hít sâu

"Cuối cùng, tôi là thiên tài".

Lại là cái khái niệm gì a?

"Sẽ không chọn kẻ ngu ngốc làm vợ mình".

"Rằm". Triệu Mẫn đập bàn, mặc kệ tay đau bàn chải sao, mài răng ken két: "Cầu hồ ly, nói tới nói lui cậu là đang sỉ nhục tôi".

Anh nhều mày, nghi hoặc: "Sỉ nhục cậu cái gì?".

"Nói tôi ngu".

"Nói sự thật thì là sỉ nhục? Vậy cả thế giới đều có phần!".

"...". Trịnh Nhu phì một tiếng. Lời thoại này nghe quen tai quá chứ.

Vẫn là đầu gối đứng ra hoà giải: "Được rồi, đừng có cãi nữa. Rõ ràng tuổi tác chênh lệch, sao cứ không dùng kính ngữ vậy".

"Vì câu ta già chứ sao". Anh nói xong liếc cũng ngại mặt, một đường thẳng hướng quây bán, nói nhiều nên khát rồi.

"Rằm *@*@*@*@*@*. Hừ, thì sao chứ người Thi Thi quan tâm nhất vẫn là tôi". Lần này thì cái bàn hi sinh hoa lệ thật. Ánh mắt tứ phía bắn về đây.

Khẽ khưng lại, đầu mày cau chặt, khuôn mặt đẹp trai rõ ràng viết hai chữ khó chịu. Chỉ vài giây, anh bước tiếp.

Trình Nhu giât khoe miệng thăm nghi ngờ Phương Tử Nhiên đây là dấp lửa hay thêm dầu a.

Triệu Mẫn tức mà không làm được gì, liếc thấy điện thoại anh để trên bàn, khoé miệng vậy mà gian lên. Vừa rồi có tin nhắn mới, cậu ta liền mở ra xem, còn chưa có đóng lại, tương đương mặt khẩu chưa kích hoạt...

Tổng Hồ Ly trở lại bàn, đặt mấy chai nước vừa mua cho mọi người. Bất chợt neho mắt nhìn thoáng qua chắm sáng nhỏ ở đuôi điện thoại nhấp nháy. Lại nhìn ba người về ngoài vô tội không thể vô tội hơn kia. Tay như lơ đãng giờ lên, che khuất cái nhếch miệng cùng ánh sáng lóe lên ở đuôi mắt...

.....

Tác giả nói: Toeic, ta hân mi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Chôn Thanh Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.